

การพัฒนาและตรวจสอบมาตรฐานวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในสังคมไทย

นายหัตถพันธ์ วงซารี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2559

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DEVELOPMENT AND VALIDATION OF THE CORPORAL PUNISHMENT MYTHS SCALE IN THAI
CULTURE

Mr. Hattaphan Wongcharee

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2016

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาและตรวจสอบมาตรฐานวัดความเชื่อเกี่ยวกับการ ลงโทษทางร่างกายในสังคมไทย
โดย	นายหัตถพันธ์ วงชารี
สาขาวิชา	จิตวิทยา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรวดี วัฒนทกโกศล
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรณระพี สุทธิวรรณ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

.....คณบดีคณะจิตวิทยา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศันสนีย์ มณีศรี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.สุภลักษณ์ ลวดลาย)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรวดี วัฒนทกโกศล)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรณระพี สุทธิวรรณ)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต)

หัตถพันธ์ วงชารี : การพัฒนาและตรวจสอบมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในสังคมไทย (DEVELOPMENT AND VALIDATION OF THE CORPORAL PUNISHMENT MYTHS SCALE IN THAI CULTURE) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผศ. ดร.เรวดี วัฒนทกโกศล, อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม: ผศ. ดร.พรณระพี สุทธิวรรณ, 185 หน้า.

งานวิจัยชิ้นนี้ประกอบด้วย 2 การศึกษา การศึกษาที่หนึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย โดยมีผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นนิสิต-นักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 400 คน อายุระหว่าง 18-22 ปี การศึกษาที่สองมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับการใช้การลงโทษทางร่างกาย โดยมีผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นนิสิต-นักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 250 คน อายุระหว่าง 18-22 ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 5 มาตรวัดคือ 1.มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย 2. มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย 3.มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ 4.มาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม และ 5.มาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้ไม่มีความยุติธรรม

การศึกษาที่หนึ่งพบว่า มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมี 10 ข้อกระทง ($\alpha=0.87$) ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย (5 ข้อ, $\alpha=0.84$) และองค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย (5 ข้อ, $\alpha=0.81$) สำหรับผลการศึกษาที่สองพบว่าคะแนนความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย ($r=0.15, p < 0.01$) โดยความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถทำนายคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.15, p < .001$) นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนขององค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย ($r=0.17, p<0.01$) ส่วนคะแนนขององค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกายไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย ($r=0.08, p>0.05$) องค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกายและองค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ร้อยละ 3 ($R^2=0.03, p<0.01$) โดยองค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายสามารถทำนายการใช้การลงโทษทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta=0.19, p<0.01$) ส่วนองค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกายไม่สามารถทำนายการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ ($\beta=-0.03, p>0.05$)

มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับลงโทษทางร่างกายที่ถูกพัฒนาในงานวิจัยฉบับนี้ มีความตรงเชิงโครงสร้าง ความตรงเชิงสอดคล้อง และพบว่าโมเดลการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งแสดงถึงคุณภาพของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายได้ดี สามารถนำมาวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในสังคมไทยได้

สาขาวิชา จิตวิทยา

ปีการศึกษา 2559

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาร่วม

5877628038 : MAJOR PSYCHOLOGY

KEYWORDS: CORPORAL PUNISHMENT / CORPORAL PUNISHMENT MYTHS / VALIDITY

HATTAPHAN WONGCHAREE: DEVELOPMENT AND VALIDATION OF THE CORPORAL PUNISHMENT MYTHS SCALE IN THAI CULTURE. ADVISOR: ASST. PROF. DR.REWADEE WATTAGAKOSOL, CO-ADVISOR: ASST. PROF. DR.PANRAPEE SUTTIWAN, 185 pp.

This research was divided to two studies. Study 1 aimed to validate the Corporal punishment myths scale (CPMS), which participants were 400 undergraduate students, aged 18-22 years old. Study 2 was designed to test the relationship between Corporal punishment myth and Corporal punishment use, which participants were 250 undergraduate students, aged 18-22 years old.

The instruments in this study were 1.Corporal punishment myths scale (CPMS), 2.Corporal punishment use (CP-Use), 3.The authoritarian personality scale (F-Scale), 4.The belief in a just world scale (BJW), and 5.The belief in an unjust world scale (BUJW).

For the study 1, the results showed that the 10 items of the Corporal punishment myths scale consisted of two factors: Convenience myths (5 items, $\alpha=0.84$) and Benefits myths (5 items, $\alpha=0.81$). Moreover, the psychometric properties of the CPMS was also test. The results revealed that the internal consistency of the CPMS was high ($\alpha=0.87$) and showed construct validity. For the study 2, the results showed that corporal punishment myths positively related to corporal punishment use ($r=0.15, p < 0.01$) and the corporal punishment myths significantly predicted Corporal punishment use ($\beta = 0.15, p < .001$). In addition, the result revealed that only Benefits myths positively related to Corporal punishment use ($r=0.17, p < 0.01$), while Convenience myths do not relate to Corporal punishment use ($r=0.08, p>0.05$). the Multiple regression analysis showed that Convenience myths and Benefits myths together significantly explained the variance in the value of Corporal punishment use by three percent ($R^2=0.03, p < 0.01$). However, only Benefits myths significantly predict Corporal punishment use ($\beta = 0.19, p < 0.01$), while Convenience myths did not predict Corporal punishment use ($\beta=-0.03, p>0.05$).

Conclusion, the results showed psychometric properties of Corporal punishment myths scale (CPMS), including construct validity, convergent validity, and model fit indices which indicated this scale could be acceptable measure for corporal punishment myths in Thai culture.

Field of Study: Psychology

Academic Year: 2016

Student's Signature

Advisor's Signature

Co-Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่อง “การพัฒนามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรง และศึกษาความสัมพันธ์ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงกับการใช้การลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรง” ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีไม่ได้ ถ้าปราศจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรวดี วัฒนทกโกศล อาจารย์ที่ปรึกษาหลักที่คอยช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา และให้ความรู้อย่างเต็มที่ทั้งในหัวข้องานวิจัย และแนวทางในการเขียน และขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรณระพี สุทธิวรรณ ที่ปรึกษาร่วม ที่คอยให้คำแนะนำ และความช่วยเหลือเกี่ยวกับงานวิจัย จนทำให้งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์สัณห์พัฒน์ งามเอก ที่คอยช่วยเหลือด้านวิธีการวิจัยและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ปีเตอร์ นิวัฒน์ ที่คอยช่วยเหลือในความรู้ด้านหัวข้อวิจัยและข้อมูลเกี่ยวกับชุดคำถาม ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต และรองศาสตราจารย์ ดร.อรุณญา ดุ้ยคำภีร์ ที่คอยแนะนำ และชี้แนะจุดบกพร่องในงานวิจัยขั้นนี้ให้ผู้วิจัยทราบ และได้ดำเนินการแก้ไข นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.สุภลักษณ์ ลวดลาย อาจารย์ ดร.นิปัทม์ พิชญโยธิน อาจารย์ ดร.จิรภัทร รวีภัทรกุล และคุณวีระยุทธ กุลสุวิพลชัย ที่คอยช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และตอบคำถามในข้อสงสัยต่างๆที่เป็นอุปสรรคในการทำงานวิจัย จนผู้วิจัยสามารถก้าวข้ามอุปสรรคต่างๆมาได้

ขอขอบพระคุณคุณพ่อและคุณแม่ ที่คอยให้กำลังใจและให้การสนับสนุนในการดำเนินงานวิจัยฉบับนี้ พร้อมทั้งขอขอบคุณเพื่อนๆทุกคนที่คอยช่วยเหลือและมีส่วนร่วมในงานวิจัยฉบับนี้ จนผู้วิจัยสามารถดำเนินงานวิจัยจนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณผู้เข้าร่วมงานวิจัยทุกคนที่สละเวลาในการตอบแบบสอบถาม และให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ พร้อมทั้งทุกๆท่านที่เขียนหนังสือ งานวิจัย และเอกสารที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยได้นำมาอ้างอิงในงานวิจัยขั้นนี้ และทุกๆท่านที่ผู้วิจัยอาจจะไม่ได้กล่าวถึงที่มีส่วนช่วยเหลือให้งานวิจัยฉบับนี้ จนทำให้งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	1
สารบัญรูปภาพ.....	1
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	5
1.การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment).....	5
2. ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths).....	17
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	25
1.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดความเชื่อการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths).....	25
2.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดที่ใช้ตรวจสอบความตรงของความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths).....	33
วัตถุประสงค์ในงานวิจัย.....	54
สมมติฐานในงานวิจัย.....	54
ตัวแปรในงานวิจัย.....	54
กรอบงานวิจัย.....	54
ขอบเขตในงานวิจัย.....	55
คำจำกัดความในงานวิจัย.....	55
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	55

บทที่ 2 วิธีการดำเนินการวิจัย	56
กลุ่มตัวอย่าง	56
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	56
วิธีการดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล	63
บทที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	69
การศึกษาที่ 1 การพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย	69
การศึกษาที่ 2 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับการ ใช้การลงโทษทางร่างกาย.....	92
บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย.....	95
การศึกษาที่ 1 การอภิปรายการพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย	95
การศึกษาที่ 2 การอภิปรายการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทาง ร่างกายกับการใช้การลงโทษทางร่างกาย	104
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	108
วัตถุประสงค์ของงานวิจัย.....	108
สมมติฐานการวิจัย	108
ตัวแปรในงานวิจัย.....	108
กลุ่มตัวอย่าง	108
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	109
วิธีการดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล	109
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	110
ผลการวิจัย.....	110
การนำไปใช้	111
ข้อจำกัดในการวิจัย.....	111
ข้อเสนอแนะ	111

รายการอ้างอิง 115

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์ 185

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับมาตรที่นำมาทดสอบความตรงจำนวน 5 มาตร.....	28
ตารางที่ 2 แสดงแหล่งที่มาของตัวแปรจากงานวิจัยต่างๆ.....	34
ตารางที่ 3 แสดงตัวเลือกและเกณฑ์การคิดคะแนนของมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย.....	59
ตารางที่ 4 แสดงองค์ประกอบของมาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกนี้มีความยุติธรรม.....	61
ตารางที่ 5 แสดงการเก็บข้อมูลของแต่ละกลุ่มตัวอย่างในขั้นพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายและขั้นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย.....	65
ตารางที่ 6 ตารางแสดงการเก็บข้อมูลในขั้นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย.....	67
ตารางที่ 7 แสดงขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย.....	71
ตารางที่ 8 แสดงข้อมูลสถิติพื้นฐานของข้อกระทง และแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (N=200).....	73
ตารางที่ 9 แสดงข้อมูลสถิติพื้นฐานของข้อกระทง และแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (N=200).....	75
ตารางที่ 10 แสดงข้อมูลสถิติพื้นฐานของข้อกระทง และแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของมาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale)(N=200).....	77
ตารางที่ 11 แสดงข้อมูลสถิติพื้นฐานของข้อกระทง และแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของมาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale) (N=100).....	79
ตารางที่ 12 แสดงความถี่และร้อยละของการตอบคำถามของข้อที่ 1 ในแต่ละสถานการณ์ของมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) (N=100).....	80
ตารางที่ 13 แสดงความถี่และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตอบคำถามของข้อที่ 2 และข้อที่ 3 ในแต่ละสถานการณ์ของมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use).....	81

ตารางที่ 14 แสดงข้อมูลการถ่วงน้ำหนักองค์ประกอบของข้อกระทงมาตรฐานวัดความเชื่อเกี่ยวกับการ ลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) (N=250).....	83
ตารางที่ 15 แสดงค่าสัมพัทธ์ของมาตรฐานวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) กับมาตรฐานอื่น ๆ (N=100).....	87
ตารางที่ 16 แสดงข้อมูลสถิติพื้นฐานของข้อกระทง และแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อ กระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของมาตรฐานวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) 10 ข้อกระทง (N=100).....	90
ตารางที่ 17 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของ องค์ประกอบที่ 1 และองค์ประกอบที่ 2 ของมาตรฐานวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) (N=100).....	91
ตารางที่ 18 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นอย่างง่ายเพื่อทำนายคะแนนการใช้การลงโทษ ทางร่างกายจากคะแนนการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (N=350).....	92
ตารางที่ 19 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเพื่อทำนายคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย จากคะแนนของคะแนนองค์ประกอบของของมาตรฐานวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (N=350).....	93
ตารางที่ 20 ตารางเปรียบเทียบองค์ประกอบของมาตรฐานวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย ของ Kish และ Newcombe (2015) กับงานวิจัยฉบับนี้.....	101

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
รูปที่ 1 โมเดลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (N=250).....	86
รูปที่ 2 โมเดลแสดงความสัมพันธ์ของคะแนนการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายและ คะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย.....	93
รูปที่ 3 โมเดลแสดงความสัมพันธ์ของคะแนนองค์ประกอบของของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษ ทางร่างกายและคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย.....	94

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่โดยการลงโทษทางร่างกายกับเด็ก (Corporal Punishment) เป็นวิธีการที่พ่อแม่ยึดถือปฏิบัติโดยการอบรมสั่งสอนลูกของตนมาอย่างช้านานและใช้อย่างแพร่หลาย ในปี 2010 UNICEF (UNICEF, 2010) ได้ศึกษาสถิติการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ในเด็กทั่วทุกภูมิภาคของโลก พบว่า มีเด็กกว่า 75 เปอร์เซ็นต์ที่เคยถูกลงโทษทางร่างกาย และ 17 เปอร์เซ็นต์ในนั้นเคยถูกลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความนิยมในการใช้วิธีอบรมสั่งสอนด้วยการลงโทษทางร่างกายที่พ่อแม่ใช้กับลูกของตน ว่ามีการใช้วิธีการนี้อย่างแพร่หลายมากทั้งในสังคมตะวันตก และตะวันออก ในสังคมตะวันตกมีสำนวนเกี่ยวกับการอบรมสั่งสอนที่ว่า “*Spare the rod, spoil the child* (ถ้าเก็บไม้เรียว ก็จะทำให้เด็กเสียคน)” สำนวนนี้สะท้อนความเชื่อของการใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็กในสังคมตะวันตกว่า การใช้ความรุนแรงนั้นจำเป็นในการอบรมสั่งสอนลูก โดยเฉพาะสังคมอเมริกาที่มีรายงานในปี 2011 มีเด็กกว่า 150,000 คนที่ถูกลงโทษทางร่างกายจากคนในครอบครัว (U.S. Department of Health and Human Services: Administration for Children and Families, 2012) และจากงานวิจัยของ Buntain-Ricklefs, Kemper, Bell, และ Babonis (1994) ที่ศึกษาในพ่อแม่จำนวน 499 คน พบว่ามีพ่อแม่กว่า 93 เปอร์เซ็นต์ ที่เคยถูกลงโทษทางร่างกายมาก่อน และอีกกว่า 87 เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน เห็นว่าการลงโทษทางร่างกายเป็นสิ่งที่ถูกต้อง จากผลการรายงานทั้งสองของ Buntain-Ricklefs และคณะ (1994) และ แผนกสุขภาพและสวัสดิการของมนุษย์ กรมเด็กและครอบครัว สหรัฐอเมริกาแสดงให้เห็นได้ว่าการลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการอบรมสั่งสอนลูกที่ยอมรับในสังคมอเมริกา และมีการใช้อย่างแพร่หลาย ในสังคมไทยก็มีความเชื่อเช่นเดียวกัน ดังสุภาษิตไทยที่ว่า “*รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี*” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงค่านิยมการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ในอดีตที่ส่งต่อมาถึงปัจจุบันว่าการอบรมเลี้ยงดูด้วยการลงโทษทางร่างกายนี้เป็นที่ยอมรับได้ (วงษ์เดือน สายสุวรรณ, 2546) และได้รับการปลูกฝังในสังคมของคนไทยจากรุ่นสู่รุ่น และยังพบเห็นได้ในหลายๆครอบครัวที่ใช้วิธีการนี้

ครอบครัวคนไทยถือว่า การเมียน ตี เป็นการอบรมสั่งสอนที่มีประสิทธิภาพ และใช้เป็นการลงโทษเพื่อคุมความประพฤติของลูกตนเอง (วงษ์เดือน สายสุวรรณ, 2546) ถึงแม้ว่าการอบรมสั่งสอนด้วยการเมียนตีนี้จะเป็นที่ยอมรับทางสังคม แต่ในทางกลับกัน ด้านกฎหมาย ได้มีการออก

พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พุทธศักราช 2546 ที่ออกมาเพื่อคุ้มครองเด็ก โดยในหมวด 2 ว่าด้วยการปฏิบัติต่อเด็ก มาตราที่ 26 ข้อที่ 1 ที่กล่าวว่า “ *ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำ หรือละเว้นการกระทำอันเป็นการทารุณกรรมต่อร่างกายและจิตใจของเด็ก* ” (สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา, 2557) จะเห็นได้ว่าการลงโทษทางร่างกายนี้ขัดกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พุทธศักราช 2546 ขัดกับการลงโทษทางร่างกายโดยตรง แต่ในสังคมไทยก็ไม่มี การฟ้องร้องหรือตื่นตัวต่อการใช้การลงโทษทางร่างกายมากนัก เพราะสังคมมองว่าการอบรมสั่งสอนถือเป็นเรื่องของครอบครัว จึงไม่มีการก้าวท้าวเรื่องการอบรมสั่งสอนของครอบครัวอื่นๆ และระดับของความรุนแรงของการลงโทษที่ผิดกฎหมายนั้นไม่มีการระบุอย่างชัดเจน จึงกลายมาเป็นช่องว่าง (ช่องโหว่) ของกฎหมาย ดังนั้นการควบคุมโดยกฎหมายจึงไม่สามารถใช้ได้อย่างแท้จริง ทั้งที่ผลกระทบของการใช้การลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงที่มีต่อเด็กนั้นเกิดขึ้นจริง

นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ นักวิจัยและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้ทำการวิจัยจำนวนมากและเสนอผลกระทบของการใช้การลงโทษทางร่างกาย เพื่อแสดงให้เห็นถึงผลเสียต่อเด็กจากการใช้การลงโทษรูปแบบนี้ ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ Gershoff และคณะ (2010) ซึ่งทำการวิจัยในกลุ่มตัวอย่าง 292 คนใน 6 ประเทศคือ จีน อินเดีย อิตาลี เกาหลี ฟิลิปปินส์ และไทย พบว่า ความถี่ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal Punishment) มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวของเด็ก และงานวิจัยของ Clément, Bouchard, Jetté, และ Laferrière (2000) ที่ศึกษาในประเทศแคนาดา พบว่าเด็กที่ถูกพ่อแม่ตีอย่างรุนแรง มีแนวโน้มที่จะกระทำรุนแรงกับผู้อื่น เช่น การปล้ำหรือเตะผู้อื่น งานวิจัยที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่าการใช้การลงโทษทางร่างกาย ส่งผลให้เด็กมีความก้าวร้าวมากกว่าเด็กปกติ นอกจากนี้การใช้การลงโทษทางร่างกายนี้ยังส่งผลให้เด็กมีคุณธรรม และการควบคุมตนเองให้อยู่ในกฎข้อบังคับหรือศีลธรรมลดลงอีกด้วย (Kerr, Lopez, Olson, & Sameroff, 2004) การลงโทษทางร่างกายยังส่งผลกระทบต่อพัฒนาการด้านปัญญาของเด็ก ทำให้เด็กไม่สามารถแสดงศักยภาพในการเรียนรู้ และมีผลการเรียนที่แย่กว่าเด็กปกติ (Alyahri & Goodman, 2008) โดยผลกระทบของการลงโทษรูปแบบนี้ไม่ได้มีผลในระยะสั้นๆเท่านั้นแต่ยังส่งผลกระทบต่อเด็กที่ถูกลงโทษทางร่างกายเมื่อเด็กโตขึ้น ทำให้เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่จะมีแนวโน้มที่จะต่อต้านสังคม และมีพฤติกรรมก้าวร้าวอาชญากรรมมากขึ้น (Gershoff, 2002) จากผลกระทบทั้งหมดที่กล่าวมาแสดงให้เห็นถึงผลด้านลบของการใช้การลงโทษทางร่างกาย และความไม่ก่อประโยชน์ของการใช้การลงโทษเช่นนี้ ถึงแม้ว่างานวิจัยจำนวนมากแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงผลเสียของการลงโทษทางร่างกายที่มีต่อเด็ก แต่การลงโทษทางร่างกายก็ยังปรากฏอยู่ในสังคมทั่วโลก รวมทั้งในสังคมไทยก็ยังคงมีการใช้วิธีการนี้อย่าง

แพร่หลาย จนหลายคนตั้งข้อสงสัยถึงสาเหตุการคงอยู่ของการลงโทษทางร่างกาย และวิจัยเพื่อหาคำตอบ

การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ด้วยการลงโทษทางร่างกาย สามารถอธิบายจาก 3 แนวคิด คือ 1. วัฏจักรของการใช้ความรุนแรง (Cycle of abuse) (Keil, 2014) 2. พฤติกรรมดั้งเดิม (Primitive behavior) (Perry, 1996) และ 3. การมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) (Kish & Newcombe, 2015) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. วัฏจักรของการใช้ความรุนแรง (Cycle of abuse) คือการส่งต่อพฤติกรรมกรรมการอบรมเลี้ยงดูลูกของคนในครอบครัวจากรุ่นสู่รุ่น (Egeland, Jacobvitz, & Sroufe, 1988) วัฏจักรการใช้ความรุนแรงเกิดจากความใกล้ชิด (Attachment) ที่พ่อแม่สร้างขึ้นทำให้เด็กจดจำการลงโทษทางร่างกาย เมื่อเด็กโตขึ้น เด็กที่เคยถูกลงโทษด้วยวิธีการนี้ก็จะสร้างความใกล้ชิดกับลูกด้วยวิธีการนี้เช่นกัน (Keil, 2014) อีกหนึ่งมุมมองที่อธิบายถึงวัฏจักรของการใช้ความรุนแรงนี้ คือการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning) ว่าเด็กจะเรียนรู้วิธีการอบรมสั่งสอนด้วยการลงโทษทางร่างกายจากพ่อแม่ และเมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ เขาก็จะใช้วิธีการนี้ตามที่เคยประสบและสังเกตในตอนที่เขาเป็นเด็ก (Bandura, 1977; Miller, 2011)

2. พฤติกรรมดั้งเดิม (Primitive behavior) อธิบายว่า บุคคลเรียนรู้เด็กจะเรียนรู้พฤติกรรมกรรมการลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก ในช่วงที่กระบวนการคิดวิเคราะห์ยังไม่สมบูรณ์ เด็กจึงเรียนรู้และจดจำพฤติกรรมกรรมการลงโทษโดยตรง พร้อมทั้งพฤติกรรมนี้จะฝังลึกลงในสมองเป็นพฤติกรรมที่ฝังลึก เมื่อเด็กโตขึ้นเป็นพ่อแม่และเผชิญกับเหตุการณ์เครียด เหนื่อยล้า และไม่พอใจกับจากพฤติกรรมไม่ดีของลูก พฤติกรรมที่ฝังลึกนี้จะถูกระตุ้นและนำการลงโทษทางร่างกายนี้มาใช้ ก่อนที่สมองจะคิดวิเคราะห์ถึงผลเสีย หรือ ผลกระทบทางลบที่เคยเรียนรู้มาก่อนหน้านี้ (Perry, 1996) แนวคิดนี้อธิบายว่า แม้ว่าพ่อแม่จะทราบผลเสียจากการใช้วิธีการลงโทษทางร่างกายกับเด็ก แต่พ่อแม่ก็ยังคงใช้การลงโทษทางร่างกายในการอบรมเลี้ยงดูลูก

3. การมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) เป็นแนวคิดที่เชื่อว่าพ่อแม่หรือบุคคลมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่ผิดแปลกไป จากงานวิจัยของ Kish และ Newcombe (2015) ได้ศึกษาและระบุความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายว่าความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษนี้สามารถแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบได้ คือ 1. กลุ่มความเชื่อที่ว่า การลงโทษทางร่างกายนี้ไม่มีอันตราย (Harmless myths) และ 2. กลุ่มความเชื่อที่ว่า การลงโทษทางร่างกายนี้มีความจำเป็นและมีประสิทธิภาพ (Effective & Necessary myths) ซึ่งมี

ข้อความเชื่อที่ตรงกับ Straus (2001) อาทิข้อความเชื่อที่ว่า “การใช้การลงโทษทางร่างกายบางครั้ง บางคราวไม่ได้ก่อให้เกิดอันตรายใดๆกับเด็ก” สำหรับในประเทศไทย ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่ได้มีการระบุ 6 ความเชื่อของพ่อแม่คนไทยเกี่ยวกับเรื่องนี้ ตัวอย่างเช่น “ฉันก็เคยโดนตีมาแล้ว และก็ไม่เห็นจะมีผลร้ายตรงไหน” และ “การตีทำให้เด็กเป็นคนว่านอนสอนง่าย” เป็นต้น (สมบัติ ตาปัญญา, 2549)

จากทั้ง 3 แนวคิดที่อธิบายสาเหตุของการที่พ่อแม่ยังคงใช้การลงโทษทางร่างกายในการอบรมสั่งสอนลูก ผู้วิจัยสนใจแนวคิดการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) เนื่องจากแนวคิดนี้สามารถที่จะระบุ และวัดได้ ทำให้ง่ายต่อการศึกษาและเข้าใจถึงสาเหตุของการใช้การลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงได้ อย่างไรก็ตามงานวิจัยต่างๆที่ผ่านมา แสดงเพียงความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Kish & Newcombe, 2015) แต่ยังไม่มียงานวิจัยที่ศึกษาความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถทำนายการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ และยังไม่มีการวิจัยรูปแบบนี้ในประเทศไทย นี่จึงเป็นสิ่งที่ผู้ทำการวิจัยสนใจศึกษาหาความสามารถในการทำนายของการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่มีต่อการใช้การลงโทษทางร่างกาย

การศึกษาความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในการทำนายการใช้การลงโทษทางร่างกายในประเทศไทยนั้น จำเป็นต้องมีเครื่องมือที่เหมาะสมกับบริบท และวัฒนธรรมของสังคมไทย ผู้วิจัยเลือกใช้มาตรการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment) และมาตราความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The corporal punishment myths scale: CPMS) (Kish & Newcombe, 2015) ซึ่งเป็นมาตรวัดที่พัฒนาขึ้นในประเทศออสเตรเลีย จึงจำเป็นต้องทดสอบความตรง ความเที่ยง วิเคราะห์องค์ประกอบ และค่าการถ่วงน้ำหนักของข้อความ (ข้อกระทง) ของมาตรวัดว่ามีความสอดคล้องกับบริบทของสังคมไทยหรือไม่ จึงจะทำให้การศึกษาผลการทำนายของความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายต่อการลงโทษทางร่างกายได้มีความถูกต้องที่สุด โดยกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเลือกเป็นนิสิตระดับปริญญาตรีอายุ 18 ถึง 22 ปี อยู่ในช่วงพัฒนาการของผู้ใหญ่ตอนต้น (Kall & Cavanaugh, 1996; สุชา จันทน์เอม, 2536) เป็นช่วงที่ก้าวจากวัยรุ่นสู่วัยผู้ใหญ่ โดยวัยผู้ใหญ่ตอนต้นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงบทบาทหน้าที่มากมาย อาทิ การเตรียมพร้อมในการทำงาน การเตรียมพร้อมในการมีครอบครัว หรือกระทั่งการเตรียมพร้อมที่จะมีบุตร ซึ่งจะเห็นได้ว่าวัยผู้ใหญ่ตอนต้นต้องเตรียมพร้อมในหลายๆด้าน หากงานวิจัยฉบับนี้เป็นหนึ่งส่วนในการช่วยให้ นิสิตวัยผู้ใหญ่

ช่วงต้นมีความพร้อมในการมีครอบครัวและบุตรได้ก็น่าจะเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกเก็บกลุ่มตัวอย่างในนิตินิตอายุ 18 ถึง 22 ปี เพื่อช่วยเตรียมความพร้อมในอนาคต และอาจพัฒนาใช้ในวัยผู้ใหญ่ช่วงอื่นๆต่อไป

ผลของการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงรูปแบบความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของคนไทยผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบ และเป็นมาตวัดที่มีมาตรฐานที่สามารถนำไปวัดในการศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อและการใช้การลงโทษทางร่างกายในบริบทของไทยได้ต่อไป นอกจากนี้ผลของการศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาผลการทำนายของความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายต่อการลงโทษทางร่างกายนั้นยังสามารถทำให้ระบุ บุคคลหรือพ่อแม่ที่มีแนวโน้มที่จะใช้การลงโทษทางร่างกายได้ เพื่อที่จะสามารถระบุตัว แก่ไข ป้องกัน และเฝ้าระวังได้ โดยการคัดกรองและแจ้งผลให้พ่อแม่ที่มีแนวโน้มที่จะใช้การลงโทษทางร่างกายทราบ และเข้ากระบวนการปรับหรือแก้ไขต่อไป นอกจากนี้การศึกษานี้ยังเป็นประโยชน์ต่อการรับบุตรบุญธรรม อาจนำมาวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในการคัดกรองพ่อแม่ที่มีแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายก่อนที่จะรับเลี้ยงบุตรบุญธรรม ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมไทยต่อไป

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในงานวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 หัวข้อคือ การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment) และความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths)

1.การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment)

ความหมายของคำว่า การลงโทษทางร่างกาย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน สาขานิติศาสตร์ พ.ศ. 2545 ให้ความหมายของการลงโทษทางร่างกายไว้ว่า “การลงโทษโดยการเขียนตีตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อทำให้เกิดความเจ็บปวด อาจใช้ไม้เรียว สายหนัง หรือเข็มขัด เช่นการลงโทษเด็กนักเรียนในโรงเรียนหรือแม่แต่ที่บ้าน” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2545)

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524) ให้ความหมายของการลงโทษทางร่างกายไว้ว่า “การทำโทษเด็กเจ็บตัว เช่น หยิก ตบ ตี แตะ โดยผู้ลงโทษใช้อำนาจทางกายของตนซึ่งมีมากกว่าเขาของเด็ก ใน

การลงโทษทางกายนั้นผู้ลงโทษจะโชวจากลาวสั่งสอนนอยหรือไม่ใช่ ซึ่งทำให้เด็กทราบแต่เพียงวา ขณะนั้นตนใดกระทำในสิ่งที่ ผู้เลี้ยงดูไม่พอใจแต่ไม่ทราบเหตุว่าทำไมการกระทำของตนจึงก่อให้เกิด ความไม่พอใจนั้นๆ หรือในบางครั้งอาจไม่ทราบว่าพฤติกรรมใดที่ตนกระทำแล้วเปนสาเหตุใหญ่ถูก ลงโทษทางร่างกาย อยู่ในขณะนั้น”

พจนานุกรมด้านกฎหมายฉบับแบล็ค (Black’s law dictionary) (Bryan, 1999) ให้ ความหมายของการลงโทษทางร่างกายไว้ว่า “การลงโทษทุกชนิด หรือการสร้างควมเจ็บปวดบน ร่างกาย ซึ่งอยู่ในรูปแบบของสิ่งที่รุนแรง เช่นการโบย (Whipping) การตัด (Amputation) และ การ ตีตราด้วยความร้อน (Branding)”

ในปี 2007 คณะกรรมการพิทักษ์สิทธิเด็กของอเมริกา ให้ความหมายของการลงโทษ ทางร่างกายไว้ว่า “เป็นการลงโทษทุกชนิดที่บังคับหรือตั้งใจที่จะสร้างความเจ็บปวดหรือความไม่สบาย บนร่างกาย ไม่ว่าจะมึระดับความรุนแรงมากจนถึงมึระดับความรุนแรงที่เบา ซึ่งประกอบไปด้วยการตี การตบ ตีกัน การแตะเป็นต้นด้วยมือเปล่าหรืออุปกรณ์ใดๆ เช่นเข็มขัด รองเท้า ไม่เรียว เป็นต้น...” (UN Committee on the Rights of the Child, 2007)

Straus (2001) ให้ความหมายของการลงโทษทางร่างกายไว้ว่า “เป็นการใช้แรงกระทำ ทางกายโดยความตั้งใจสร้างความเจ็บปวดให้แก่เด็ก แต่ไม่เกิดบาดแผล เพื่อการควบคุมความ ประพฤติของเด็ก”

Greydanus และคณะ (2003) ให้ความหมายของการลงโทษทางร่างกายไว้ว่า “การมี เจตนาที่จะทำให้ร่างกายเกิดความเจ็บปวดด้วยวิธีการ เช่น การตี การแตะ การต้อย การเขย่า การ ผลัก การบีบคอ หรือการใช้อุปกรณ์ต่างๆ เช่น ไม้เรียว เข็มขัด ไม้แขวนเสื้อ สายไฟ หรือการใช้ ไฟฟ้าช็อค โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความถูกต้อง หรือเพื่อคุมความประพฤติของเด็ก”

Gershoff (2008) ให้ความหมายของการลงโทษทางร่างกายไว้ว่า “การกระทำรุนแรง ทางร่างกายด้วยเจตนาที่จะสร้างประสบการณ์ที่เจ็บปวดหรือไม่สบายบนร่างกาย เพื่อดำเนินหรือ ลงโทษพฤติกรรมของเด็ก ซึ่งประกอบไปด้วย การตีกัน การตี การหยิก การบีบ การโบย การตบ ตี อย่างรุนแรง การให้เด็กคุกเข่าบนวัตถุที่สร้างความเจ็บปวด หรือบังคับให้เด็กยืนหรือนั่งในตำแหน่งที่ สร้างความเจ็บปวดเป็นเวลานาน”

จากคำจำกัดความข้างต้น ผู้วิจัยจึงสรุปความหมายของคำว่า การลงโทษทางร่างกายว่า “เป็นการกระทำที่เจตนาสร้างความเจ็บปวดหรือไม่สบายทุกชนิดบนร่างกายของบุคคลอย่างรุนแรง เพื่ออบรมสั่งสอน ลงโทษ หรือควบคุมความประพฤติของเด็ก”

การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment) และการทำร้ายร่างกาย (Physical abuse)

การลงโทษทางร่างกายและการทำร้ายร่างกายมีความแตกต่างกัน และจำเป็นอย่างมากที่จะต้องเข้าใจถึงความแตกต่างของ 2 คำนี้ เนื่องจากหากเกิดความสับสนใน 2 คำนี้แล้ว การทำความเข้าใจในงานวิจัยนี้จะเกิดความคลาดเคลื่อนได้

การลงโทษทางร่างกายและการทำร้ายร่างกายมีความแตกต่างกันที่เหตุผลของการกระทำ โดยการลงโทษทางร่างกายนั้นต้องมีเหตุผล 4 ประการ คือ 1.มีความเหมาะสม (Appropriate) 2.ไม่เจาะจงให้รุนแรงมาก (Moderate) 3.ใช้เมื่อจำเป็น (Necessary) (Gershoff, 2002) และ 4.ความไม่ตั้งใจให้ถึงตาย (Non-deadly force) (Davidson, 1997) การทำร้ายร่างกายอาจมีความตั้งใจให้ถึงตายหรือไม่ก็ได้ แต่การลงโทษทางร่างกายนั้นจะไม่มีเจตนาให้ถึงตาย

อย่างไรก็ตามการทำร้ายร่างกายและการลงโทษอย่างรุนแรงอาจไม่สามารถแยกออกจากกันได้ชัดเจน เพราะการทำร้ายร่างกายก็อาจจะเป็นผลลัพธ์ของการลงโทษที่รุนแรงที่เกินเหตุหรือเกินเลยก็ได้ National Clearinghouse on Child Abuse and Neglect Information (2000) ได้ให้คำนิยามของการทำร้ายร่างกายว่า “เป็นหนึ่งในรูปแบบการลงโทษซึ่งทำร้ายร่างกายด้วยวิธี การหยิก กัด ตะ การทุบตีซ้ำๆ การใช้ความร้อน หรือวิธีการอื่นๆที่จงใจทำร้ายเด็ก ซึ่งเป็นผลมาจากการอบรมสั่งสอนหรือลงโทษทางร่างกายที่รุนแรงเกินความจำเป็น”

จากความแตกต่างที่ได้กล่าวมา ผู้วิจัยสรุปความต่างของ 2 คำนี้คือ ระดับความรุนแรงที่ประสงค์จะให้เกิดความบาดเจ็บที่รุนแรง และมีเจตนาทำให้ทุพพลภาพ หรือถึงแก่ความตาย โดยวิธีการนั้นไม่มีความแตกต่าง แต่มีความแตกต่างที่เจตนาและระดับความรุนแรง

รูปแบบการลงโทษทางร่างกาย

รูปแบบการลงโทษทางร่างกายถูกแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือเพื่อใช้เป็นการลงโทษ และใช้เพื่ออบรมสั่งสอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ระดับที่ 1 การลงโทษทางร่างกายเพื่อใช้เป็นการลงโทษ ประกอบไปด้วยการใส่ชื่อ ประจาน (Pillory and Stocks) โดยจะใช้กรอบไม้สวม ให้หัวและมือรอดออกมาด้านหน้าเพื่อเป็นการประจาน ตากแดด ตากลม ตากฝน ในที่กลางแจ้ง สองคือการตีตรา (Branding) ผู้ถูกกระทำจะถูกตีตราบริเวณหัวไหล่ การลงโทษแบบนี้มีต้นกำเนิดมาจากประเทศฝรั่งเศส บริเวณมือ บริเวณแก้ม หรือหน้าผากด้วยเหล็กร้อน และ การโบยหรือหวด (Whipping) ซึ่งเป็นรูปแบบการลงโทษทางร่างกายที่เก่าแก่ที่สุด (Relchel, 2001)

ระดับที่ 2 การลงโทษทางร่างกายเพื่ออบรมสั่งสอน ประกอบไปด้วยการตี (Hitting) การตบ (Smacking, Slapping) การตีก้น (Spanking) ด้วยมือเปล่าหรือด้วยอุปกรณ์ต่างๆ เช่น ส้นไม้เท้า เข็มขัด รองเท้า ท้าพิที่ทำจากไม้ เป็นต้น นอกจากนี้ก็กล่าวมายังรวมถึงการเตะ (Kicking) การเขย่าตัว (Shaking) การโยน (Throwing) การข่วน (Scratching) การหยิก (Pinching) การกัด (Biting) การดึงผม (Pulling hair) การตบหู (Boxing ears) การลวก (Scalding) การใช้ความร้อน (Burning) การบังคับให้เด็กยืนในท่าทางที่ไม่สบาย (Uncomfortable position) และบังคับให้กินหรือกลืนบางสิ่งเช่น สบู่ หรือพริก (Forced ingestion) (UN Committee on the Rights of the Child, 2007) นอกจากนี้ที่กล่าวมา UNICEF (2010) ยังรวมการลงโทษที่ทำให้เด็กรู้สึกอับอาย (Belittles) การทำให้ขายหน้า (Humiliates) การใส่ร้ายป้ายสี (Denigrates) การให้เป็นแพะรับบาป (Scapegoats) การคุกคาม (Threatens) การทำให้หวาดกลัว (Scares) และทำให้เป็นที่ตลกขบขัน (Ridicules) อีกด้วย โดยการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยให้ความสนใจไปที่การลงโทษทางร่างกายเพื่ออบรมสั่งสอน

ผลกระทบของการลงโทษทางร่างกาย

การลงโทษทางร่างกายมีผลกระทบทางลบต่อพัฒนาการของเด็ก (Mulvaney & Mebert, 2007) ทั้งผลกระทบระยะสั้น และระยะยาว และยังกระทบในหลากหลายมิติ โดยผลกระทบแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ ผลกระทบภายนอก (สิ่งที่สามารถสังเกตได้โดยตรงหรือพฤติกรรมที่แสดงออก) และผลกระทบภายใน (สิ่งที่ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง) ดังนี้

1. ผลกระทบภายนอก (สิ่งที่สามารถสังเกตได้โดยตรงหรือพฤติกรรมที่แสดงออก)

1.1 การยอมทำตามโดยทันที (Immediate compliance)

ผลกระทบที่เกิดขึ้นทันทีคือ เป้าหมายของการใช้การลงโทษทางร่างกาย โดยเป้าหมายนั้นคือการให้เด็กหยุดการกระทำที่ไม่พึงประสงค์ทันที (Gershoff, 2002) ซึ่งนี่คือเป้าหมายที่พ่อแม่ต้องการให้เกิดขึ้น และผลลัพธ์ก็เป็นไปตามสิ่งที่พ่อแม่ต้องการ โดยผลการวิจัยพบว่าการลงโทษทางร่างกายก็มีประสิทธิภาพในการหยุดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทันทีได้จริง (Newsom, Favell, & Rincover, 1983) แต่ก็ไม่สามารถทำให้เด็กเชื่อฟังหรือยอมทำตามในพฤติกรรมที่พ่อแม่ต้องการในระยะยาวได้จริง (Gershoff, 2002)

1.2 การบาดเจ็บทางร่างกาย (Physical harm)

ผลกระทบโดยตรงของการลงโทษทางร่างกายนั้น ทำให้เด็กเสียชีวิตกว่า 1,000 คนต่อปีบาดเจ็บ และสุขภาพร่างกายย่ำแย่ลง (Krug, Dahlberg, Mercy, Zwi, & Lozano, 2002) นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่ถูกพ่อแม่ลงโทษทางร่างกายด้วยวิธีการตีกันเป็นประจำ เดือนละ 2.3 ครั้งนั้นเด็กมีความทุกข์ทรมาน และจำเป็นต้องใช้ยา หรือได้รับการดูแลจากสถานพยาบาลมากกว่าเด็กที่ไม่โดนตีกัน (Crandall, Chiu, & Sheehan, 2006) โดยถ้าหากการลงโทษทางร่างกายนี้สามารถลดพฤติกรรมของลูกตนได้ทันที พ่อแม่ก็จะมีแนวโน้มเพิ่มการลงโทษทางร่างกายเพิ่มมากขึ้น (Straus & Douglas, 2008) ซึ่งนี้อาจสร้างความเสียหาย/บาดแผลให้กับร่างกายของเด็กมากขึ้น

1.3 การมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น (Increased Aggression)

งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายและการแสดงความก้าวร้าวในเด็ก เป็นอีกหนึ่งหัวข้อการวิจัยที่เป็นที่นิยมและพบความสัมพันธ์มากที่สุดในประเด็นของการอบรมเลี้ยงดูลูก (Coie & Dodge, 1998; Strassberg, Dodge, Pettit, & Bates, 1994; Straus & Kantor, 1994) โดยพบว่าหลังจากที่เด็กถูกลงโทษทางร่างกายนั้น เด็กมีการตอบสนองความรู้สึกในทิศทางที่ก้าวร้าวมากขึ้น ตัวอย่างเช่น คำตอบของเด็กชายชาวนิวซีแลนด์วัย 9 ปี ที่ถูกตบเป็นการสั่งสอน ตอบว่า “ฉันอยากจะทำคืนและอยากแก้แค้น” (Dobbs, 2005) และเด็กหญิงชาวอังกฤษ วัย 7 ปี ที่ได้รับการอบรมสั่งสอนด้วยวิธีเดียวกันนั้น ตอบว่า “ถ้าการกระทำนี้ไม่รุนแรง มันอาจจะถูกต้องถ้าฉันออกไปข้างนอกและตบใครบางคนเหมือนกัน” (Willow & Hyder, 1998) จากคำตอบของตัวอย่างทั้ง 2 นี้ แสดงให้เห็นถึงการตอบสนองอย่างก้าวร้าวของเด็กหลังจากที่ถูกการลงโทษทางร่างกาย ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ Durrant และ Ensom (2012) ที่พบว่า “เด็กที่เคยมีประสบการณ์ความรุนแรงในวัยเด็กมาก และมีการถูกลงโทษทางร่างกายมาก นั้นมีผลโดยตรงที่จะทำให้เด็กมีระดับความก้าวร้าวเพิ่มมากขึ้น” และงานวิจัยของ de Zoysa, Newcombe, และ Rajapakse (2008) พบว่า “การลงโทษทางร่างกายมีผลกระทบโดยตรงต่อความรุนแรงในเด็ก” งานวิจัยทั้ง 2 ชิ้นนี้ แสดงให้เห็นว่าการลงโทษทางร่างกายนี้ส่งผลทำให้เด็กมีความก้าวร้าวมากขึ้น ซึ่งอาจอธิบายได้ว่า การลงโทษทางร่างกายนั้นสร้างความเจ็บปวดให้กับเด็ก เมื่อเด็กเจ็บปวดเด็กจะเพิ่มความรู้สึกการเป็นศัตรู (Hostile attributions) โดยความรู้สึกความเป็นศัตรูนี้สามารถทำนายพฤติกรรมความก้าวร้าวหรือรุนแรงได้ (Dodge, Pettit, McClaskey, & Brown, 1986) และมันจะเป็นจุดเริ่มต้นของวงจร

พฤติกรรมความรุนแรงระหว่างพ่อแม่และลูก(Dishion & Patterson, 1999; Patterson, Reid, & Dishion, 1992)

ผลกระทบระยะสั้นของการลงโทษทางร่างกายอาจตอบสนองออกมาในรูปแบบของความก้าวร้าวเป็นความรู้สึก คำพูด หรือการกระทำโดยตรง เช่นการตีเพื่อนร่วมชั้น (Ulman & Straus, 2003) นอกจากผลกระทบระยะสั้นแล้วการลงโทษรูปแบบนี้ยังส่งผลกระทบระยะยาว คือเพิ่มความก้าวร้าวให้กับเด็กในอนาคตเมื่อเด็กโตขึ้นอีกด้วย (Cohen, Brook, Cohen, Velez, & Garcia, 1990) จะเห็นได้ว่าการใช้การลงโทษทางร่างกายในเด็กนั้นจะเพิ่มความก้าวร้าวให้กับเด็ก และยังสร้างวงจรการเกิดการลงโทษครั้งใหม่ให้กับเด็กอีกด้วย กล่าวคือ เมื่อเด็กถูกลงโทษเด็กก็จะตอบสนองด้วยความก้าวร้าว และถูกลงโทษใหม่เป็นวงจร ทำให้เด็กมีแนวโน้มที่จะถูกลงโทษซ้ำๆ และอาจแผ่ขยายไปโดยถูกลงโทษจากครู หรือแม้กระทั่งเพื่อนรุ่นเดียวกัน (Ani & Grantham-McGregor, 1998)

1.4 การมีพฤติกรรมรุนแรง พฤติกรรมต่อต้านสังคม และพฤติกรรมเสี่ยงที่จะก่ออาชญากรรมเมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ (Violent, antisocial and criminal behaviour in adults)

การลงโทษทางร่างกายที่บ่อยครั้ง เพิ่มอัตราการใช้ความรุนแรงในอนาคต และมีแนวโน้มที่จะใช้ความรุนแรงในสังคม (Lansford & Dodge, 2008) อีกทั้งยังส่งผลทำให้เกิดพฤติกรรมต่อต้านสังคม และพฤติกรรมก่ออาชญากรรมเมื่อโตขึ้นอีกด้วย (Wilson & Herrnstein, 1985) การก่ออาชญากรรมในผู้ใหญ่ นั้นพบว่ามีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การถูกลอบรมสั่งสอนด้วยการลงโทษทางร่างกายมาก่อนในวัยเด็ก (Glueck & Glueck, 1950) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ (Gershoff, 2002) ที่พบว่า “ความก้าวร้าว ความรุนแรง พฤติกรรมต่อต้านสังคม และพฤติกรรมก่ออาชญากรรมในผู้ใหญ่ มีความสัมพันธ์กับการถูกลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก”

นอกจากพฤติกรรมความก้าวร้าวรุนแรงที่จะแสดงออกทางสังคมแล้ว พฤติกรรมความก้าวร้าวก็ยังแสดงออกภายในชีวิตส่วนตัวอีกด้วย เช่นการทำร้ายร่างกายคู่ครองหรือคู่สมรส และลูกของตน (Taylor, Lee, Guterman, & Rice, 2010) โดยมีการศึกษาใน 12 ประเทศ กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 180,000 คน พบว่าผู้หญิงที่เคยมีประสบการณ์ถูกลงโทษทางร่างกายตั้งแต่เด็ก และเคยถูกทำร้ายร่างกายจากคู่ครองของตน จะลงโทษทางร่างกายกับลูกของตนมากกว่าผู้หญิงที่ไม่ถูกลงโทษทางร่างกายมาก่อน (Bott, Guedes, Goodwin, & Mendoza, 2012) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยใน

อเมริกาที่พบว่า พ่อแม่ที่เคยได้รับการลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กก็จะใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูกของตนด้วยเช่นกัน (Lunkenheimer, Kittler, Olson, & Kleinberg, 2006)

จากผลกระทบของการลงโทษทางร่างกายที่แสดงออกมาในรูปความรุนแรงนี้ สะท้อนให้เห็นถึงวัฏจักรของการใช้ความรุนแรง (Cycle of abuse) ดังที่อธิบายข้างต้นแล้ว ซึ่งเมื่อเด็กโตขึ้นเป็นพ่อแม่ เขาก็จะใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูกของเขาเอง และอาจใช้ความรุนแรงกับบุคคลรอบข้าง จนเกิดเป็นพฤติกรรมต่อต้านสังคม และเกิดการก่ออาชญากรรมในที่สุด ซึ่งวัฏจักรนี้ก็จะวนต่อไปจากรุ่นสู่รุ่น นี่เป็นผลกระทบที่น่ากลัว และยากที่จะหยุดได้ด้วยตนเอง ดังนั้นการเข้าใจสาเหตุของการทำพฤติกรรมลงโทษทางร่างกายจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อที่จะตัดวงจรการใช้ความรุนแรง และลดผลกระทบของพฤติกรรมรุนแรง พฤติกรรมต่อต้านสังคม และพฤติกรรมเสี่ยงที่จะก่ออาชญากรรมเมื่อเด็กโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่นั้นเอง

2.ผลกระทบภายใน (สิ่งที่ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง)

2.1. การมีสุขภาพจิตที่ไม่ดี/เสื่อมโทรม (Mental harm)

การลงโทษทางร่างกายไม่ได้มีผลกระทบต่อร่างกายภายนอกที่แสดงออกมาเท่านั้น แต่ยังกระทบต่อจิตใจเช่นอารมณ์ความรู้สึกของเด็กอีกด้วย ตัวอย่างเช่น คำตอบของเด็กชายชานิวซีแลนด์อายุ 10 ปี ที่โดนตีจากพ่อแม่ของเขา กล่าวว่า “มัน (การตี) จะทำให้คุณร้องไห้ ถ้าคุณไม่เห็นเขา (พ่อแม่) เขาจะตีคุณ แม้ว่าเขาจะตีเบาขนาดไหนก็ตาม ฉันก็ยังร้องไห้อยู่ดี ฉันรู้สึกกลัว ฉันไม่รู้เลยว่าฉันจะโดนตีอีกตอนไหน” (D. A. Simons & Wurtele, 2010) นี้แสดงให้เห็นความกลัว และความรู้สึกของเด็กที่โดนลงโทษทางร่างกายว่าเด็กมีสุขภาพจิตที่ไม่ดี/เสื่อมโทรมอย่างไร

การลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์กับการมีสุขภาพจิตที่เสื่อมโทรมทั้งในช่วงวัยเด็ก และเมื่อเด็กโตขึ้น โดยผลกระทบในวัยเด็กนั้น พบว่ายังมีผลกระทบทางร่างกายมากเท่าไรก็จะลดความมั่นใจ ในการยืนยันในสิทธิของตน (Assertive) ความเชื่อมั่น (Confidence) และเพิ่มความรู้สึกขายหน้า/ไม่เป็นที่ต้องการ (Humiliation) ความรู้สึกไม่มีที่พึ่งพิงหรือที่ช่วยเหลือ (Helplessness) (Baumrind & Black, 1967; Lasky, 1993) ความเครียด (Stress) (Lau, Liu, Cheung, Yu, & Wong, 1999) การปรับตัวที่ไม่ดี (Maladjustment) ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ (Emotion instability) (de Zoysa et al., 2008) อาการซึมเศร้า (Depression) และความวิตกกังวล (Anxiety) ให้มากขึ้นอีกด้วย (Gromoske & Maguire-Jack, 2012; R. L. Simons, Johnson, & Conger, 1994)

ส่วนผลกระทบในวัยผู้ใหญ่ นั้น พบว่าหากผู้ใหญ่ที่ได้รับการลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก มากมาก่อนจะทำให้การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (Low self-esteem) เพิ่มอาการซึมเศร้า (Depression) (McLoyd, Jayaratne, Ceballo, & Borquez, 1994; Turner & Finkelhor, 1996) การติดสุรา (Alcoholism) การทำร้ายตนเอง (Self-harm) ความเสี่ยงในการฆ่าตัวตาย (Suicidal tendencies) (Gershoff, 2002) การติดกัญชา (Cannabis) และความผิดปกติทางจิต (Psychiatric disorder) ให้มากขึ้นอีกด้วย (Fergusson & Lynskey, 1997)

สรุปได้ว่าการลงโทษทางร่างกายนั้นส่งผลกระทบต่อจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึก การปรับตัว หรือแม้กระทั่งความผิดปกติทางโรคหรือการติดสารเสพติด ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลกระทบทั้งในตอนที่เป็นเด็ก และเมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นการใช้การลงโทษทางร่างกายจึงเป็นสิ่งที่ควรเฝ้าระวัง และเตือนสติตนเองทุกครั้งที่คิดจะใช้

2.2 การลดคุณธรรมภายใน (Decreased moral internalization)

สิ่งที่พ่อแม่ต้องการจะสอนลูกคือควรประพฤติตนอย่างไรให้ถูกต้องและเหมาะสมตาม ขนบธรรมเนียมของสังคมที่ตนยึดถือปฏิบัติ โดยพ่อแม่บางคนก็เชื่อว่าการตี หรือการลงโทษทางร่างกายนั้นจะเป็นผลทำให้เด็กเรียนรู้และเข้าใจถึงบทเรียนที่พ่อแม่ได้สอนไป แต่ในทางกลับกันการลงโทษรูปแบบนี้กลับเพิ่มความก้าวร้าว (Gershoff, 2002) ซึ่งเป็นการลดคุณธรรมภายในตัวเด็ก เพราะการใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็กนั้นไม่ได้สอนให้เด็กเรียนรู้ว่าควรกระทำพฤติกรรมที่เหมาะสมอย่างไร และไม่ได้สร้างแรงจูงใจในการกระทำดีกับผู้อื่น แต่เป็นการสอนว่าการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้นจะถูกลงโทษ แต่การมีพฤติกรรมที่เหมาะสมจะไม่ถูกลงโทษ ซึ่งในครั้งต่อไปหากเด็กกระทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เด็กจะเกิดการเรียนรู้และหาวิธีการหลีกเลี่ยงการลงโทษ (Talwar, Carlson, & Lee, 2011) ซึ่งวิธีการลงโทษทางร่างกายเป็นการสอนหรือวางเงื่อนไขภายนอกเท่านั้น (Dix & Grusec, 1983) ไม่ได้สอนหรือสร้างจิตสำนึกหรือคุณธรรมภายในให้กับเด็ก เพราะการลงโทษรูปแบบนี้ไม่ได้อธิบายหรือให้เหตุผลของการกระทำที่ผิด และบอกถึงเหตุผลที่ควรกระทำพฤติกรรมที่เหมาะสมอย่างไร (Grusec, 1983; Hoffman, 1983; Smetana, 1997)

ผลของการลงโทษทางร่างกายที่รุนแรงและบ่อยครั้ง ส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและลดการควบคุมตนเองให้อยู่ในกฎ หรือศีลธรรม (Kerr et al., 2004) และยังส่งผลให้เด็กที่ถูกลงโทษทางร่างกายแสดงความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น (Empathy) น้อยกว่าเด็กที่ได้รับคำอธิบายว่าตนทำผิดและถูกลงโทษเพราะอะไร (Lopez, Bonenberger, & Schneider, 2001)

2.3 การพัฒนาการทางสมองที่ล่าช้า/ ผิดปกติ (Impaired cognitive development)

การลงโทษทางร่างกายในตอนวัยเด็กนั้นส่งผลทำให้เกิดความกลัว และความเครียดซึ่งจะส่งผลไปยังพัฒนาการของสมองที่พัฒนาได้ไม่เต็มที่ (Fox & Shonkoff, 2011) และยังพบว่าเด็กที่ร้องไห้จากการถูกลงโทษจะมีการพัฒนาทักษะทางสังคมล่าช้ากว่าเด็กที่ไม่ได้รับการลงโทษ เนื่องจากเป็นผลกระทบมาจากอารมณ์ของเด็กหลังจากได้รับการลงโทษ (Diamond, 2012) นอกจากนี้แล้ว การศึกษาสมองโดยใช้เทคนิคการสร้างแบบจำลองภาพของสมอง (Neuroimaging) แสดงให้เห็นว่าการถูกลงโทษทางร่างกายในเด็กจะลดปริมาณของเนื้อสมองส่วนสีเทาซึ่งเกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางสติปัญญา (Tomoda et al., 2009)

มีงานวิจัยหลายชิ้นที่แสดงให้เห็นว่าการใช้การลงโทษทางร่างกายส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของสมองล่าช้า หรือน้ำแย่งลง ได้แก่ งานวิจัยของ R. L. Simons และคณะ (1994) พบว่าการลงโทษทางร่างกายส่งผลด้านลบต่อพัฒนาการทางปัญญา (Cognitive characteristics) งานวิจัยของ Alyahri และ Goodman (2008) ทำการศึกษาในประเทศเยเมน กับเด็กอายุ 7-10 ปี จำนวน 1,200 คน พบว่าเด็กที่ถูกลงโทษทางร่างกายมีผลการเรียนที่แย่กว่าเด็กที่ไม่เคยถูกลงโทษรูปแบบนี้ งานวิจัยของ Cherian (1994) ที่ทำการศึกษาในประเทศแอฟริกาใต้ (South Africa) พบว่าเด็กที่เคยถูกลงโทษทางร่างกายและบ่อยครั้ง ทำคะแนนของการสอบระดับชาติได้น้อยกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการลงโทษในรูปแบบนี้ และงานวิจัยของ Smith และ Brooks-Gunn (1997) พบว่าเด็กหญิงที่เคยถูกลงโทษทางร่างกายมีระดับความสามารถทางสติปัญญา (IQ) ต่ำกว่าเด็กหญิงที่ไม่เคยได้รับการลงโทษทางร่างกาย

ดังนั้นการลงโทษทางร่างกายส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของสมองของเด็ก ซึ่งจะส่งผลให้การเรียนรู้ล่าช้า ผลการเรียนตกต่ำ ซึ่งจะส่งผลลบต่อการประสบความสำเร็จทางการเรียน (Straus & Mathur, 1995) และการประกอบอาชีพในอนาคต (Straus & Gimpel, 1992) อีกด้วย

2.4 การลดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพ่อแม่กับลูก (Decreased the parent-child relationship)

การที่พ่อแม่ใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูกของตนเองนั้นส่งผลทางลบต่อความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูก ตัวอย่างเช่น เด็กอายุ 2 ปีที่ถูกที่ถูกลงโทษทางร่างกายจากแม่ เด็กจะเพิ่มระยะห่างระหว่างตนกับแม่ มากกว่าเด็กที่ไม่ถูกลงโทษด้วยวิธีการนี้ (Gershoff, 2002) เนื่องด้วยการใช้การลงโทษทางร่างกายนี้ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกที่ไม่เป็นที่รัก (Willow & Hyder, 1998) รู้สึกกลัว

รู้สึกโกรธ และวิตกกังวล เด็กจึงเพิ่มระยะห่างจากพ่อแม่เพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านี้ และยังแสดงให้เห็นได้จากคำตอบของ เด็กหญิงชาวนิวซีแลนด์ อายุ 13 ปี ว่า “คุณต้องไปที่ห้องของคุณ และไม่ต้องพูดกับพวกเขา (พ่อแม่) แต่ถ้าพ่อแม่เข้ามา แล้วพูดกับคุณ คุณก็ควรจะผลักเขาออกไปซะ” (Dobbs, 2005) ซึ่งนี่แสดงให้เห็นถึงความต้องการจะหลีกเลี่ยงจากพ่อแม่

จะเห็นได้ว่าการลงโทษทางร่างกายนี้ลดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างลูกกับพ่อแม่ลง (Lau et al., 1999) และยังเพิ่มปัญหาในครอบครัว พร้อมทั้งยังทำให้เด็กไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับคนในสังคมได้อีกด้วย (Leary, Kelley, Morrow, & Mikulka, 2008)

ข้อถกเถียงในประเด็นของการลงโทษทางร่างกาย

การลงโทษทางร่างกายนั้นมีประเด็นที่ถกเถียงกันเป็นอย่างมาก 5 ประเด็น ดังนี้

1. ขาดหลักฐานที่จะพิสูจน์ว่าผลกระทบด้านลบที่เกิดขึ้นกับเด็กเกิดจากการลงโทษทางร่างกายโดยตรง

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการลงโทษทางร่างกายกับผลกระทบทางลบที่เกิดขึ้นกับพัฒนาการของเด็ก แต่พัฒนาการของเด็กนั้นก็มีหลากหลายปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย โดยงานวิจัยส่วนใหญ่ไม่ได้ควบคุมปัจจัยอื่นๆที่เข้ามามีผลกับเด็กได้โดยสมบูรณ์ ดังนั้นการอนุมานว่าผลกระทบด้านลบเหล่านั้นเกิดจากการลงโทษทางร่างกายเพียงปัจจัยเดียว จึงไม่อาจสรุปได้โดยสมบูรณ์ (Durrant & Ensom, 2012) แต่ในปัจจุบันประเด็นข้อถกเถียงนี้ได้ตกไป เนื่องจากในปัจจุบันมีการพัฒนาการออกแบบการทดลองและพัฒนาโปรแกรมทางสถิติที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นในการทดสอบความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างการลงโทษทางร่างกายกับผลลัพธ์ที่หลากหลายทั้งผลกระทบด้านบวกและด้านลบที่เกิดขึ้นกับเด็ก

จากการรวบรวมงานวิจัยในปัจจุบันพบว่า การลงโทษทางร่างกายนั้นมีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อด้านลบแก่เด็กมากขึ้น และไม่มีการวิจัยใดที่พบว่า การลงโทษทางร่างกายนั้นช่วยส่งเสริมพัฒนาการในเด็ก (Durrant & Ensom, 2012)

2. ความก้าวร้าวอาจเป็นสาเหตุทำให้เด็กถูกพ่อแม่ลงโทษทางร่างกายก็เป็นได้

จากหลายงานวิจัย เช่น ของ Dobbs (2005) และของ Durrant และ Ensom (2012) ที่พบความสัมพันธ์ระหว่างการลงโทษทางร่างกายกับความก้าวร้าวในเด็ก แต่ความสัมพันธ์นี้อาจ

สะท้อนในทิศทางตรงกันข้ามได้ว่า เนื่องจากเด็กมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวที่มากกว่าเด็กปกติทั่วไปอยู่แล้ว จึงทำให้เด็กมีแนวโน้มที่จะถูกลงโทษทางร่างกาย เมื่อทดสอบหาความสัมพันธ์ก็จะพบว่า การลงโทษทางร่างกายนั้นมีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวเท่านั้น แต่ไม่สามารถสรุปได้ว่าอะไรเป็นเหตุและอะไรเป็นผล เหมือนคำถามที่ว่า “ไต่กับไข่อันไหนเกิดก่อนกัน” (Global initiative to end all corporal punishment of children, 2013) แต่ในปัจจุบัน นักวิจัย นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ก็ยังคงยืนยันว่าการลงโทษทางร่างกายส่งผลให้เด็กมีความก้าวร้าวเพิ่มขึ้น แม้ว่าเด็กคนนั้นจะมีความก้าวร้าวอยู่แล้วหรือไม่ก็ตาม (Grogan-Kaylor, 2005; Mulvaney & Mebert, 2007)

3. พ่อแม่เป็นผู้สร้างพฤติกรรมที่ทำให้ลูกถูกลงโทษทางร่างกาย

จากข้อที่ 2 ที่กล่าวว่า “อาจเป็นเพราะเด็กมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวมากกว่าเด็กปกติ จึงทำให้เด็กถูกลงโทษทางร่างกายมากกว่า” ซึ่งแตกต่างไปจากข้อที่ 3 ว่าพ่อแม่เป็นคนสร้างหรือส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมที่ถูกลงโทษทางร่างกายเอง (Gershoff, 2002) กล่าวคือ เมื่อพ่อแม่ลงโทษทางร่างกายกับลูกของตนเป็นการอบรมสั่งสอนแล้ว วิธีการนี้จะไปส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากเดิม อาจจะมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าว หรือต่อต้านสังคม ซึ่งจะส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอีกจนทำให้เด็กถูกลงโทษซ้ำ โดยการลงโทษทางร่างกายนี้ไม่ได้ส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น แต่วิธีการอบรมสั่งสอนวิธีนี้ยังกระตุ้นให้พ่อแม่มีพฤติกรรมการลงโทษทางร่างกายเพิ่มขึ้นอีกด้วย (Hoffman, 1983) เพราะการลงโทษทางร่างกายต่างกระตุ้น (Arousal) อารมณ์ทั้งของพ่อแม่และเด็กให้มีความรุนแรงมากขึ้น จะเห็นได้ว่าพ่อแม่และเด็กต่างก็ส่งเสริมพฤติกรรมความก้าวร้าวซึ่งกันและกัน ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการลงโทษทางร่างกายเพิ่มมากขึ้น โดยจุดเริ่มต้นของความก้าวร้าวนี้เกิดขึ้นตรงไหนนั้น เป็นสิ่งที่หาคำตอบได้ยาก (Holden, 2002)

Baumrind และ Black (1967) ให้ข้อสังเกตที่น่าสนใจว่า พ่อแม่ที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู (Parenting styles) ที่ต่างกันก็จะส่งผลต่อพฤติกรรมลูกที่ต่างกัน ดังนั้นการศึกษาถึงผลกระทบของการลงโทษทางร่างกายที่มีต่อเด็กจากพ่อแม่ที่มีการอบรมเลี้ยงดูที่ต่างกันจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ (Gershoff, 2002)

4. พ่อแม่ไม่ได้ใช้การลงโทษทางร่างกายเพียงวิธีการ/เทคนิคเดียวกับลูกของตน

พ่อแม่มักจะใช้เทคนิคหรือวิธีการที่หลากหลายในการอบรมเลี้ยงดูลูกของตน ไม่ใช่เพียงวิธีการเดียวเท่านั้น (Global initiative to end all corporal punishment of children, 2013) ซึ่งการที่พ่อแม่ใช้การลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงกับลูกนั้น พ่อแม่จะใช้เทคนิคอื่นควบคู่กันไปด้วย จึงไม่อาจจะสรุปได้โดยสมบูรณ์ว่าเป็นผลมาจากเทคนิคหรือวิธีการลงโทษทางร่างกายได้วิธีเดียว ตัวอย่างเช่นงานวิจัยของ Gershoff และคณะ (2010) ที่ทำการศึกษารูปแบบวิธีการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ 11 วิธี ใน 6 ประเทศ เช่น วิธีการบอกข้อดีข้อเสียของพฤติกรรม การลงโทษทางร่างกาย การทำให้เด็กอาย การตะโกนใส่ และการยึดสิทธิ์ที่พึงมีออกจากเด็ก เป็นต้น พบว่าไม่ว่าจะเป็นวิธีใดก็ตาม ต่างก็มีผลกระทบต่อเด็กทั้งสิ้น เช่นการทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวและความวิตกกังวล แม้ว่าวิธีการนั้นจะไม่มีผลร้ายต่อร่างกาย แต่ก็มีผลกระทบต่อจิตใจเด็ก ซึ่งพ่อแม่ในปัจจุบันมักนิยมใช้หลายๆวิธีการรวมกันเช่นการตีรวมกับการต่อว่า หรือการตีในที่สาธารณะที่ส่งผลให้เกิดความอาย ซึ่งวิธีการเหล่านี้ไม่ใช่การลงโทษทางร่างกายเพียงวิธีการเดียว แต่มีวิธีการหรือเทคนิคอื่นเข้ามารวมด้วย จึงเป็นเรื่องยากในการพิสูจน์ว่าผลเสียเหล่านั้น (ความก้าวร้าว การพัฒนาการทางสมองที่ล่าช้า/ ผิดปกติ พฤติกรรมต่อต้านสังคม เป็นต้น) เกิดจากการลงโทษทางร่างกายเพียงวิธีการเดียว

5. ปัจจัยทางวัฒนธรรมอาจมีผลต่อผลกระทบของการลงโทษทางร่างกาย

งานวิจัยเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายส่วนมากศึกษาในบริบท หรือวัฒนธรรมของอเมริกา หรือยุโรป ดังนั้นอาจเป็นเรื่องยากที่จะสรุปว่าผลกระทบนั้นเกิดขึ้นเหมือนกันทั่วโลก ซึ่งงานวิจัยจากต่างวัฒนธรรมยังมีไม่มากพอที่จะนำมาแสดงให้เห็นว่าการลงโทษทางร่างกายนั้นมีผลกับคนทุกชาติ (Global initiative to end all corporal punishment of children, 2013) เนื่องจากแต่ละสังคมมีบริบท วัฒนธรรม ประเพณี และบรรทัดฐานทางสังคมที่แตกต่างกัน เด็กก็就会有ความเข้าใจหรือการตีความต่อการลงโทษทางร่างกายที่ต่างกัน (Killen & Smetana, 2014) ดังนั้นหากเด็กถูกลงโทษทางร่างกายแล้ว เด็กมีการรับรู้และตีความต่อการตีที่ต่างกันอาจทำให้เด็กมีผลลัพธ์ที่ต่างกันได้ แต่งานวิจัยของ Straus, Sugarman, และ Giles-Sims (1997) และงานของ Grogan-Kaylor (2005) ทำงานวิจัยในเด็กเกี่ยวกับผลกระทบของการลงโทษทางร่างกายในบรรทัดฐานหรือจริยธรรมทางสังคมที่ต่างกัน พบว่าไม่มีความแตกต่างกันทางผลกระทบของการลงโทษทางร่างกายอย่างมีนัยสำคัญ และ งานวิจัยของ Gershoff และคณะ (2010) ที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งศึกษาใน 6 ประเทศคือประเทศจีน อินเดีย อิตาลี เคนยา ฟิลิปปินส์ และไทย พบว่าถึงแม้จะต่างวัฒนธรรมกันแต่ผลลัพธ์

ของการอบรมสั่งสอนด้วยวิธีการต่างๆ ซึ่งรวมถึงการลงโทษทางร่างกาย ก็ส่งผลกระทบต่อที่เหมือนกัน แต่ก็มีงานวิจัยจำนวนหนึ่งที่ยืนยันเรื่องนี้ เช่น งานวิจัยของ Turner และ Finkelhor (1996) และงานวิจัยของ Wimsatt, Fite, Grasseti, และ Rathert (2012) ที่พบว่าในสังคมที่มีบริบทของความรักและความห่วงใยควบคู่ไปกับการลงโทษทางร่างกาย มีแนวโน้มที่ผลกระทบของการลงโทษรูปแบบนี้จะน้อยกว่า สังคมที่ไม่มีบริบทของความรักและความห่วงใยควบคู่การลงโทษไปด้วยกัน

การลงโทษทางร่างกายพบมากในสังคมของพ่อแม่ผิวขาว (White parents) มากกว่าคนกลุ่มอื่น โดยเฉพาะชาวอเมริกาเหนือ ยุโรป และออสเตรเลียที่พบว่าใช้วิธีการลงโทษทางร่างกายมากกว่า คนผิวขาวกลุ่มอื่นอีกด้วย (Durrant, 2008) ซึ่งอาจเป็นเพราะคนกลุ่มนี้มีโครงสร้างทางความคิดที่ถูกสืบทอดมาในเรื่องของการล่าอาณานิคมและเรื่องทาส ทำให้คนกลุ่มนี้มีการใช้การลงโทษทางร่างกายที่มากกว่าคนทั่วไป (Global initiative to end all corporal punishment of children, 2013) แต่ก็ไม่ใช่ว่าโครงสร้างทางความคิดนี้จะถูกขจัดออกได้ยากเพราะในประเทศสวีเดน ก่อนปี 1957 พ่อแม่ชาวสวีเดนยังคงใช้การตีเป็นการอบรมสั่งสอนลูกของตนได้ แต่ในปี 1966 สิทธิในการตีถูกห้ามให้กระทำ และมีกฎหมายห้ามใช้การตีในการอบรมสั่งสอนลูกอย่างชัดเจนเมื่อปี 1979 (Modig, 2009) และมีประเทศที่ห้ามการตีตามมาอีกใน 5 ประเทศ คือ ฟินแลนด์ ในปี 1984 นอร์เวย์ ในปี 1987 ออสเตรีย ในปี 1989 เดนมาร์ก ในปี 1997 และเยอรมัน ในปี 2000 (UNICEF, 2003) จากตัวอย่างของประเทศสวีเดนและอีก 5 ประเทศแสดงให้เห็นว่าการกำจัดวัฒนธรรมหรือโครงสร้างทางความคิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถทำได้ (Diamond, 2012)

2. ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths)

ความหมายของคำว่าความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

Furnham (2005) ให้นิยาม ความเชื่อ (Myths) หมายถึง “ผลลัพธ์ของกระบวนการทางจิตที่ช่วยให้บุคคลทำความเข้าใจกับเรื่องราวรอบๆตัว เพื่อให้โลกรอบๆตัวมีความมั่นคง เป็นระเบียบ และสามารถคาดการณ์ได้” กล่าวคือ ความเชื่อ (Myths) เป็นความคิดที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้บุคคลเข้าใจโลกอย่างเป็นระเบียบ มั่นคง และสามารถคาดการณ์ได้ โดยผ่านมุมมองของตนเอง

J. Campbell (1988) กล่าวถึง ความเชื่อ (Myths) ว่าเป็น “การที่มนุษย์หาความจริงสิ่งที่มีนัย หรือสิ่งที่มีความหมาย และมนุษย์ได้มีประสบการณ์ผ่านการมีชีวิตร และได้รับคำตอบผ่านการประมวล (Resonances) ภายในตัวบุคคล คำตอบนั้นอ้างอิงทั้งความคิดตนเองและโลกความเป็น

จริง” กล่าวคือ ความเชื่อ เป็นคำตอบหรือความคิดที่มนุษย์ต้องการหาว่าสิ่งไหนเป็นจริง และมีค่า และได้คำตอบผ่านกระบวนการภายในของตัวบุคคล จนกลายมาเป็นความเชื่อ

อาจกล่าวได้ว่า ความเชื่อ (Myths) เป็น ความคิดที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลเพื่อให้ตน เข้าใจโลกรอบๆตัวซึ่งมีทั้งมุมมองของตนเองและความเป็นจริงผสมกันอยู่

ดังนั้น ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย จึงหมายความว่า ความคิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (การกระทำที่เจตนาสร้างความเจ็บปวดหรือไม่สบายทุกชนิดบนร่างกายของบุคคล อย่างรุนแรง เพื่ออบรมสั่งสอน ลงโทษ หรือควบคุมความประพฤติของเด็ก) ที่เกิดขึ้นภายในตัวของบุคคล โดยความคิดนั้นไม่ได้เกิดจากรากฐานของความเป็นจริง และอาจขัดกับหลักฐานเชิงประจักษ์ อีกด้วย

ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายนั้น สามารถรวบรวมมาได้ ทั้งหมด 10 กลุ่ม ดังนี้

ความเชื่อกลุ่มที่ 1 “การลงโทษทางร่างกายมีประสิทธิภาพดีกว่าวิธีการอื่นๆ”

ในกลุ่มความเชื่อที่ 1 มีข้อความที่รวบรวมจากงานวิจัย และหนังสือต่างๆดังนี้

- การตีมีประสิทธิภาพดีกว่าวิธีการอื่นๆ (Straus, 2001)
- การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการอบรมสั่งสอนที่มีประสิทธิภาพดีกว่าการอบรมสั่งสอนวิธีอื่นๆ (Kish & Newcombe, 2015)
- การตีได้ผลดีที่สุด วิธีอื่นๆ ไม่มีประสิทธิภาพ (สมบัติ ตาปัญญา, 2549)

จากความเชื่อที่ว่า “การลงโทษทางร่างกายมีประสิทธิภาพดีกว่าวิธีการอื่นๆ” ได้มีการศึกษาและวิจัยพบว่าการลงโทษทางร่างกายไม่ได้มีประสิทธิภาพดีไปกว่าวิธีการอื่นๆ ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ D. E. Day และ Roberts (1983) ที่ทำการศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการอบรมสั่งสอนด้วยวิธีการตี และการให้ออกไปนั่งเงียบๆ คนเดียวในห้องข้างนอก (Time out) พบว่าทั้งสองวิธีมีประสิทธิภาพในการควบคุมพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเท่ากัน และยังพบในงานวิจัยของ Larzelere (1996) ทำการศึกษาในการรวมวิธีการอบรมสั่งสอนเข้าด้วยกัน และพบว่าการใช้การลงโทษทางร่างกายแบบไม่ให้เหตุผล และการลงโทษทางร่างกายแบบให้เหตุผลไม่มีความต่างกัน

การควบคุมพฤติกรรมที่ไม่เชื่อฟังของเด็ก จากงานวิจัยทั้งสองแสดงให้เห็นว่าการลงโทษอย่างรุนแรงไม่ได้มีประสิทธิภาพดีไปกว่าวิธีการอบรมแบบอื่นๆ และยังมีแนวโน้มมีประสิทธิภาพต่ำกว่าวิธีการอื่นๆด้วยซ้ำ แสดงให้เห็นจากงานวิจัย Webster-Stratton (1990) ที่ทำการศึกษาในเด็กที่มีปัญหาด้านพฤติกรรม (Conduct problems) โดยให้พ่อแม่เลิกตีเด็กและให้อบรมสั่งสอนด้วยวิธีอื่นแทน เช่น อธิบายถึงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และให้รางวัลเมื่อทำดีเป็นต้น พบว่าเด็กมีพฤติกรรมที่ดีขึ้น และพ่อแม่สามารถจัดการหรือควบคุมลูกได้ง่ายขึ้น ซึ่งนี้สามารถอธิบายได้ว่าวิธีการลงโทษทางร่างกายไม่ได้มีประสิทธิภาพดีกว่าวิธีอื่นเสมอไป แต่อาจจะมีประสิทธิภาพน้อยกว่าวิธีการอื่นๆด้วยซ้ำ

ด้วยเหตุนี้จึงเกิดคำถามขึ้นว่าทำไมพ่อแม่ยังมีความเชื่อว่าวิธีการนี้มีประสิทธิภาพดีกว่าวิธีการอื่นๆ คำถามนี้อาจตอบได้จากคำอธิบายของ D. E. Day และ Roberts (1983) ว่าเมื่อพ่อแม่ใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูก เช่นการตีแล้วไม่ได้ผล พ่อแม่จะล้มผลลัพท์ครั้งนั้นไป เพราะผลลัพท์นั้นขัดกับความเชื่อที่เคยถูกปลูกฝังมา (The almost-universal American belief) แต่เมื่อการตีหรือการลงโทษทางร่างกายได้ผล พ่อแม่จะจดจำผลลัพท์ครั้งนั้น เนื่องจากผลลัพท์สนับสนุนความเชื่อในทางกลับกัน เมื่อวิธีการอื่นได้ผล พ่อแม่จะล้มผลลัพท์นั้น และจำผลลัพท์เมื่อวิธีการอื่นไม่ได้ผล ซึ่งนี้ได้อธิบายว่าทำไมพ่อแม่ยังคงเชื่อว่า “การลงโทษทางร่างกายมีประสิทธิภาพดีกว่าวิธีการอื่นๆ” อยู่นั่นเอง

นอกจากความเชื่อของพ่อแม่ที่ว่า การลงโทษทางร่างกายมีประสิทธิภาพดีกว่าวิธีการอื่นๆ แล้ว Henson (1986) ยังพบว่าครูที่โรงเรียนก็มีความเชื่อเช่นเดียวกันกับพ่อแม่อีกด้วย

ความเชื่อกลุ่มที่ 2 “การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสุดท้ายที่จะนำมาใช้”

ในกลุ่มความเชื่อที่ 2 มีข้อความที่รวบรวมจากงานวิจัย และหนังสือต่างๆดังนี้

- การตีจำเป็นเมื่อวิธีการอื่นๆใช้ไม่ได้ผล (Straus, 2001)
- การลงโทษทางร่างกายควรจะใช้เป็นวิธีการสุดท้ายในการอบรมสั่งสอนเด็ก (Kish & Newcombe, 2015)
- ฉันใช้การตีเป็นวิธีสุดท้ายเท่านั้น เพราะไม่มีทางเลือกอื่นจริงๆ (สมบัติ ตาปัญญา, 2549)

จากความเชื่อที่ว่า “การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสุดท้ายที่จะนำมาใช้” Straus (2001) ได้อธิบายว่า แม้ว่าการใช้การลงโทษทางร่างกายดูเหมือนจะเป็นวิธีการสุดท้ายที่พ่อแม่คิดว่าตนเลือกใช้ แต่จริงๆแล้วไม่ใช่ เพราะถึงอย่างไรพ่อแม่ก็ยังคงใช้วิธีการนี้เหมือนเดิม เช่นการตี การ

หยิก เป็นต้น เนื่องจากเมื่อลูกกระทำพฤติกรรมที่ผิดหรือไม่เหมาะสมไป พ่อแม่มักจะโกรธและหุนหันพลันแล่น และถ้าหากได้รับการกระตุ้นจากลูกเช่นการไม่ยอมเชื่อฟังหรือการตอบสนองกลับ เช่นการที่ถูกพูดหยาบคายใส่ พ่อแม่มักจะคิดว่าคงไม่มีวิธีการอื่นที่จะหยุดพฤติกรรมเหล่านั้นได้ พ่อแม่จึงใช้การตี หรือการลงโทษทางร่างกายกับลูกของตน และถ้าลูกลังจะไม่หยุด พ่อแม่จะโกรธมากขึ้น และอาจจะนำไปสู่การทำร้ายร่างกายลูกของตนก็เป็นได้ (Kadushin, Martin, & McGloin, 1981)

ความเชื่อกลุ่มที่ 3 “การลงโทษทางร่างกายไม่มีอันตรายใดๆ”*

ในกลุ่มความเชื่อที่ 3 มีข้อความที่รวบรวมจากงานวิจัย และหนังสือต่างๆดังนี้

- การตีปราศจากซึ่งอันตรายใดๆ (Straus, 2001)
- การใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่ออบรมสั่งสอนเด็กนั้นเป็นวิธีการที่ไม่มีอันตรายต่อเด็ก (Kish & Newcombe, 2015)
- ฉันทก็เคยโดนตีมาแล้ว และก็ไม่ได้เห็นจะมีผลร้ายตรงไหน (สมบัติ ตาปัญญา, 2549)

จากความเชื่อที่ว่า “การลงโทษทางร่างกายไม่มีอันตรายใดๆ” สามารถอธิบายโดย Straus (2001) ว่าสิ่งที่เป็นอันตรายแท้จริงคือการมองข้ามความอันตรายที่เกิดขึ้นจากการลงโทษทางร่างกาย โดยพ่อแม่มักจะมองข้ามผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น (ตามที่ได้กล่าวมาในช่วงต้น) อาจเป็นเพราะผลลัพธ์นั้น เกิดขึ้นหลังจากถูกลงโทษทางร่างกายเป็นระยะเวลาาน อาจเป็นปี หรือแสดงผลเมื่อเด็กโตขึ้น (Keil, 2014)

เนื่องจากผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการลงโทษทางร่างกายอาจใช้เวลาหลายปี ทำให้พ่อแม่มองว่าการลงโทษทางร่างกายไม่มีอันตรายใดๆ เหมือนกับคนที่ตีดูหมิ่นหรือเป็นเวลานาน แต่ยังไม่พบว่าเขาเป็นโรคอะไร และเขามักจะคิดว่าการดูหมิ่นหรือไม่มีอันตรายใดๆ (Mattson, Pollack, & Cullen, 1987) ดังนั้นการมองข้ามผลลัพธ์ของการลงโทษทางร่างกายไม่ได้หมายความว่า การลงโทษทางร่างกายไม่ได้มีอันตรายใดๆ

ความเชื่อกลุ่มที่ 4 “ใช้การลงโทษทางร่างกาย 1 ถึง 2 ครั้งไม่ทำให้เกิดผลร้ายใดๆ”

ในกลุ่มความเชื่อที่ 4 มีข้อความที่รวบรวมจากงานวิจัย และหนังสือต่างๆดังนี้

- ตีครั้ง สองครั้ง ไม่มีอันตรายอะไรหรอก (Straus, 2001)

- การใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก บางครั้งบางครั้งอาจจะไม่ก่อให้เกิดผลเสียใดๆ กับเด็ก (Kish & Newcombe, 2015)

จากความเชื่อที่ว่า “การใช้การลงโทษทางร่างกาย 1 ถึง 2 ครั้งไม่ทำให้เกิดผลร้ายใดๆ” สามารถอธิบายว่า แม้ว่าผลกระทบทางลบหรือผลร้ายจะมีความสัมพันธ์กับความถี่ที่ใช้การลงโทษทางร่างกาย แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า การใช้การลงโทษเพียง 1 ถึง 2 ครั้งจะไม่มีอันตราย (Straus, 2001)

ยังไม่มีงานวิจัยโดยตรงเกี่ยวกับความเชื่อที่ว่า “การลงโทษทางร่างกาย 1 ถึง 2 ครั้งไม่ทำให้เกิดผลร้ายใดๆ” เพราะงานวิจัยส่วนใหญ่นิยมใช้การวัด และแบ่งกลุ่มเด็กออกเป็นกลุ่มที่ถูกลงโทษทางร่างกายเป็นประจำ (บ่อยครั้ง) และกลุ่มที่ถูกลงโทษทางร่างกายเป็นบางครั้ง (ไม่บ่อยครั้ง) โดยกลุ่มที่ถูกลงโทษทางร่างกายเป็นบางครั้งก็ไม่ได้วัดหรือให้เกณฑ์ว่าโดนลงโทษเพียง 1 ถึง 2 ครั้ง แต่ใช้เกณฑ์ว่าโดนกี่ครั้งต่อปี เช่น 1 ถึง 2 ครั้งต่อปี แต่ไม่ใช่ 1 ถึง 2 ครั้ง (Straus, 2001)

ความเชื่อกลุ่มที่ 5 “พ่อแม่คงหยุดการใช้การลงโทษทางร่างกายไม่ได้หากพ่อแม่ไม่ได้รับการฝึก”

ในกลุ่มความเชื่อที่ 5 มีข้อความที่รวบรวมจากงานวิจัย และหนังสือต่างๆดังนี้

- พ่อแม่คงหยุดตีไม่ได้หากไม่ได้รับการฝึก (Straus, 2001)
- พ่อแม่มักจะใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็กของตน โดยพ่อแม่จะเปลี่ยนวิธีการลงโทษ ก็ต่อเมื่อพ่อแม่ได้รับการอบรม วิธีการลงโทษเด็กวิธีการอื่นๆ (Kish & Newcombe, 2015)

จากความเชื่อที่ว่า “พ่อแม่คงหยุดการใช้การลงโทษทางร่างกายไม่ได้หากพ่อแม่ไม่ได้รับการฝึก” สามารถอธิบายว่า แม้ว่าการจัดการกับเด็กอาจจะต้องใช้เทคนิคพิเศษ แต่ก็ไม่ได้มีหลักฐานว่าพ่อแม่จำเป็นต้องใช้ทักษะพิเศษหรือการอบรมพิเศษใดๆในการหยุดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Straus, 2001) ถึงแม้จะไม่จำเป็นต้องใช้การอบรม แต่พ่อแม่บางคนก็จำเป็นต้องเข้าร่วมโปรแกรมการอบรมเช่น โปรแกรม STEP, Parent Effective-ness Trining และ Los Ninos Bien Educado Program เป็นต้น เพื่อฝึกตนเองให้สามารถใช้เทคนิคและจัดการกับลูกของตนได้

Straus (2001) ได้แนะนำว่า ถึงแม้พ่อแม่จะไม่เข้าร่วมการอบรม แต่พ่อแม่ก็อาจจะลองใช้วิธีการใหม่ได้ด้วยตนเอง แทนที่จะลงโทษทางร่างกาย เช่น การใช้เสียงบอกลูกตนเอง เช่นการบอกว่า “ไม่! ไม่!” ซึ่งจะทำให้เด็กเข้าใจว่าแม่ต้องการให้ตนหยุดทำพฤติกรรมนั้น โดยเด็กจะเข้าใจได้

มากขึ้นถ้าหากแม่ใส่อารมณ์และความเครียดเข้าไปในคำพูด (Stern, 2002) และการให้ออกไปนั่งเงียบๆ คนเดียวในห้องข้างนอก (Time out) เป็นต้น

ความเชื่อกลุ่มที่ 6 “หากไม่ลงโทษทางร่างกายแล้วละก็เด็กจะถูกตามใจและเสียคน”

ในกลุ่มความเชื่อที่ 6 มีข้อความที่รวบรวมจากงานวิจัย และหนังสือต่างๆ ดังนี้

- ถ้าไม่ใช้การตีแล้วละก็ ลูกของคุณก็就会被ตามใจและเสียคน (Straus, 2001)

- หากพ่อแม่ไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก จะทำให้เด็กนิสัยเสียและไม่เคารพ

เชื่อฟังผู้ใหญ่ (Kish & Newcombe, 2015)

- การตีทำให้เด็กเป็นคนว่านอนสอนง่าย (สมบัติ ตาปัญญา, 2549)

จากความเชื่อที่ว่า “หากไม่ลงโทษทางร่างกายแล้วละก็เด็กจะถูกตามใจและเสียคน” สามารถอธิบายว่า แม้ว่าเด็กที่ไม่เคยถูกตีหรือถูกลงโทษทางร่างกายจะกลายเป็นเด็กที่เอาแต่ใจตัวเองและเสียคน แต่ก็ไม่สามารถอนุมานได้ว่าการไม่ตีหรือลงโทษทางร่างกายนั้นเป็นสาเหตุของการเอาแต่ใจตัวเองและเสียคน (Straus, 2001) เนื่องจากสาเหตุของการเอาแต่ใจตัวเองและกลายเป็นคนเสียคนนั้นเกิดจากปัจจัยอื่นๆอีกมากมายเช่น การตามใจ การไม่ใช้เหตุผลกับเด็ก ซึ่งในทางกลับกัน การตีหรือใช้การลงโทษทางร่างกายกลับทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าว หรือมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวมากขึ้น จากงานวิจัยของ Sears, Maccoby, และ Levin (1957) พบว่าเด็กที่ถูกตีทุกครั้งเมื่อกระทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมมีแนวโน้มที่จะก้าวร้าวมากกว่าเด็กที่ถูกเพิกเฉยเมื่อกระทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และในงานวิจัยของ Huesmann และ Guerra (1997) พบว่า เด็กที่เคยถูกลงโทษทางร่างกายมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมขโมยของมากกว่าเด็กที่ไม่เคยลงโทษทางร่างกาย จากงานวิจัยทั้ง 2 ชิ้นแสดงให้เห็นว่าการตีหรือการลงโทษทางร่างกาย ไม่ได้เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กจะกลายเป็นคนที่เอาแต่ใจและเสียคน

ความเชื่อกลุ่มที่ 7 “พ่อแม่แทบจะไม่ใช้การลงโทษทางร่างกาย และใช้เมื่อเป็นปัญหาที่สำคัญจริงๆ”

ในกลุ่มความเชื่อที่ 7 มีข้อความที่รวบรวมจากงานวิจัย และหนังสือต่างๆ ดังนี้

- พ่อแม่จะไม่ใช้การตี เมื่อไม่เกิดปัญหาที่รุนแรงจริงๆ (Straus, 2001)

- การลงโทษทางร่างกายควรใช้เมื่อจำเป็นจริงๆ และใช้เมื่อเด็กทำพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอย่างมาก (Kish & Newcombe, 2015)

จากความเชื่อที่ว่า “พ่อแม่แทบจะไม่ใช้การลงโทษทางร่างกาย และใช้เมื่อเป็นปัญหาที่สำคัญจริงๆ” สามารถอธิบายว่า จริงๆแล้วพ่อแม่ใช้การตีหรือการลงโทษทางร่างกายเกือบจะทุกครั้งที่ถูกทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และไม่มีทางเลือกหรือใช้วิธีการอื่นก่อนที่จะตีหรือลงโทษทางร่างกายเลย (Straus, 2001) ดังนั้น สรุปได้ว่าพ่อแม่ใช้การลงโทษทางร่างกายทุกครั้งเมื่อต้องการอบรมสั่งสอนลูกของตน

จากหนังสือ New Parent Power ของนักเขียน Rosemond (2001) มีข้อความหนึ่งปรากฏในหนังสือ กล่าวว่า “สำหรับฉันแล้ว ฉันใช้การตีเป็นวิธีการแรกที่จะอบรมสั่งสอนลูกบ่อยครั้งเมื่อฉันตัดสินใจ...ฉันจะตี แล้วมันก็จบ” และจากศูนย์วิจัยระยะยาวระดับชาติอเมริกา พบว่า พ่อแม่มักจะใช้การลงโทษลูกด้วยการตีเด็กหลายครั้งในหนึ่งสัปดาห์ และเด็กอาจถูกตีซ้ำๆอีกด้วย (Newson & Newson, 1963) งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าพ่อแม่ไม่ได้ใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูกเฉพาะเมื่อลูกทำพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่รุนแรงจริงๆเท่านั้น แต่ใช้การลงโทษทางแบบนี้กับลูกเมื่อลูกทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและเป็นปัญหาทุกๆพฤติกรรม

ความเชื่อกลุ่มที่ 8 “เมื่อเด็กโตขึ้นพ่อแม่ควรหยุดใช้การลงโทษทางร่างกาย”

ในกลุ่มความเชื่อที่ 8 มีข้อความที่รวบรวมจากงานวิจัย และหนังสือต่างๆดังนี้

- พ่อแม่ควรหยุดการตีเมื่อเด็กโตเป็นวัยรุ่นแล้ว (Straus, 2001)
- หากพ่อแม่ไม่สามารถใช้การลงโทษทางร่างกายในการอบรมสั่งสอนเด็กได้ การใช้คำพูด ดุด่า ว่ากล่าวอย่างรุนแรง กับเด็กแทนน่าจะเป็นวิธีการที่เหมาะสม (Kish & Newcombe, 2015)

จากความเชื่อที่ว่า “เมื่อเด็กโตขึ้นพ่อแม่ควรหยุดใช้การลงโทษทางร่างกาย” นั้นอธิบายได้ว่า ในช่วงวัยรุ่นตอนต้นพ่อแม่ก็ยังคงใช้การลงโทษทางร่างกาย แต่เมื่อเด็กอายุ 13 ถึง 14 ปีพ่อแม่ก็ยังคงรายงานว่าตนยังใช้การลงโทษทางร่างกายอยู่ เมื่อลูกอายุ 15 ปีขึ้นไปพบว่า พ่อแม่จะลดการลงโทษทางร่างกายลงทุกๆปี แต่ก็ยังมีพ่อแม่ถึง 1 ใน 5 ที่ยังไม่ลดการใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูกของตนแม้ว่า ลูกของตนจะอายุ 17 ปีแล้วก็ตาม (Straus, 2001)

ความเชื่อกลุ่มที่ 9 “หากพ่อแม่ไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายแล้ว พ่อแม่ก็ควรใช้การดุด่าว่ากล่าวแทน”

ในกลุ่มความเชื่อที่ 9 มีข้อความที่รวบรวมจากงานวิจัย และหนังสือต่างๆดังนี้

- หากพ่อแม่ไม่ลงโทษอย่างรุนแรงแล้ว พ่อแม่ควรใช้การดุด่า ว่ากล่าว ตักเตือนแทน (Straus, 2001)
- หากพ่อแม่ไม่สามารถใช้การลงโทษทางร่างกายในการอบรมสั่งสอนเด็กได้ การใช้คำพูด ดุด่า ว่ากล่าวอย่างรุนแรง กับเด็กแทนน่าจะเป็นวิธีการที่เหมาะสม (Kish & Newcombe, 2015)

จากความเชื่อที่ว่า “หากพ่อแม่ไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายแล้ว พ่อแม่ก็ควรใช้การดุด่าว่ากล่าวแทน” (Straus, 2001) อธิบายว่าความเชื่อ “หากพ่อแม่ไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายแล้ว พ่อแม่ก็ควรใช้การดุด่าว่ากล่าวแทน” นั้นไม่เป็นความจริง และยังเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม โดยพ่อแม่ที่ใช้การตี ก็จะใช้การพูด ดุด่า ว่ากล่าวควบคู่กันไปด้วย ตัวอย่างเช่น พ่อแม่บางคนจะใช้การดุด่า ว่ากล่าว ก่อนที่จะใช้การลงโทษทางร่างกาย เช่นตี เป็นต้น ดังนั้นหากพ่อแม่ต้องการที่จะหยุดการใช้การลงโทษทางร่างกาย ก็ควรจะหลีกเลี่ยงการดุด่า ว่ากล่าวอีกด้วย

ความเชื่อกลุ่มที่ 10 “มันเป็นไปไม่ได้เลย ที่ในชีวิตจริงจะไม่มีพ่อแม่คนไหนไม่เคยใช้การลงโทษทางร่างกาย”

ในกลุ่มความเชื่อที่ 10 มีข้อความที่รวบรวมจากงานวิจัย และหนังสือต่างๆดังนี้

- ไม่มีทางเป็นไปได้เลย ที่จะมองหาพ่อแม่ที่ไม่เคยตีลูกของตนเอง (Straus, 2001)
- เป็นไปได้ยากเลยที่พ่อแม่จะไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่ออบรมสั่งสอนเด็ก (Kish & Newcombe, 2015)

จากความเชื่อที่ว่า “มันเป็นไปไม่ได้เลย ที่ในชีวิตจริงจะไม่มีพ่อแม่คนไหนไม่เคยใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูก” (Straus, 2001) อธิบายว่าพ่อแม่ที่ไม่เคยใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูกของตนเองนั้นยังหาได้ในโลกของความเป็นจริง และใช้วิธีการอื่นๆในการอบรมสั่งสอนลูก ซึ่งบางคนก็เสนอแนวคิดให้ออกกฎหมายเหมือนประเทศสวีเดนเสนอว่า “การตี เป็นสิ่งที่ต้องห้าม/ผิดกฎหมาย” (Deley, 1988; Modig, 2009) แต่ในบางบริบทของสังคมก็แทบจะเป็นไปไม่ได้ เช่นในสังคมอเมริกา

ที่การออกกฎหมายนี้จะไปขัดกับความเชื่อ หรือวัฒนธรรมของชาวอเมริกา ดังนั้น ในการอบรมสั่งสอน เด็กเราควรเสนอผลดีของการหยุดตีหรือการลงโทษทางร่างกาย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

1.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดความเชื่อการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths)

2.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดซึ่งใช้ตรวจสอบความตรงของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) มี 4 มาตรวัด

2.1 มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use)

2.2 มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale)

2.3 มาตรวัดความเชื่อที่โลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale)

2.4 มาตรวัดความเชื่อที่โลกนี้มีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale)

1.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดความเชื่อการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดความเชื่อการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 2 งาน ได้แก่ งานวิจัยของ Kish และ Newcombe (2015) และงานวิจัยของ Dubanoski, Inaba, และ Gerkevicz (1983)

ในงานวิจัยแรกของ Kish และ Newcombe (2015) ผู้วิจัยอธิบายถึงแหล่งที่มา ค่าทางสถิติต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย เช่นค่าความเที่ยง ความตรง (Psychometric proportion) และในงานที่สอง ผู้วิจัยเลือกงานวิจัยของ Dubanoski และคณะ (1983) เพื่ออธิบายแหล่งที่มาของข้อกระทงในมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) ให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ดังนี้

งานวิจัยของ Kish และ Newcombe (2015) เรื่อง “Smacking never hurt me!” Identifying myths surrounding the use of corporal punishment” คณะผู้วิจัยทำการวิจัยเพื่อศึกษาความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่มีอยู่ในปัจจุบัน และความสามารถในการนำไปใช้ทำนายการใช้การลงโทษทางร่างกาย พร้อมทั้งสร้างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 366 คน อายุเฉลี่ย 19.55 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.79 ปี

การศึกษาของ Kish และ Newcombe (2015) ได้รวบรวมความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายจำนวน 17 ข้อกระทงจาก 3 แหล่งที่มาดังนี้ 1.ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของ Straus (2001) จำนวน 10 ข้อกระทง 2.ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของ Dubanoski และคณะ (1983) จำนวน 3 ข้อกระทง และ 3.ความเชื่อที่ไม่เป็นความจริง (Fictitious belief) จำนวน 4 ข้อกระทง โดยรายละเอียดของข้อกระทงทั้ง 17 ข้อ ดังต่อไปนี้

1.ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของ Straus (2001) จำนวน 10 ข้อ คือ

- 1.1 การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการอบรมสั่งสอนที่มีประสิทธิภาพดีกว่าการอบรมสั่งสอนวิธีอื่นๆ
- 1.2 การลงโทษทางร่างกายควรจะใช้เป็นวิธีการสุดท้ายในการอบรมสั่งสอน
- 1.3 การใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่ออบรมสั่งสอนเด็กนั้นเป็นวิธีการที่ไม่มีอันตรายต่อเด็ก
- 1.4 การใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก บางครั้งบางครั้งอาจจะไม่ก่อให้เกิดผลเสียใดๆกับเด็ก
- 1.5 พ่อแม่มักจะใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็กของตน โดยพ่อแม่จะเปลี่ยนวิธีการลงโทษ ก็ต่อเมื่อพ่อแม่ได้รับการอบรม วิธีการลงโทษเด็กวิธีอื่น ๆ
- 1.6 หากพ่อแม่ไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก จะทำให้เด็กนิสัยเสียและไม่เคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่
- 1.7 การลงโทษทางร่างกายควรใช้เมื่อจำเป็นจริงๆ และใช้เมื่อเด็กทำพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอย่างมาก
- 1.8 การลงโทษทางร่างกายไม่ควรใช้ เมื่อเด็กโตเป็นวัยรุ่นแล้ว

1.9 หากพ่อแม่ไม่สามารถใช้การลงโทษทางร่างกายในการอบรมสั่งสอนเด็กได้ การใช้คำพูด ดุด่า ว่ากล่าวอย่างรุนแรง กับเด็กแทนน่าจะเป็นวิธีการที่เหมาะสม

1.10 เป็นไปได้ยากเลยที่พ่อแม่จะไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่ออบรมสั่งสอนเด็ก

2. ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของ Dubanoski และคณะ (1983)

จำนวน 3 ข้อ คือ

2.1 การใช้การลงโทษทางร่างกาย เป็นวิธีการสอนเด็กให้มีความรับผิดชอบและช่วยพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีของเด็ก

2.2 การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนให้เด็ก รู้จักเคารพผู้อื่น

2.3 การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนวิธีเดียว ที่ใช้แล้วเด็กเข้าใจว่าผู้ใหญ่ต้องการสอนอะไร

3. ความเชื่อที่ไม่เป็นความจริง (Fictitious belief) จำนวน 4 ข้อ คือ

3.1 ด้านเพศ (Day et al., 1998)

- การลงโทษทางร่างกายสามารถใช้อบรมสั่งสอนได้ ทั้งเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง

3.2 ด้านอายุ (MacKenzie, Nicklas, Brooks-Gunn, & Waldfogel, 2011; Regalado, Sareen, Inkelas, Wissow, & Halfon, 2004)

- การลงโทษทางร่างกายสามารถใช้อบรมสั่งสอนเด็กได้ทุกช่วงอายุ

3.3 ด้านสถานที่ในการประพฤติที่ไม่เหมาะสม (Gelles, 2005)

- ผู้ปกครองสามารถใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่อเป็นการอบรมสั่งสอนเด็กทั้งที่บ้าน และในที่สาธารณะ

3.4 ด้านประเภทของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม (Mulvaney & Mebert, 2007)

- การลงโทษทางร่างกายควรจะใช้กับเด็กทุกครั้งที่เด็กทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

หลังจากรวบรวมข้อความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายออกมาได้ 17 ข้อความ Kish และ Newcombe (2015) ได้นำ 17 ข้อความมาสร้างเป็นมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) โดยเก็บข้อมูลจากนักศึกษารอบๆเมือง

บิสเบน ประเทศออสเตรเลีย หลังจากนั้นนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory factor analysis) พบว่าความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถแบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบ แต่เมื่อนำข้อกระทงและองค์ประกอบมาพิจารณา Kish และ Newcombe (2015) ได้ทำการปรับโมเดลพร้อมทั้งวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirm factor analysis) พบว่าความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบ คือ 1.กลุ่มความเชื่อที่เชื่อว่าการลงโทษทางร่างกายไม่มีอันตรายใดๆ (Harmless myths) จำนวน 5 ข้อกระทง และ 2.กลุ่มความเชื่อการลงโทษทางร่างกายมีประสิทธิภาพที่สุดและมีความจำเป็น (Effective & Necessary myths) จำนวน 5 ข้อ

Kish และ Newcombe (2015) ได้ทดสอบความตรงของมาตรวัดนี้โดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) กับมาตรวัดอื่นๆอีก 5 มาตรคือ 1.มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) 2.มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) 3.มาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just World scale: BJM) 4.มาตรวัดอนุรักษนิยมทางสังคม (The Social Conservatism Scale) และ 5.มาตรวัดศีลธรรมของชาวคริสต์โปรเตสแตนต์ (The Protestant Work Ethic: PWE) กลุ่มตัวอย่างจำนวน 173 คน พบว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) มีความสัมพันธ์กับมาตรอื่นๆดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับมาตรที่นำมาทดสอบความตรงจำนวน 5 มาตร

มาตรวัดที่นำมาทดสอบความตรงกับมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS)	ค่าสหสัมพันธ์ (r) ($p < .01$)	ระดับความสัมพันธ์
1.มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use)	.52	ปานกลาง
2.มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale)	.41	ปานกลาง
3.มาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just World scale: BJM)	.21	ต่ำ
4.มาตรวัดอนุรักษนิยมทางสังคม (The Social Conservatism Scale)	.33	ต่ำ
5.มาตรวัดศีลธรรมของชาวคริสต์โปรเตสแตนต์ (The Protestant Work Ethic: PWE)	.25	ต่ำ

จากตารางที่ 1 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) กับมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) มีค่าความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r=.52, p<.01$) มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) กับมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) มีค่าความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r=.41, p<.01$) มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) กับ มาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกนี้มีคุณธรรม (The belief in a just World scale: BJM) มีค่าความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r=.21, p<.01$) มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) กับ มาตรวัดอนุรักษนิยมทางสังคม (The Social Conservatism Scale) มีค่าความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r=.33, p<.01$) และ มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) กับมาตรวัดศีลธรรมของชาวคริสต์โปรเตสแตนต์ (The Protestant Work Ethic : PWE) มีค่าความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r=.25, p<.01$)

Kish และ Newcombe (2015) ทำการทดสอบหาค่าความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) พบว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha หรือ α) เท่ากับ .88 (10 ข้อกระทง) และเมื่อแบ่งวิเคราะห์แต่ละองค์ประกอบพบว่า กลุ่มความเชื่อที่เชื่อว่าการลงโทษทางร่างกายไม่มีอันตรายใดๆ (Harmless myths) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha หรือ α) เท่ากับ .82 (5 ข้อกระทง) และ กลุ่มความเชื่อการลงโทษทางร่างกายมีประสิทธิภาพที่สุดและมีความจำเป็น (Effective & Necessary myths) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha หรือ α) เท่ากับ .80 (5 ข้อกระทง)

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) จำนวน 17 ข้อกระทง (ต้นฉบับ) เพื่อทดสอบว่าความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษในประเทศไทยมีองค์ประกอบตรงตามงานวิจัยของ Kish และ Newcombe (2015) หรือไม่ โดยผู้วิจัยทดสอบความตรงของมาตรวัดนี้กับอีก 3 มาตรคือ 1.มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) 2.มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) และ 3.มาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกนี้มีคุณธรรม (The belief in a just World scale : BJM) เพื่อหาค่าความตรงเชิงลู่เข้า (Convergent validity)

ผู้วิจัยไม่เลือกใช้ 2 มาตร คือ 1.มาตรวัดอนุรักษนิยมทางสังคม (The Social Conservatism Scale) และ 2.มาตรวัดศีลธรรมของชาวคริสต์โปรเตสแตนต์ (The Protestant Work Etic : PWE) เนื่องจากทั้ง 2 มาตรวัดมีปัญหาเชิงบริบท ศาสนา และเชิงวัฒนธรรม โดยตัวอย่างข้อกระทงในมาตรวัดอนุรักษนิยมทางสังคมที่มีปัญหาเช่น “การอพยพเข้าของคนเอเชียเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไข” ซึ่งข้อกระทงนี้ไม่สอดคล้องกับปัญหาของคนไทย

งานวิจัยของ Dubanoski และคณะ (1983) เรื่อง “Corporal punishment in school: myths, problems and alternatives” เป็นงานวิจัยการลงโทษทางร่างกายที่นำไปเสนอใน “งานประชุมนานาชาติ เรื่องการทารุณกรรมและการเพิกเฉยต่อเด็ก ครั้งที่ 4 (The Fourth International Congress on Child Abuse and Neglect)” ที่ปารีส ประเทศฝรั่งเศส ในเดือนกันยายน ปี 1882 โดยงานวิจัยนี้มีประเด็นที่นำเสนออยู่ 4 ประเด็น ได้แก่

- 1.การลงโทษทางร่างกายคืออะไร
- 2.ความเชื่อผิดๆเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย
- 3.ปัญหาที่เกิดจากการลงโทษทางร่างกาย
- 4.วิธีการอบรมสั่งสอนทางบวกวิธีอื่นๆ

โดยในประเด็นที่ 2 “ความเชื่อผิดๆเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย” เป็นประเด็นที่ Kish และ Newcombe (2015) ได้นำมาใช้สร้างข้อกระทงในมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) จำนวน 3 ข้อกระทง Dubanoski และคณะ (1983) ได้เสนอความเชื่อผิดๆเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายจำนวน 5 ความเชื่อ ได้แก่

1. ความเชื่อที่ว่า “การใช้การลงโทษทางร่างกาย เป็นวิธีการสอนเด็กให้มีความรับผิดชอบและช่วยพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีของเด็ก” Dubanoski และคณะ (1983) กล่าวว่า ความเชื่อนี้เป็นความคิดพื้นฐานของคนหลายคนเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย เนื่องจากพ่อแม่เชื่อว่าการลงโทษทางร่างกายนั้นเป็นสิ่งจำเป็นในการส่งเสริมพัฒนาการการรู้ผิดชอบชั่วดีของเด็ก (Child’s conscience development) มีงานวิจัยบางชิ้นที่สนับสนุนความเชื่อนี้ เช่นงานวิจัยของ Radke-Yarrow, Campbell, และ Burton (1968) ที่กล่าวว่า “เทคนิคการยืนกรานทางอำนาจ (Power-assertion techniques) เป็นวิธีที่ไม่มีประสิทธิภาพ แต่ในทางตรงกันข้ามการลงโทษทางร่างกายกลับมีประสิทธิภาพทำให้เด็กมีความรู้ผิดชอบชั่วดี...” แต่งานวิจัยอีกหลายชิ้นก็ไม่ได้สนับสนุนความเชื่อนี้

โดย Dubanoski และคณะ (1983) กล่าวว่า การชมหรือตักเตือนแทนการใช้การลงโทษทางร่างกาย นั้นพบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับพัฒนาการด้านคุณธรรมของเด็กมากกว่าการใช้การลงโทษทางร่างกาย ซึ่งการลงโทษทางร่างกายนั้นกลับจะเป็นตัวขัดขวางพัฒนาการด้านคุณธรรมของเด็กด้วยซ้ำ

2. ความเชื่อที่ว่า “การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนให้เด็ก รู้จักเคารพผู้อื่น”

Dubanoski และคณะ (1983) กล่าวว่า การเคารพผู้อื่นคืออะไร ถ้าหากคือการให้เด็กยอมจำนน ยอมเชื่อฟังโดยการทำร้ายจิตใจของเด็กแล้วละก็ การลงโทษทางร่างกายก็เป็นวิธีการที่เหมาะสมที่สุด แต่ ถ้าหากการลงโทษทางร่างกายคือการได้รับความเคารพจากภายในของเด็กแล้ว วิธีการอบรมสั่งสอน วิธีการอื่นก็น่าจะเหมาะสมมากกว่า เนื่องจากการลงโทษทางร่างกายเป็นการสอนให้เด็กรู้จักกลัว ไม่ได้ทำให้เด็กเกิดความเคารพแต่อย่างใด หากครูหรือพ่อแม่ต้องการให้ลูกรู้จักเคารพ ก็ควรให้คำชื่นชม ความรัก หรือแสดงความเข้าใจแก่เด็ก

3. ความเชื่อที่ว่า “การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนวิธีเดียว ที่ใช้แล้วเด็ก

เข้าใจว่าผู้ใหญ่ต้องการสอนอะไร” Dubanoski และคณะ (1983) กล่าวว่า ความเชื่อว่าการลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการเดียวที่จะทำให้เด็กเข้าใจในสิ่งที่ผู้ใหญ่ต้องการสอนนั้น อาจเป็นเรื่องจริง แต่ก็ เป็นเรื่องจริงในคนบางกลุ่มเท่านั้น เช่น จะมีประสิทธิภาพกับเด็กเล็กที่ยากจน และยอมทำตามผู้อื่น เท่านั้น (Hyman & Wise, 1979) โดยนักการศึกษาและผู้บริหารหลายคนยังคงสนับสนุนการใช้การลงโทษทางร่างกายในโรงเรียนที่ยากจนและตั้งอยู่ในเขตสลัม (Ghetto) เนื่องจากนักการศึกษาและผู้บริหารยังคงเชื่อว่าเด็กในพื้นที่เหล่านั้นยังคงเคยชินกับการลงโทษวิธีนี้อยู่ เนื่องจากพ่อแม่ในพื้นที่เหล่านั้นมีความยากจนและขาดสิ่งต่างๆที่มีความจำเป็นในการดำรงชีวิต (Deprived backgrounds) ยังคงเชื่อมั่นและใช้วิธีการเหล่านั้นอยู่ แต่ในทางกลับกันสมาคมการศึกษาแบล็ค (The Black Education Commission) ในลอสแอนเจลลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา กล่าวว่า “พ่อแม่ทุกคนอยากให้ลูกของตนได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างจากครูที่มีความสัมพันธ์ดีกับลูกของตน มากกว่าจากครูที่ทำให้เด็กกลัว” (National Education Association, 1979)

4. ความเชื่อที่ว่า “การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีที่ใช้ขู่หรือลดคุณค่าความเป็นคน

(Demeaning) ของคนชนชั้นล่าง/ด้อยค่า” Dubanoski และคณะ (1983) กล่าวว่า จากข้อ 3 ที่กล่าวว่าการลงโทษทางร่างกายสามารถใช้ได้กับคนจน หรืออาศัยอยู่ในสลัมนั้นเป็นความเชื่อที่ดูไม่มีเหตุผล เนื่องจากเด็กที่ไม่เคยได้รับการอบรมสั่งสอนวิธีการทางบวกยิ่งควรจะใช้กระบวนการทางบวกแก่เด็กเหล่านั้นมากกว่าที่จะคิดว่าเด็กชินกับการลงโทษร่างกายอย่างรุนแรงแล้ว (Feshbach & Feshbach, 1973) เนื่องจากเด็กที่อยู่ในสังคมสลัมนั้น จะได้รับการอบรมสั่งสอนด้วยการลงโทษทางร่างกายเป็น

ประจำ ดังนั้นเมื่อมาอยู่ที่โรงเรียนครูควรใช้การอบรมสั่งสอนทางบวกกับวิธีอื่น ๆ ในการจัดการกิจกรรม หรือวิธีการจัดการเรียนการสอนอื่นๆ ในชั้นเรียนเพื่อให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงสุด (Maurer, 1980; Tharp, 1981)

5. ความเชื่อที่ว่า “หากปราศจากการลงโทษทางร่างกายแล้ว พฤติกรรมที่มีปัญหาจะมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้น” Dubanoski และคณะ (1983) กล่าวว่าความเชื่อที่ว่าเมื่อไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายแล้วเด็กจะมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหามากขึ้น และกลายเป็นเด็กที่นิสัยเสีย (Wild) นั้น Farley และคณะ (1978) ได้ทดสอบความเชื่อโดยค้นหาโรงเรียนที่ยกเลิกการใช้การลงโทษทางร่างกายและใช้วิธีการอื่นแทน พบว่าการใช้วิธีการอื่นมีประสิทธิภาพเช่นกัน แต่ก็เป็นไปได้ในทุกโรงเรียนโดยเฉพาะโรงเรียนในเขตรัฐบาล (สหรัฐอเมริกา) ที่ไม่สามารถเปลี่ยนวิธีการอบรมสั่งสอนของครูได้เลย ได้แต่เพียงแนะนำวิธีการที่เหมาะสมผ่านสื่อต่างๆ แทน โดย Dubanoski และคณะ (1983) กล่าวว่า การไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายไม่ได้แสดงถึงการไม่อบรมสั่งสอนเด็ก ครูหรือพ่อแม่ควรแยก 2 เรื่องนี้ออกจากกัน เพราะการลงโทษทางร่างกายสามารถแทนด้วยวิธีการอบรมสั่งสอนวิธีการอื่นได้ และมีประสิทธิภาพที่ดีกว่า

จาก 5 ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของ Dubanoski และคณะ (1983) นั้น Kish และ Newcombe (2015) ได้เลือกความเชื่อที่ 1. “การใช้การลงโทษทางร่างกาย เป็นวิธีการสอนเด็กให้มีความรับผิดชอบและช่วยพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีของเด็ก” ความเชื่อที่ 2. “การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนให้เด็ก รู้จักเคารพผู้อื่น” และความเชื่อที่ 3. “การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนวิธีเดียว ที่ใช้แล้วเด็กเข้าใจว่าผู้ใหญ่ต้องการสอนอะไร” มาสร้างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS)

จากงานวิจัยทั้งสองชิ้นที่ได้กล่าวมาข้างต้น (Dubanoski et al., 1983; Kish & Newcombe, 2015) แสดงให้เห็นถึงที่มาของข้อกระทงทั้ง 17 ข้อกระทง และค่าทางสถิติของมาตรวัดการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกพัฒนามาตรวัดนี้ในบริบทของสังคม และวัฒนธรรมไทย และทำการทดสอบความสามารถในการทำนายการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) ต่อไป

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดที่ใช้ตรวจสอบความตรงของความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดที่ใช้ตรวจสอบความตรงของความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) ประกอบไปด้วยงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของทั้ง 4 มาตรวัด ได้แก่

2.1 มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use)

2.2 มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale)

2.3 มาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale)

2.4 มาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale)

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use)

มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) มีตัวแปรทั้งหมด 4 ตัว ได้แก่ 1.เพศ 2.อายุ 3.ประเภทพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และ 4.สถานที่ในการประพฤตินี้ที่ไม่เหมาะสม โดยเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) นี้เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรทั้ง 4 มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมด 5 งานวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงแหล่งที่มาของตัวแปรจากงานวิจัยต่างๆ

แหล่งที่มาของตัวแปร	งานวิจัย
เพศ	- งานวิจัยของ R. D. Day และคณะ (1998) เรื่อง “Predicting Spanking of Younger and Older Children by Mothers and Fathers”
อายุ	- งานวิจัยของ MacKenzie และคณะ (2011) เรื่อง “Who spansks infants and toddlers? evidence from the fragile families and child well-being study” - งานวิจัยของ Regalado และคณะ (2004) เรื่อง “Parents’ discipline of young children : Result from the national survey of early childhood health”
ประเภทของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม	- งานวิจัยของ Mulvaney และ Mebert (2007) เรื่อง “Parental Corporal Punishment Predicts Behavior Problems in Early Childhood”
สถานที่ในการประพฤตินี้ที่ไม่เหมาะสม	- งานวิจัยของ Gelles (2005) เรื่อง “Exchange Theory”

จากงานวิจัยที่ได้กล่าวมาทั้ง 5 งานวิจัยผู้วิจัยแบ่งงานวิจัยออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรเรื่องเพศและอายุ ประกอบไปด้วยงานวิจัยของ R. D. Day และคณะ (1998), งานวิจัยของ Regalado และคณะ (2004) และ งานวิจัยของ MacKenzie และคณะ (2011)
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรเรื่องสถานที่ในการประพฤตินี้ที่ไม่เหมาะสม ประกอบไปด้วยงานวิจัยของ Gelles (2005)
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรเรื่องประเภทพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็ก ประกอบไปด้วยงานวิจัยของ Mulvaney และ Mebert (2007)

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรเรื่องเพศและอายุ

งานวิจัยของ Day และคณะ (1998) เรื่อง “Predicting Spanking of Younger and Older Children by Mothers and Fathers” ทำการวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงโทษทาง

ร่างกายที่พ่อแม่กระทำต่อลูกของตนเอง โดยพวกเขาเชื่อว่า “หากเราสามารถเข้าใจถึงองค์ประกอบของการลงโทษทางร่างกายได้แล้ว เราก็มีแนวโน้มที่จะลดหรือตัดการลงโทษทางร่างกายออกได้” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในพ่อแม่ที่มีความหลากหลายในลักษณะทั้งทางกายภาพ เชื้อชาติ ความเชื่อ เศรษฐกิจ และสังคม เป็นต้น โดยใช้ข้อมูลจากสมาคมการสำรวจครอบครัวนานาชาติ (The National Survey of Families and Households: HSFH) ที่เก็บในปี 1987 ถึง 1988 มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 13,017 คน (Sweet, Bumpass, & Call, 1988, อ้างถึงใน Day et al., 1998) โดยชุดคำถามจากสมาคมการสำรวจครอบครัวนานาชาตินี้ประกอบไปด้วยคำถามพื้นฐานทั่วไป เช่น ระดับการศึกษา ประวัติการแต่งงาน พ่อแม่ (ปู่ย่า-ตายาย) พื้นฐานทางสังคม รูปแบบครอบครัว เป็นต้น R. D. Day และคณะ (1998) ได้ลดจำนวนข้อมูลจากข้อมูลทั้งหมดให้เหลือข้อมูล 2,863 คน แบ่งเป็นข้อมูลแม่ลูก 1,879 คน พ่อลูก 984 คน และแบ่งกลุ่มตัวอย่างย่อยอีกจำนวน 12 กลุ่ม โดยแบ่งดังนี้

- กลุ่มแม่ผิวขาว แต่งงานแล้ว และมีลูกอายุ 1-4 ปี จำนวน 453 คน
- กลุ่มแม่ผิวดำ แต่งงานแล้ว และมีลูกอายุ 1-4 ปี จำนวน 44 คน
- กลุ่มแม่ผิวขาว ยังไม่แต่งงาน และมีลูกอายุ 1-4 ปี จำนวน 196 คน
- กลุ่มแม่ผิวดำ ยังไม่แต่งงาน และมีลูกอายุ 1-4 ปี จำนวน 141 คน
- กลุ่มแม่ผิวขาว แต่งงานแล้ว และมีลูกอายุ 5-11 ปี จำนวน 470 คน
- กลุ่มแม่ผิวดำ แต่งงานแล้ว และมีลูกอายุ 5-11 ปี จำนวน 99 คน
- กลุ่มแม่ผิวขาว ยังไม่แต่งงาน และมีลูกอายุ 5-11ปี จำนวน 296 คน
- กลุ่มแม่ผิวดำ ยังไม่แต่งงาน และมีลูกอายุ 5-11 ปี จำนวน 192 คน
- กลุ่มพ่อผิวขาว ที่มีลูกอายุ 1-4 ปี จำนวน 368 คน
- กลุ่มพ่อผิวดำ ที่มีลูก 1-4 ปี จำนวน 115 คน
- กลุ่มพ่อผิวขาว ที่มีลูกอายุ 5-11 ปี จำนวน 440 คน
- กลุ่มพ่อผิวดำ ที่มีลูก 5-11 ปี จำนวน 52 คน

นอกจากนี้ยังเก็บข้อมูลเพศของเด็กแต่ละคน โดยการแบ่งทั้งหมดนี้เพื่อทดสอบสมมติฐานว่าความแตกต่างของลูก (เช่น อายุ เพศ เป็นต้น) และความแตกต่างของพ่อแม่ (เช่น สถานะการแต่งงาน สีผิว เป็นต้น) มีผลต่อระดับการใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูกของตนเอง R. D. Day และคณะ (1998) ได้ระบุ 6 กลุ่มของความแตกต่างของลูกและพ่อแม่ซึ่งส่งผลให้มีการลงโทษทางร่างกายที่ต่างกัน จากการรีวิวและทดสอบทางสถิติ ดังนี้

1. คุณลักษณะของเด็ก (Child attributes)

คุณลักษณะของเด็กเป็นสิ่งที่คุณแม่รับรู้ถึงลักษณะลูกของตน และคุณลักษณะนี้สามารถทำนายการตอบสนองต่อพฤติกรรมของลูกได้ คุณลักษณะของลูกประกอบไปด้วย อารมณ์ รูปแบบพฤติกรรม ความสามารถ สุขภาพ และเพศของลูก (Peterson & Rollins, 1987) ซึ่งลักษณะเหล่านี้ล้วนส่งผลต่อสภาพอารมณ์ของคุณแม่ที่ทำให้เกิด ความเครียด ความกังวล หรือสุขภาวะทางจิตต่างๆ ตัวอย่างเช่นเมื่อลูกโตเป็นวัยรุ่น คุณแม่จะรับรู้ถึงความเป็นวัยรุ่น และความเสี่ยงต่างๆจนอาจจะทำให้เกิดความกังวลตามมา (Small, Eastman, & Cornelius, 1988) โดย Day และคณะ (1998) อธิบายว่าความแตกต่างของคุณลักษณะของลูกนี้จะส่งผลต่อความคาดหวังของคุณแม่ที่ต่างกัน และอาจส่งผลให้เกิดการลงโทษทางร่างกายที่ต่างกันอีกด้วย

โดย Kish และ Newcombe (2015) นำประเด็นเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศของเด็กมาเป็นหนึ่งปัจจัยในการสร้างมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) ที่ทำให้เด็กในสถานการณ์มีความแตกต่างกัน และนำไปเป็นพื้นฐานของแหล่งที่มาในข้อกระทงของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) ในข้อ 14 ที่กล่าวว่า “การลงโทษทางร่างกายสามารถใช้อบรมสั่งสอนได้ ทั้งเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง” อีกด้วย

2. คุณลักษณะของคุณแม่ (Parental attributes)

โดย Belsky, Robins, และ Gamble (1984) ได้อธิบายถึงคุณลักษณะของคุณแม่ที่มีความต่างกันที่บุคลิกภาพหรือปัจจัยทางจิตใจของคุณแม่ ที่ทำให้คุณแม่แต่ละคนแตกต่างกัน และอาจส่งผลให้คุณแม่มีการจัดการกับลูกที่ต่างกัน นอกจากบุคลิกภาพและปัจจัยทางจิตใจที่ Belsky และคณะ (1984) ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีปัจจัยด้านการศึกษา และอายุของคุณแม่ ที่ส่งผลต่อการลงโทษทางร่างกายนี้อีกด้วย โดยพบว่า คุณแม่ที่มีอายุมาก และมีการศึกษาที่สูงจะมีความสามารถในการจัดการกับลูก และรู้จักใช้วิธีการอบรมสั่งสอนทางบวกได้มากกว่าคุณแม่ที่มีอายุน้อย และมีการศึกษาที่ต่ำ อาจเป็นเพราะคุณแม่ที่มีอายุมากกว่ามีประสบการณ์ที่มากกว่าในการอบรมสั่งสอนลูก และคนกลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะมีการควบคุมตนเอง (Self-control) ที่มากกว่าด้วย (Giles-Sims, Straus, & Sugarman, 1995; Straus & Donnelly, 2001)

3. แนวคิดของพ่อแม่ (Parental ideology)

จากหลายงานวิจัย อาทิ Ellison และ Sherkat (1993), Giles-Sims และคณะ (1995), Straus (1996), และ Wiehe (1990) พบว่าพ่อแม่ที่มีความคิดแบบอนุรักษ์นิยมที่รุนแรง (Strong) มีแนวโน้มที่จะลงโทษทางร่างกาย เช่น การตี มากกว่าพ่อแม่ที่มีความคิดแบบอนุรักษ์นิยม เนื่องจากพ่อแม่หลายคนจะอิงความเชื่อจากคัมภีร์ไบเบิลในเรื่องการลงโทษ ว่าเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ในการลงโทษลูกของตนเอง (Day et al., 1998)

4. สถานะทางเศรษฐกิจของพ่อแม่ (Parental economics)

การลงโทษทางร่างกายสามารถทำนายได้ด้วยสถานะทางเศรษฐกิจ เช่น การเงิน ของพ่อแม่ โดยพ่อแม่ที่มีงานทำและไม่ต้องขอความช่วยเหลือจากสังคม มีแนวโน้มที่จะหาสิ่งที่จำเป็นให้ลูกได้มากกว่าพ่อแม่ที่ไม่มีงานทำ และสถานะทางเศรษฐกิจนี้ยังบ่งบอกถึงควมมีคุณค่าในตนเองของพ่อแม่อีกด้วย (Belsky et al., 1984) ซึ่งการมีคุณค่าในตนเองของพ่อแม่นี้ยังส่งผลให้พ่อแม่มีความสามารถในการเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนลูกที่ดีกว่า และมีแนวโน้มที่จะใช้การอบรมสั่งสอนเชิงบวกมากกว่าอีกด้วย (R. D. Day et al., 1998)

5. บริบทของพ่อแม่และลูก (Parent-Child context)

Day และคณะ (1998) กล่าวว่าบริบทของพ่อแม่สามารถแบ่งออกได้ 4 ลักษณะ/มุมมอง (Aspect) ดังนี้

1.คุณภาพของความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และเด็ก (Quality of the parent-child relationship) ซึ่งจะวัดทั้งในเด็กและพ่อแม่ เพื่อดูว่าความสัมพันธ์นั้นอยู่ในระดับที่ดีหรือไม่ดี และมีคุณภาพอย่างไร

2.รูปแบบของครอบครัว (Structural characteristics of the family) ตัวอย่างเช่น เป็นครอบครัวที่มีลูกเป็นของตนเอง หรือเป็นลูกบุญธรรมที่รับมาเลี้ยง

3.เครือข่ายข้อมูลของพ่อแม่ (Parents' information social network) ตัวอย่างเช่นพ่อแม่มีเพื่อนที่จะให้ความช่วยเหลือหรือให้ข้อมูลในการเลี้ยงลูกหรือไม่ ถ้าพ่อแม่มีเครือข่ายมาก ก็มีแนวโน้มที่จะใช้การอบรมสั่งสอนเชิงบวกกับลูกมากกว่าพ่อแม่ที่มีเครือข่ายน้อย

4.ระดับของความซับซ้อนของครอบครัว (The level of complexity and use of resources in the home) โดยวัดจากขนาดของครอบครัว ว่าเป็นครอบครัวใหญ่ที่อยู่กันหลายคนหรือเป็นครอบครัวเล็กหรือครอบครัวเดี่ยว โดยถ้าเป็นครอบครัวที่มีความซับซ้อนมากหรือ

เป็นครอบครัวที่ใหญ่พ่อแม่ก็มีแนวโน้มที่จะยุ่งและมีเวลาน้อยในการอธิบายหรือใช้เหตุผลกับลูก ซึ่งอาจส่งผลให้มีแนวโน้มที่ใช้วิธีการอบรมสั่งสอนลูกที่แตกต่างไปจากครอบครัวเล็ก

6.คุณลักษณะทางสังคมหรือชุมชน (Community attributes)

Day และคณะ (1998) กล่าวว่าระดับของชุมชนรอบๆครอบครัวนั้นมีผลต่อระดับความสามารถในการเลี้ยงดูลูกของพ่อแม่ และ Belsky และคณะ (1984) กล่าวว่า ชุมชนหรือสังคมที่ครอบครัวนั้นอยู่ จะส่งผลต่อความคาดหวังของพ่อแม่ ความใส่ใจของผลลัพธ์ในการกระทำของตนที่มีต่อลูก และการตอบสนองต่อพฤติกรรมของลูกที่แตกต่างกัน โดยในแต่ละชุมชนพ่อแม่จะได้รับอิทธิพลจากสังคมหรือชุมชนด้วย 3 วิธี (Day et al., 1998) ดังนี้

1. พ่อแม่จะตอบสนองต่อลูกของตนด้วยการดูการตอบสนองของพ่อแม่คนอื่นๆ
2. พ่อแม่จะฟังถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวของพ่อแม่ในสังคมคนอื่นๆ พร้อมทั้ง

วิธีการ

3. พ่อแม่จะรับ (Absorb) เอาความคาดหวังที่มีต่อลูกของตนจากคนในชุมชน

ซึ่งผลลัพธ์จาก 3 วิธีการนี้จะแตกต่างกันออกไปตามสภาพชุมชนหรือสังคม (สังคมในเมืองหรือสังคมชนบท) บรรยากาศของชุมชน (มีสัมพันธอันดีหรือคุกรุ่น) เชื้อชาติ (ผิวขาวหรือผิวดำ) หรือแม้กระทั่งสภาพเพื่อนบ้านก็ตาม (Day et al., 1998) ดังนั้นสภาพชุมชนหรือสังคมจึงมีความสำคัญต่อความแตกต่างต่อความคิด การปฏิบัติของพ่อแม่ที่มีต่อลูกตนเอง

ผลการวิจัยของ Day และคณะ (1998) จากการวิเคราะห์ความแตกต่างทั้ง 6 กลุ่มในกลุ่มตัวอย่าง 12 กลุ่ม สามารถสรุปผลได้ 7 ประการดังนี้

1. เด็กผู้ชายจะถูกโดนตีหรือถูกลงโทษทางร่างกายบ่อยครั้งกว่าเด็กผู้หญิง
2. แม่จะตีหรือลงโทษทางร่างกายมากกว่าพ่อ
3. เด็กที่โตแล้ว โดยเฉพาะเมื่อมีอายุ 7 ปี ขึ้นไปจะถูกตีหรือถูกลงโทษร่างกายอย่างรุนแรงน้อยกว่าเด็กที่เล็กกว่า
4. แม่ผิวดำจะตีหรือลงโทษทางร่างกายมากกว่าแม่ผิวขาว พ่อผิวขาว และพ่อผิวดำ
5. พ่อแม่จะมองลักษณะของลูก อย่างเช่นความสามารถหรือความยากระดับการรับรู้ ซึ่งมันจะส่งผลให้พ่อแม่ใช้การลงโทษทางร่างกายในการอบรม สั่งสอนลูกของตนเอง
6. ลักษณะของพ่อแม่และแนวคิดของพ่อแม่สามารถทำนายการลงโทษทางร่างกายได้

7.บริบทของพ่อแม่และลูกสามารถทำนายความถี่ในการลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่ได้

งานวิจัยของ Regalado และคณะ (2004) เรื่อง “Parents’ discipline of young children : Result from the national survey of early childhood health” ทำงานวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการทำนายและการใช้วิธีการอบรมสั่งสอน (Discipline) ที่แตกต่างกันของพ่อแม่ในเด็กเล็ก โดย Regalado และคณะ (2004) เชื่อว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงโทษทางร่างกายที่ต่างกันมีผลมาจาก 3 ปัจจัยคือ ปัจจัยของตัวเด็ก ปัจจัยของพ่อแม่ และปัจจัยของครอบครัว ซึ่งในปัจจัยของเด็กนั้นประกอบไปด้วยเรื่องของเพศ อายุ เป็นต้น (Day et al., 1998; Holden, Coleman, & Schmidt, 1995) เช่นเดียวกับปัจจัยของครอบครัวที่ประกอบไปด้วยอายุ การจ้างงาน เป็นต้น (Giles-Sims et al., 1995; Wissow, 2002) ส่วนในเรื่องของปัจจัยของพ่อแม่จะประกอบไปด้วยภาวะติดขัดทางอารมณ์ (Frustration)

โดย Regalado และคณะ (2004) ใช้ข้อมูลจากสถาบันการสำรวจสุขภาพเด็กเล็ก (The National Survey of Early Childhood Health: NSECH) ในปี 2000 ข้อมูลทั้งหมดเป็นการสำรวจของสถาบันสถิติสุขภาพแห่งชาติ (The National Center for Health Statistics) โดยการสอบถามผ่านทางโทรศัพท์ในพ่อแม่จำนวน 2068 คน ที่มีลูกอายุระหว่าง 4 ถึง 35 เดือน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่ม อายุ 4-9 เดือน จำนวน 132 คน , อายุ 10-18 เดือน จำนวน 674 คน และ 19-35 เดือน จำนวน 962 คน ในการสอบถามผ่านทางโทรศัพท์ประกอบไปด้วยคำถามที่เกี่ยวข้องกับการอบรมสั่งสอน 5 วิธีการ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่ใช้การลงโทษทางร่างกายที่รุนแรง (Aversive) ได้แก่ การตะโกน (Yelling) และการตี (Spanking) และกลุ่มที่ใช้การลงโทษทางร่างกายที่ไม่รุนแรง (Nonaversive) ได้แก่ การนั่งที่มุมห้อง (Time out), การยึดของเล่นคืน (Toy removal) และการอธิบาย (Explanations) แบ่งความถี่เป็น 4 ระดับคือ บ่อยครั้ง, บางครั้ง, นานๆครั้ง และไม่เคย นอกจากนี้การสอบถามผ่านทางโทรศัพท์ยังประกอบไปด้วยคำถาม เกี่ยวกับ 3 ปัจจัยที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น อาทิ ปัจจัยของตัวเด็ก จะมีคำถามเกี่ยวกับเพศ อายุของเด็ก สภาวะสุขภาพ และความเสี่ยงในพัฒนาการ ปัจจัยของพ่อแม่ประกอบไปด้วยคำถามเกี่ยวกับภาวะติดขัดทางอารมณ์ของพ่อแม่ และปัจจัยสุดท้ายคือ ปัจจัยทางครอบครัว จะมีคำถามเกี่ยวกับเชื้อชาติ อารมณ์ อายุของพ่อแม่ สถานะการแต่งงาน การจ้างงาน ระดับการศึกษาของพ่อแม่ และรายรับของครอบครัว

ผลการวิเคราะห์พบว่า พ่อแม่ทุกคนใช้ทุกวิธีการในการอบรมสั่งสอนลูกของตนเอง ที่มีอายุ 19 ถึง 35 เดือน เมื่อคิดเฉลี่ยเป็นร้อยละแล้วจะได้ผลดังนี้ พ่อแม่จะอบรมสั่งสอนด้วยวิธีการตีร้อยละ 26 พ่อแม่จะอบรมสั่งสอนด้วยวิธีการยึดของเล่นร้อยละ 65 พ่อแม่จะอบรมสั่งสอนด้วยวิธีตะโกนร้อยละ 67 พ่อแม่จะอบรมสั่งสอนด้วยวิธีการนั่งที่มุมห้องร้อยละ 70 และพ่อแม่จะอบรมสั่งสอนด้วยวิธีการอธิบายร้อยละ 90 ในด้านปัจจัยของพ่อแม่พบว่าภาวะติดขัดทางอารมณ์ (Frustration) ของพ่อแม่สามารถทำนายความถี่ในการอบรมสั่งสอนลูก โดยเฉพาะวิธีการที่รุนแรง เช่น การตี และการตะโกน โดยพบว่าแม่มีความสามารถทำนายความถี่ในการตีได้มากกว่าเชื้อชาติอื่น พ่อแม่เชื้อชาติสเปนจะใช้วิธีการยึดของเล่นและการให้นั่งที่มุมห้องน้อยกว่าเชื้อชาติอื่นๆ ส่วนในปัจจัยของตัวเด็กเอง พบว่า อายุของเด็ก พัฒนาการ และลักษณะของพ่อแม่ (เชื้อชาติ สุขภาพ และอารมณ์) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่มากในช่วง 3 ปีแรกของเด็ก *และยังพบว่าอายุของเด็กสามารถทำนายความถี่ในการตีและการตะโกนที่มากขึ้นของพ่อแม่ได้ กล่าวคือ เมื่อเด็กอายุมากขึ้นเด็กจะถูกอบรมสั่งสอนด้วยวิธีที่รุนแรงบ่อยครั้งขึ้นนั่นเอง*

Kish และ Newcombe (2015) นำประเด็นเรื่องความแตกต่างระหว่างอายุของเด็กมาเป็นหนึ่งปัจจัยในการสร้างมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) และนำไปเป็นพื้นฐานของแหล่งที่มาในข้อกระทงของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) ในข้อ 15 ที่กล่าวว่า *“การลงโทษทางร่างกายสามารถใช้อบรมสั่งสอนเด็กได้ทุกช่วงอายุ”*

งานวิจัยของ MacKenzie และคณะ (2011) เรื่อง “Who spans infants and toddlers? evidence from the fragile families and child well-being study” ในปี 2011 ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่ โดยปัจจัยที่ MacKenzie และคณะ (2011) ให้ความสนใจมี เชื้อชาติของพ่อแม่ อายุของเด็กและพ่อแม่ เพศของเด็ก ภาวะการเงิน และการจ้างงาน โดย MacKenzie และคณะ (2011) นำข้อมูลจากงานศึกษา เรื่อง “the Fragile Families and Child Well-being: FFCW” ของ Reichman, Teitler, Garfinkel, และ McLanahan (2001) ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลระยะยาวเกี่ยวกับช่วงของการเกิด (Cohort) ของเด็กจำนวน 4,800 คน ตั้งแต่ปี 1998 ถึง 2000 ใน 18 เมืองของสหรัฐอเมริกา โดยจะเก็บข้อมูลในทารกจนถึงเด็กวัยหัดเดิน (Toddler) โดยค่าเฉลี่ยอายุอยู่ที่ 14 เดือน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม

ตามเชื้อชาติคือ กลุ่มแอฟริกัน-อเมริกัน จำนวน 1,710 คน กลุ่มสเปน จำนวน 853 คน และกลุ่มผิวขาว 812 คน

การเก็บข้อมูลจะเก็บในช่วงวันแรกที่เกิดซึ่งเป็นข้อมูลทั่วไปเช่น อายุ เพศ เชื้อชาติเป็นต้น หลังจากนั้น 1 ปี จะมีการเก็บข้อมูลซ้ำ เกี่ยวกับสภาวะการเงิน การตอบสนองต่อลูก ภาวะความเครียด การลงโทษทางร่างกายกับลูกของตนเอง เป็นต้น หลังจากนั้นก็นำมาวิเคราะห์ แบ่งตามเชื้อชาติ พบว่า

- แม่ที่มีอายุน้อยจะมีความเครียดและรายงานว่าลูกของตนเลี้ยงยากมากกว่าแม่ที่มีอายุมาก
- แม่ที่มีอายุน้อยมีแนวโน้มใช้การอบรมสั่งสอนลูกของตนด้วยการตีมากกว่าแม่ที่มีอายุมาก
- สถานะทางการเงินมีความแตกต่างอย่างมีนัยต่อการลงโทษทางร่างกาย
- แม่ชาวแอฟริกัน-อเมริกันมีแนวโน้มลงโทษทางร่างกายกับลูกที่มีอายุน้อยมากกว่ากลุ่มอื่นๆ
- เด็กผู้ชายมีแนวโน้มที่จะถูกตีมากกว่าเด็กผู้หญิง ในพ่อแม่ที่เป็นชาวแอฟริกัน-อเมริกัน
- เด็กอายุ 12 เดือน ร้อยละ 15 ถูกตีโดยพ่อแม่ และเมื่อเด็กอายุ 18 เดือนจำนวนเด็กที่ถูกตีเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 และเมื่อเด็กอายุ 20 เดือน มีเด็กที่ถูกตีร้อยละ 45 ซึ่งมาแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น

จากงานวิจัยทั้ง 3 ชิ้นที่ได้กล่าวมา (Day et al., 1998; Mackenzie et al., 2011; Regalado et al., 2004) ล้วนแสดงให้เห็นถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงโทษทางร่างกายที่รุนแรงต่างกัน โดยประเด็นที่ผู้วิจัยสนใจในงานวิจัย 3 ชิ้นนี้มี 2 ประเด็น คือประเด็นเรื่อง เพศ และอายุ

ประเด็นเรื่องเพศ จากงานวิจัย 2 ชิ้นของ Day และคณะ (1998) และ MacKenzie และคณะ (2011) ที่ได้กล่าวมา พบว่า เด็กผู้ชายมีแนวโน้มถูกลงโทษทางร่างกายมากกว่าเด็กผู้หญิง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Giles-Sims และคณะ (1995), Peterson และ Rollins (1987), และงานวิจัยของ Straus และ Stewart (1999) ที่พบว่า “เด็กผู้ชายจะถูกลงตีบ่อยครั้งกว่าเด็กผู้หญิง” แต่ก็มีงานวิจัยเพียงบางงานที่ไม่พบความแตกต่างระหว่าง 2 เพศในการลงโทษทางร่างกายเช่นงานวิจัยของ Holden และคณะ (1995)

ประเด็นเรื่องอายุ จากงานวิจัย 3 ชิ้นของ Day และคณะ (1998), Regalado และคณะ (2004), และ MacKenzie และคณะ (2011) ที่ได้กล่าวมา พบว่า ยิ่งเด็กมีอายุมากขึ้น ก็จะมีแนวโน้มที่จะถูกลงโทษทางร่างกายมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานจากงานวิจัยของ Gelles (2005) ที่บอกว่าเด็กจะโดนตีมากขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น

จะเห็นได้ว่าตัวแปรทั้ง 2 (เพศ และอายุ) ต่างส่งผลต่อการถูกลงโทษทางร่างกายทั้งสิ้น ดังนั้นพ่อแม่ที่มีลูกควรตระหนักถึงแนวโน้มที่ตนจะลงโทษทางร่างกายกับเด็กกลุ่มเสี่ยง เช่น เด็กผู้ชาย และเด็กโตให้มากยิ่งขึ้น

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรเรื่องสถานที่ในการประพடுத்தที่ไม่เหมาะสม

งานวิจัยของ Gelles (2005) เรื่อง “Exchange Theory” เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในมุมมองของทฤษฎีการแลกเปลี่ยน (Exchange theory) โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

1. พื้นฐาน สมมติฐาน และแนวคิดของทฤษฎีการแลกเปลี่ยน
2. การประยุกต์หลักการแลกเปลี่ยนกับการลงโทษทางร่างกาย
3. การเปลี่ยนพฤติกรรมและทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

โดยในส่วนที่ 2 เกี่ยวกับการประยุกต์นั้น Gelles (2005) ได้อธิบายถึงข้อเสนอแนะ/สำคัญ (Proposition) เกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในมุมมองของการแลกเปลี่ยนว่า “พ่อแม่ลงโทษทางร่างกายกับลูกของตนนั้น ไม่ใช่เพราะสาเหตุอื่นใด แต่เป็นเพราะพวกเขาสามารถทำได้นั่นเอง และตีค่าแล้วว่าสิ่งนั้นคุ้มค่า” (Gelles, 2005) และเมื่อนำทฤษฎีการแลกเปลี่ยนมาศึกษากับการลงโทษทางร่างกายแล้วก็จะสามารถอธิบายเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายได้ทั้งหมด 7 ข้อ ดังนี้

1. พ่อแม่มักจะลงโทษทางร่างกายกับลูกของตนเมื่อสิ่งที่เสียไปในการลงโทษทางร่างกายมีค่าน้อยกว่าผลลัพธ์ที่ได้รับหลังจากลงโทษทางร่างกาย

2. การใช้การลงโทษทางร่างกายจะมีมากในสังคมและวัฒนธรรมที่คิดว่าการลงโทษทางร่างกายเป็นเรื่องธรรมดาในการอบรมสั่งสอนเด็ก

3. การใช้การลงโทษทางร่างกายจะมีมากในสังคมและวัฒนธรรมที่คิดว่าการลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ

4. พ่อแม่จะลงโทษทางร่างกายกับลูกของตนเองในที่ส่วนตัว เช่น ที่บ้าน มากกว่าในพื้นที่สาธารณะ และความรุนแรงในการลงโทษในที่ส่วนตัวก็จะรุนแรงกว่าในพื้นที่สาธารณะเช่นกัน

โดย Gelles (2005) อธิบายว่าเหตุที่พ่อแม่ใช้การลงโทษทางร่างกายมากและรุนแรงกว่าในพื้นที่สาธารณะนั้น เกิดจากการเปรียบเทียบค่าของสิ่งที่เสียไปและผลลัพธ์ โดยสิ่งที่เสียไปในที่นี้คือการถูกตีตราว่าเป็นผู้ที่ใช้ความรุนแรงกับเด็ก (Child abuse) และรางวัลคือประสิทธิภาพ ซึ่งในพื้นที่สาธารณะนั้น พ่อแม่จะถูกตีตราได้ง่ายกว่าในพื้นที่ส่วนตัว ดังนั้นการใช้การลงโทษทางร่างกายจึงมีน้อยในพื้นที่สาธารณะ

5. พ่อแม่จะใช้การลงโทษทางร่างกายเมื่อพฤติกรรมไม่เหมาะสมของลูกไปขัดกับต้นทุนที่พ่อแม่พึงจ่ายไป ตัวอย่างเช่น การพาลูกไปเรียนพิเศษ หากลูกสนใจเรียนในชั่วโมงเรียน พ่อแม่ก็มีแนวโน้มที่จะลงโทษทางร่างกายมากกว่ากิจกรรมที่พ่อแม่ไม่เจาะจงหรือตั้งใจ

6. เด็กที่มีความผิดปกติ เช่น ดื้อ หรือถูกรับรู้ว่าเป็นเด็กชกจากพ่อแม่ มีแนวโน้มที่จะโดนลงโทษทางร่างกายมากกว่าเด็กทั่วไป

7. พ่อแม่จะใช้การลงโทษทางร่างกายเมื่อพ่อแม่รู้สึกมีอำนาจ และอยู่เหนือกว่าลูก ในสถานการณ์ที่ลูกมีสภาพอารมณ์ที่ไม่มั่นคงมากกว่าในสภาวะปกติ

จากงานทบทวนงานวิจัยของ Gelles (2005) ทำให้ Kish และ Newcombe (2015) นำแนวคิดเรื่องการลงโทษทางร่างกายในพื้นที่ส่วนตัวและในพื้นที่สาธารณะมาพัฒนามาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) และนำไปเป็นข้อกระทงในมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) ดังเช่นข้อกระทงที่ 16 ที่กล่าวว่า “ผู้ปกครองสามารถใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่อเป็นการอบรมสั่งสอนเด็ก ทั้งที่บ้าน และในที่สาธารณะ”

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรเรื่องประเภทพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็ก

งานวิจัยของ Mulvaney และ Mebert (2007) เรื่อง “Parental Corporal Punishment Predicts Behavior Problems in Early Childhood” เป็นการศึกษาผลกระทบของการลงโทษทางร่างกายต่อพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็ก โดยใช้ข้อมูลจาก สถาบันสุขภาพเด็ก พัฒนาการเด็ก และวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการช่วงต้นของมนุษย์แห่งชาติ (The National Institute of Child Health and Human Development Study of Early Child Care and Youth Development) ในปี 2002 ประกอบด้วยเด็กชายจำนวน 705 คน และเด็กหญิงจำนวน 659 คน แบ่ง กลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ ครอบครัวผิวขาวจำนวน 1,014 ครอบครัว ครอบครัวแอฟริ

กัน-อเมริกันจำนวน 176 ครอบครัว ครอบครัวชาวสเปนจำนวน 83 ครอบครัว และครอบครัวชนชาติอื่นๆจำนวน 93 ครอบครัว โดยเก็บข้อมูล 7 ส่วน ได้แก่

- ข้อมูลเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย ผ่านแบบสอบถาม Home Observation for Measurement of the Environment (HOME) (Caldwell & Bradley, 1984) โดยให้พ่อแม่บันทึกทุกครั้งที่ใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูก

- ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็ก ผ่านมาตรวัด CBCL (Achenbach, 1992) โดยมาตรนี้แบ่งออกเป็น 2 ชุด คือชุดกลุ่มเด็กอายุ 2 ถึง 3 ปี และกลุ่มเด็กอายุ 4 ถึง 18 ปี ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทั้งภายในและภายนอก (Externalizing and Internalizing) โดยให้พ่อแม่บันทึกทุกครั้งที่เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

- ข้อมูลทั่วไป เช่น เพศ อายุ อารมณ์ (ผ่านแบบสอบถาม the Infant Temperament Questionnaire (Carey & McDevitt, 1978) เป็นต้น

- ข้อมูลอารมณ์ซึมเศร้า ผ่านมาตรวัด The Center for Epidemiological Studies Depression Scale (CES-D) (Radloff, 1977)

- ข้อมูลรายรับ

- ข้อมูลประสาทสัมผัส เป็นการเก็บข้อมูลผ่านการสังเกตการเล่นของเด็ก

จากนั้นนำค่าทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติและพบว่า เด็กที่มีภาวะอารมณ์ที่แปรปรวน (Difficult temperament) มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาในการปรับตัวที่แย่มาก ซึ่งเป็นผลมาจากการลงโทษทางร่างกายได้มากกว่าเด็กปกติ และยังพบว่าผลกระทบของการลงโทษทางร่างกายนั้นส่งผลทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และทำให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทั้งภายในและภายนอกนี้ดำรงอยู่ต่อไป ซึ่ง Mulvaney และ Mebert (2007) ก็ได้แนะนำว่าหากพ่อแม่ใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสม หรือใช้วิธีการเชิงบวกแล้ว พฤติกรรมการลงโทษของพ่อแม่จะลดลง และยังส่งผลให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของลูกทุกประเภททั้งภายในและภายนอกลดลงอีกด้วย

จากแนวคิดวิธีการเก็บข้อมูลและการวัดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กและการลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่ Kish และ Newcombe (2015) ได้นำประเด็นเรื่องนี้มาเป็นหนึ่งตัวแปรในมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) และนำไปเป็นพื้นฐานของแหล่งที่มาในข้อกระทงของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) ในข้อกระทง ที่ 17 ซึ่งกล่าวว่า “การลงโทษทางร่างกายควรจะ

ใช้กับเด็กทุกครั้งที่ได้ทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม” ซึ่งแนวคิดของตัวแปรนี้สอดคล้องไปกับความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของ Straus (2001) ที่ได้กล่าวว่า “พ่อแม่มักใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูกของตนทุกครั้ง แม้ว่าพ่อแม่บางคนจะไม่ตระหนักก็ตาม” กล่าวคือ ไม่ว่าลูกจะทำพฤติกรรมใดที่ไม่เหมาะสมพ่อแม่ก็จะใช้การลงโทษทางร่างกายทุกครั้ง

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 2 งาน ได้แก่ บทความของ Adorno, Frenkel-Brunswik, Levinson, และ Sanford (1950) และงานวิจัยของ ยุวดี งามวิทย์โรจน์ (2552)

บทความของ Adorno และคณะ (1950) เรื่อง “The Measurement of Implicit Antidemocratic Trends” จากหนังสือ The Authoritarian personality กล่าวถึงประวัติและการพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) ว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจพัฒนามาจากมาตรวัดการต่อต้านยิว (Anti-Semitism Scale: A-S Scale) มาตรวัดความเหนือกว่าทางวัฒนธรรม (Ethnocentrism Scale: E Scale) และมาตรวัดอนุรักษนิยมทางการเมืองและเศรษฐกิจ (Political & Economical Conservatism Scale: PEC Scale) โดยที่มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) นี้พัฒนามาหลายรูปแบบทั้งแบบที่มี 78 ข้อ, 60 ข้อ, 45 ข้อ และ 40 ข้อ ซึ่งทุกมาตรประกอบไปด้วย 9 องค์ประกอบ ดังนี้

1. การยึดมั่นประเพณีเดิมแบบไม่ยืดหยุ่น (Conventionalism)
2. การยอมจำนนต่อบุคคลที่มีอำนาจ (Authoritarian submission)
3. การลงโทษผู้ที่ไม่เชื่อฟัง ตามค่านิยม ความเชื่อและระเบียบแบบแผน (Authoritarian aggression)
4. การต่อต้านความรู้สึกส่วนลึกของตนเองและผู้อื่น (Anti-intracception)
5. การเชื่อว่าโชคชะตาถูกกำหนดด้วยไสยศาสตร์หรือสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติ (Superstition and stereotypy)
6. การใช้อำนาจครอบงำผู้อื่น (Power and toughness)
7. การขาดความยุติธรรม การเห็นแก่ตัว และการคิดร้ายกับคนอื่น (Destructiveness and cynicism)

8.การมองโลกในแง่ร้าย และโทษคนอื่น (Projectivity)

9.การต่อต้านบุคคลที่รักเพศเดียวกัน ซึ่งเป็นการทำผิดศีลธรรมทางเพศ (Sexual repression)

โดยในแต่ละรูปแบบของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) ทั้ง 78 ข้อ, 60 ข้อ, 45 ข้อ และ 40 ข้อจะอธิบายถึงมาตรวัดที่เคยนำมาทดสอบหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สันว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับใด โดยงานวิจัยส่วนมากนิยมเลือกมาตรวัดที่ถูกทดสอบหาค่าสหสัมพันธ์ใกล้เคียงกับมาตรที่ตนต้องการจะวัด

งานวิจัยของ ยูวดี งามวิทย์โรจน์ (2552) เรื่อง “บทบาทของบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็กและสถานการณ์ของครูในการทำนายเจตคติต่อพฤติกรรมการลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็ก” เพื่อศึกษาบทบาทของบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ประสบการณ์การถูกลงโทษในวัยเด็กและสถานการณ์ของครูในการทำนายเจตคติต่อพฤติกรรมการลงโทษทางร่างกายและจิตใจ โดยเก็บกลุ่มตัวอย่างเป็นครูจำนวน 300 คน ในกรุงเทพมหานคร โดยใช้มาตรวัด 4 มาตรวัดในการศึกษา ได้แก่

- 1.มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ
- 2.มาตรวัดเจตคติต่อการลงโทษทางร่างกายและจิตใจ
- 3.แบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางร่างกายและจิตใจในวัยเด็ก
- 4.แบบสอบถามพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายและจิตใจ

ยูวดี งามวิทย์โรจน์ (2552) นำมาตรวัดและแบบสอบถามไปเก็บข้อมูล และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติพบว่าประสบการณ์การลงโทษทางร่างกายและจิตใจของครูในวัยเด็ก และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจของครูมีค่าสหสัมพันธ์ทางบวกต่อเจตคติและพฤติกรรมการลงโทษนักเรียน และยังพบว่าเจตคติการลงโทษทางร่างกายและจิตใจสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนได้อีกด้วย

ยูวดี งามวิทย์โรจน์ (2552) นำมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมาใช้ทดสอบหาความสัมพันธ์กับมาตรวัดที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษทางร่างกาย ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัย Kish และ Newcombe (2015) ที่กล่าวว่า “บุคคลที่มีคะแนนในมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ/มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย” ซึ่งทางผู้วิจัยให้ความสนใจ โดยมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ/มาตรวัดบุคลิกภาพ

แบบใช้อำนาจนี้ถูกพัฒนามาจาก Adorno และคณะ (1950) โดยบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ (Authoritarian personality) เป็นลักษณะบุคลิกภาพที่บุคคลยึดตนเองเป็นหลัก เป็นศูนย์กลาง ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีเก่าๆ การอบรมลงโทษ การยอมทำตามบุคคลที่มีอำนาจมากกว่า และข่มบุคคลที่มีอำนาจต่ำกว่า (Stewart & Hoult, 1959)

โดย ยูวตี งามวิทย์โรจน์ (2552) กล่าวว่า บุคลิกภาพแบบใช้อำนาจนั้นถูกศึกษาโดย Erich Fromm มาตั้งแต่ในสมัยที่มีการปกครองโดยฮิตเลอร์ และทฤษฎีถูกพัฒนาโดยนักจิตวิทยากลุ่มเบิร์กเลย์ (Berkeley) ที่ประกอบไปด้วย Adorno และคณะ (1950) โดยกลุ่มเบิร์กเลย์ (Berkeley) นี้ได้สร้างมาตรวัดเกี่ยวกับอำนาจเช่น Anti-Semitism, Ethnocentrism scale และ Politico-Economic Conservatism (PEC) ซึ่งต่อมาถูกพัฒนามาเป็นมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ/มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ (California Fascism scale: F-Scale) หลังจากนั้นมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ/มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ (California Fascism scale: F-Scale) ถูกพัฒนามาเป็นมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวา (RWA scale)

จากการศึกษาของ ยูวตี งามวิทย์โรจน์ (2552) ทำให้เห็นพัฒนาการของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ/มาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ (California Fascism scale : F-Scale) และยังแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์กับการลงโทษทางร่างกายอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานของ Parke และ Collmer (1975) และ Baumrind (1991) ที่กล่าวว่า “รูปแบบบุคลิกภาพของพ่อแม่มีความสัมพันธ์กับการใช้การลงโทษทางร่างกาย โดยเฉพาะบุคลิกแบบชอบใช้อำนาจที่สามารถทำนายความถี่ของการใช้การลงโทษทางร่างกายได้” และสอดคล้องกับวิจัย Kish และ Newcombe (2015) ที่ทางผู้วิจัยสนใจอีกด้วย แต่มาตรวัดที่ ยูวตี งามวิทย์โรจน์ (2552) ใช้เป็นมาตรวัดที่ถูกพัฒนามาจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวา (RWA scale) ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัย Kish และ Newcombe (2015) ที่ใช้ของต้นฉบับ ดังนั้นผู้วิจัย จึงเลือกมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (California Fascism scale: F-Scale) ให้มีความสอดคล้องกับบริบทประเทศไทยตามมาตรวัดต้นฉบับของ Adorno และคณะ (1950) (Kish & Newcombe, 2015)

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale) มีเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 2 งานวิจัย ได้แก่ งานวิจัยของ

รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย, สุธาสินี ยมจินดา, และ สุรีย์พร รักการ (2556) และงานวิจัยของ ญัฐวิทิ โปธิประสาธ, ปฐมพร วิสุทธิสุรพูล, และ พิมพ์จุฑา นิมมาภีรัตน์ (2557)

งานวิจัยของ รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) เรื่อง “อิทธิพลส่งผ่านของการหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับอารมณ์โกรธระหว่างประสบการณ์การเจอเหตุการณ์ที่ไม่ยุติธรรมและการให้อภัยผู้อื่น โดยมีความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรมประเภทเชื่อว่าผลกรรมตามสนองเป็นตัวแปรกำกับ” ในปีพุทธศักราช 2556 จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาอิทธิพลการส่งผ่านของการคิดหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับอารมณ์โกรธ ระหว่างประสบการณ์การเจอเหตุการณ์ที่ไม่ยุติธรรมและการให้อภัยผู้อื่น โดย รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) ใช้ความเชื่อว่าโลกมีความยุติธรรมเป็นตัวแปรกำกับในงานวิจัยครั้งนี้ มีตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัยทั้งหมด 4 ตัวได้แก่ ความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (Belief in a just world: BJM) ความเชื่อว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (Belief in an unjust world : BUW) การหมกมุ่นครุ่นคิด (Rumiantion) และการให้อภัย (Forgiveness)

งานวิจัยของ รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือขั้นพัฒนามาตรวัดและขั้นศึกษาจริง ใช้กลุ่มตัวอย่างในขั้นแรก (พัฒนามาตรวัด) มีจำนวน 105 คน (อายุเฉลี่ย 20.08 ปี, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.31 ปี) ในขั้นการศึกษาจริงใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 225 คน (อายุเฉลี่ย 20.15 ปี, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.45 ปี) กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1-5 โดยในขั้นการพัฒนามาตรวัด รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) ได้พัฒนาเครื่องมือวิจัย 4 มาตรวัด ได้แก่

- 1.มาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรม
- 2.มาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม
- 3.มาตรวัดการหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับอารมณ์โกรธ
- 4.มาตรวัดการให้อภัย (ผู้อื่น)

และในขั้นการศึกษาจริง รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) ทำการเก็บข้อมูลรอบที่สอง และใช้การวิเคราะห์เส้นทาง (Pathanalysis) ด้วยโปรแกรมอาร์ (R) ชุดคำสั่งลาวา (Package lavaan) เพื่อทดสอบสมมติฐาน 3 ข้อตามที่ได้ตั้งไว้ดังนี้

- สมมติฐานที่ 1 ประสบการณ์การเจอเหตุการณ์ที่ไม่ยุติธรรมสามารถทำนายการให้อภัยได้และมีการหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับอารมณ์โกรธเป็นตัวแปรส่งผ่าน

- สมมติฐานที่ 2 ความเชื่อพื้นฐานเกี่ยวกับความยุติธรรมมีอิทธิพลกำกับทางลบต่อความสัมพันธ์ระหว่าง ประสบการณ์การเจอเหตุการณ์ที่ไม่ยุติธรรมและการหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม
- สมมติฐานที่ 3 อิทธิพลกำกับทางลบของความเชื่อพื้นฐานเกี่ยวกับความยุติธรรมส่งผ่านการหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมไปยังการให้อภัยผู้อื่นเมื่อเผชิญกับเหตุการณ์ที่ไม่ยุติธรรม

หลังจากวิเคราะห์แล้ว จึงสรุปผลการวิจัย พบว่า

- การหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมเป็นตัวแปรส่งผ่านระหว่างประสบการณ์การเจอเหตุการณ์ที่ไม่ยุติธรรมและการให้อภัยผู้อื่น ได้อย่างมีนัยสำคัญ ($p < .001$)
- ความเชื่อว่าโลกมีความยุติธรรมประเภทเชื่อว่าผลกรรมตามสนองมีอิทธิพลกำกับต่อความสัมพันธ์ของ ประสบการณ์การเจอเหตุการณ์ที่ไม่ยุติธรรมและการหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมได้อย่างมีนัยสำคัญ ($p < .05$)
- เมื่อเจอกับเหตุการณ์ที่ไม่ยุติธรรมอิทธิพลกำกับของความเชื่อว่าโลกมีความยุติธรรมประเภทเชื่อว่าผลกรรมตามสนองจะทำให้บุคคลมีการหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมนั้นลดลง ซึ่งส่งผลกระทบต่อไปยังการให้อภัยผู้อื่นทำให้มีการให้อภัยผู้อื่นเพิ่มขึ้น

โดยทางผู้วิจัยสนใจในการพัฒนามาตรวัดมาตรวจวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale) ของ รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) โดยมาตรวัดนี้ได้นำต้นฉบับภาษาอังกฤษของ Maes (1998) มาแปลเป็นภาษาไทย พร้อมทั้งแก้ไขและปรับปรุงให้เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย และเพิ่มจำนวน 5 ข้อกระทงลงไปเพิ่มในมาตรวัด แบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบความเชื่อว่าผลกรรมตามสนอง และองค์ประกอบความเชื่อว่า จะได้รับการชดเชยในอนาคต หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลและนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก และหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected item-total correlation: CITC) และนำไปเทียบกับค่าอาร์ (r) วิกฤตของสัมประสิทธิ์แบบเพียร์สันที่ระดับนัยสำคัญ .05 โดยถ้าหากข้อไหนมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale) ต่ำกว่าค่าอาร์ (r) ที่กำหนดไว้ถูกตัดออก

งานวิจัยของ รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) มีข้อกระทงในมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale) ผ่านการคัดเลือกทั้งสิ้น 13 ข้อ

กระทั่ง หลังจากนั้นนำมาวิเคราะห์ค่าความเที่ยง (Reliability) แบบสอดคล้องภายใน (Internal consistency) ด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) พบว่า ค่าความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน (Internal consistency) ของทั้งมาตรวัด (13 ข้อ) อยู่ในระดับค่อนข้างสูง (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .79) ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน (Internal consistency) ขององค์ประกอบความเชื่อว่าเป็นผลกรรมตามสนอง (6 ข้อ) อยู่ในระดับค่อนข้างสูง (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .69) และ ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน (Internal consistency) ขององค์ประกอบความเชื่อว่าจะได้รับการชดเชยในอนาคต (7 ข้อ) อยู่ในระดับค่อนข้างสูง (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .79)

งานวิจัยของ ญัฐวิฑ โปธิประสาท และคณะ (2557) เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อว่าเป็นโลกยูติธรรม การนับถือศาสนาภายใน และการนับถือศาสนาภายนอก กับความสุขเชิงอัตวิสัย และสุขภาวะทางจิต” จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ที่ว่าความเชื่อว่าเป็นโลกยูติธรรม การนับถือศาสนาภายใน และการนับถือศาสนาภายนอก กับความสุขเชิงอัตวิสัยและสุขภาวะทางจิต งานวิจัยนี้ใช้เครื่องมือวิจัยทั้งหมด 5 มาตรวัด ได้แก่

- 1.มาตรวัดสุขเชิงอัตวิสัย
- 2.มาตรวัดความสุภาวะทางจิต
- 3.มาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกยูติธรรม
- 4.มาตรวัดการนับถือศาสนาภายใน
- 5.มาตรวัดการนับถือศาสนาภายนอก

ญัฐวิฑ โปธิประสาท และคณะ (2557) นำมาตรวัดไปเก็บข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 180 คน เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยของรัฐ และนำมาวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้องภายในของแต่ละมาตรวัด พบว่ามาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัยมีค่าความสอดคล้องภายในอยู่ในระดับสูง (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ = .81) มาตรวัดสุขภาวะทางจิตมีค่าความสอดคล้องภายในอยู่ในระดับสูง (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ = .79) มาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกยูติธรรมมีค่าความสอดคล้องภายในอยู่ในระดับสูง (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ = .82) มาตรวัดการนับถือศาสนาภายในมีค่าความสอดคล้องภายในอยู่ในระดับสูง (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ = .94) และการนับถือศาสนาภายนอกมีค่าความสอดคล้องภายในอยู่ในระดับสูง (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ = .88)

ณัฐวิทย์ โปธิประสาธ และคณะ (2557) วิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์พบว่าความสุขเชิงอัตวิสัยมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับความเชื่อว่าโลกยุติธรรม [$r(178) = .25, (p < .01)$] การนับถือศาสนาภายใน [$r(178) = .16, (p < .05)$] และการนับถือศาสนาภายนอก [$r(178) = .17, (p < .01)$] นอกจากนี้แล้วยังวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ของสุขภาวะทางจิตพบว่า สุขภาวะทางจิตมีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับความเชื่อว่าโลกยุติธรรม [$r(178) = .21, (p < .01)$] และการนับถือศาสนาภายใน [$r(178) = .20, (p < .05)$] แต่ไม่มีสหสัมพันธ์กับการนับถือศาสนาภายนอก [$r(178) = .02, (ns)$] นอกจากนี้ ณัฐวิทย์ โปธิประสาธ และคณะ (2557) นำข้อมูลไปวิเคราะห์แบบการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ซึ่งพบว่าความเชื่อว่าโลกยุติธรรม การนับถือศาสนาภายใน และการนับถือศาสนาภายนอก ร่วมกันทำนายความแปรปรวนของความสุขเชิงอัตวิสัยได้ร้อยละ 5 ($R^2 = .05, p < .01$) และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานพบว่า มีเฉพาะค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อว่าโลกยุติธรรมเท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.22, p < .05$) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่าปัจจัยทั้งสามร่วมกันทำนายความแปรปรวนของสุขภาวะทางจิตได้ร้อยละ 7 ($R^2 = .07, p < .05$) แต่เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานพบว่า มีเฉพาะค่าสัมประสิทธิ์ของการนับถือศาสนาภายใน ($\beta = 0.23, p < .05$) และการนับถือศาสนาภายนอกเท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -0.19, p < .05$)

โดยทางผู้วิจัยสนใจในมาตรวัดมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (*The belief in a just world scale*) ที่ใช้ในงานวิจัยนี้ โดย ณัฐวิทย์ โปธิประสาธ และคณะ (2557) นำ 13 ข้อกระทงที่นำมาจาก รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) มาหาอำนาจจำแนกรายข้อของข้อกระทง (Item discrimination) กลุ่มสูงกลุ่มต่ำ และพบว่าทั้ง 13 ข้อผ่านการวิเคราะห์ทั้งหมด หลังจากนั้นนำมาตรวจสอบหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่นๆของมาตรวัดนี้ (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ระดับ .05 (หนึ่งหาง) และนำมาเปรียบเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient) โดยถ้าข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำกว่าหรือเท่ากับค่า r วิกฤตจะถือว่าไม่ผ่านการวิเคราะห์ จากผลการวิเคราะห์ของ ณัฐวิทย์ โปธิประสาธ และคณะ (2557) พบว่าข้อกระทงของมาตรวัดความเชื่อว่าโลกยุติธรรมทั้งหมดจำนวน 13 ข้อสามารถผ่านการวิเคราะห์

ณัฐวิทย์ โปธิประสาธ และคณะ (2557) ได้ทำการวิเคราะห์หาความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) พบว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

(Cronbach's coefficient alpha หรือ α) ของมาตรวัดความเชื่อว่าโลกยุติธรรม มีค่าเท่ากับ .82 (13 ข้อ) ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

โดย Kish และ Newcombe (2015) พบว่ามาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรมมีความสัมพันธ์กับมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในระดับต่ำ ($r=.21$, $p<.01$) ซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวมาแล้ว จาก 2 งานวิจัยของ รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) และของ ญัฐวิทย์ โปธิประสาธ และคณะ (2557) นำมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale) ของ Maes (1998) มาแปลให้เป็นฉบับภาษาไทย และพัฒนามาตรวัดให้มีความสอดคล้องกับบริบทไทยมากขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกมาตรวัดที่ถูกพัฒนาและแปลแล้วในไทยมาใช้ ตรวจสอบควบคู่ไปพร้อมกับมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับความรุนแรงที่ผู้วิจัยจะพัฒนามาตรวัด ตามงานวิจัยของ Kish และ Newcombe (2015)

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale) มีเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 1 งานวิจัย ได้แก่ งานวิจัยของ รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556)

งานวิจัยของ งานวิจัยของ รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) เรื่อง “อิทธิพลส่งผ่านของการหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับอารมณ์โกรธระหว่างประสบการณ์การเจอเหตุการณ์ที่ไม่ยุติธรรมและการให้อภัยผู้อื่น โดยมีความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรมประเภทเชื่อว่าผลกรรมตามสนองเป็นตัวแปรกำกับ” ซึ่งได้กล่าวไปในหัวข้อ 2.3 ว่ามีตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัยทั้งหมด 4 ตัว และใช้เครื่องมือวิจัย 4 มาตรวัดในการวัดแต่ละตัวแปร ได้แก่

- 1.มาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรม
- 2.มาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม
- 3.มาตรวัดการหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับอารมณ์โกรธ
- 4.มาตรวัดการให้อภัย (ผู้อื่น)

โดยในหัวข้อนี้ผู้วิจัยสนใจในการพัฒนามาตรวัดมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale) ของ รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) โดยมาตรวัดนี้ได้้นำต้นฉบับภาษาอังกฤษของ Lench และ Chang (2007) มาแปลเป็นภาษาไทย และนำไปพัฒนา โดยในขั้นตอนพัฒนามาตรวัดนั้น ทำการเก็บในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 105 คน และนำ 5 ข้อกระทบมาตรวจสอบหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่นๆของมาตรวัดนี้ (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ระดับ .05 (หนึ่งหาง) และนำมาเปรียบเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient) โดยถ้าข้อกระทบที่มีค่า CITC ต่ำกว่าหรือเท่ากับค่า r วิกฤตจะถือว่าไม่ผ่านการวิเคราะห์ จากผลการวิเคราะห์ของ ญัฐวิท โปธิประสาธ และคณะ (2557) พบว่าข้อกระทบของมาตรวัดความเชื่อว่าโลกยุติธรรมทั้งหมดจำนวน 5 ข้อสามารถผ่านการวิเคราะห์

ญัฐวิท โปธิประสาธ และคณะ (2557) ได้ทำการวิเคราะห์หาความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) เพื่อทดสอบความเที่ยง (Reliability) พบว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha หรือ α) ของมาตรวัดความเชื่อว่าโลกยุติธรรม มีค่าเท่ากับ .71 (5 ข้อ)

เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale) มาใช้ในตรวจสอบความตรงเชิงจำแนก (Convergent validity) ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) เนื่องจากยังไม่มียานวิจัยที่พบความสัมพันธ์ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรม อีกทั้งยังไม่พบว่ามาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรมและมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรมมีความสัมพันธ์กันในเชิงงานวิจัย จึงเป็นเรื่องที่น่าท้าทายในการเลือกมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรมมาทดสอบความตรงเชิงจำแนก

จากงานวิจัยเรื่อง “อิทธิพลส่งผ่านของการหมกหมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับอารมณ์โกรธระหว่างประสบการณ์การเจอเหตุการณ์ที่ไม่ยุติธรรมและการให้อภัยผู้อื่น โดยมีความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรมประเภทเชื่อว่าผลกรรมตามสนองเป็นตัวแปรกำกับ” ของ รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) พบว่าความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรมไม่มีความสัมพันธ์กับความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม แต่พบเพียงความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรมกับองค์ประกอบของความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม

จากที่ได้กล่าวมา ทั้งไม่เคยมีงานวิจัยที่กล่าวว่าการลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์กับความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรม และการไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรมกับความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม ผู้วิจัยจึงเลือกมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรมมาเพื่อพิสูจน์และแสดงให้เห็นว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายนั้นมีความเจาะจง และไม่มีความสัมพันธ์กับมาตรวัดอื่นๆที่ไม่เกี่ยวข้องโดยตรง

วัตถุประสงค์ในงานวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) ให้มีความสอดคล้องกับบริบทและวัฒนธรรมของประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) กับการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use: CP-Use)

สมมติฐานในงานวิจัย

คะแนนการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถทำนายคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ (การศึกษานี้ 2)

ตัวแปรในงานวิจัย

การศึกษานี้ 2 ตัวแปรต้นคือ คะแนนความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths)

ตัวแปรตามคือ คะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use)

กรอบงานวิจัย

ขอบเขตในงานวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งเพื่อตรวจสอบและพัฒนามาตรวัด พร้อมทั้งศึกษาความสามารถในการทำนายของการมีคะแนนความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) ต่อคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี

คำจำกัดความในงานวิจัย

การใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) คือ การกระทำที่เจตนาสร้างความเจ็บปวดหรือไม่สบายทุกชนิดบนร่างกายของบุคคลอย่างรุนแรง เพื่ออบรมสั่งสอน ลงโทษ หรือความคุมความประพฤติของเด็ก ใช้มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use)

ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) คือ ความคิดที่เกิดขึ้นภายในตัวของบุคคล ที่ใช้มองการลงโทษทางร่างกาย ใช้มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS)

ประโยชน์ที่ได้รับ

1.ได้มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use: CPUse) และมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) ที่มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับบริบทของวัฒนธรรมไทย

2.จากผลการวิจัยสามารถนำไปต่อยอดใช้ในคัดกรองพ่อแม่ที่มีความเสี่ยงในการใช้การลงโทษทางร่างกายได้

บทที่ 2

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อทดสอบและพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) ในบริบทของสังคมไทย และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) ต่อการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use)

กลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตรวจสอบภาษา (การศึกษาที่ 1)

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience sampling) (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2540) นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 5 คน อายุ 18-20 ปี (อายุเฉลี่ย 18.8 ปี) เพศชาย 3 คน เพศหญิง 2 คน

ขั้นพัฒนามาตรวัด (การศึกษาที่ 1)

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience sampling) (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2540) นิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 400 คน อายุ 18-22 ปี

ขั้นการศึกษาความสัมพันธ์ (การศึกษาที่ 2)

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience sampling) (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2540) นิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 250 คน อายุ 18-22 ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 มาตรวัด ประกอบไปด้วย 5 ตอน

ตอนที่ 1 มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS)

ตอนที่ 2 มาตรการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use: CP-Use)

ตอนที่ 3 มาตรการความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale)

ตอนที่ 4 มาตรการความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale: BJW)

ตอนที่ 5 มาตรการความเชื่อว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale: BUJW)

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

เป็นการสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ศาสนา เชื้อชาติ จำนวนพี่น้องในครอบครัว และลำดับการเกิดของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 มาตรการ ประกอบไปด้วย 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 มาตรการความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS)

มาตรการความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายพัฒนาโดย Kish และ Newcombe (2015) มาตรการนี้เป็นมาตรที่ใช้วัดระดับความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย มีทั้งหมด 17 ข้อ ตัวอย่างข้อกระทง ดังนี้ “การใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก บางครั้งบางครั้งอาจจะไม่ก่อให้เกิดผลเสียใดๆกับเด็ก” และ “พ่อแม่มักจะใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็กของตน โดยพ่อแม่จะเปลี่ยนวิธีการลงโทษ ก็ต่อเมื่อพ่อแม่ได้รับการอบรม วิธีการลงโทษเด็กวิธีอื่นๆ” มาตรการใช้ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีระดับการประเมินอยู่ 5 ระดับจากไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) จนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) การคิดคะแนน จะรวมคะแนนทุกข้อกระทง ไม่มีการกลับคะแนนข้อกระทง คะแนนรวมต่ำสุดคือ 17 คะแนน และคะแนนรวมสูงสุดคือ 85 คะแนน โดยคะแนนที่สูงแสดงถึง การเห็นด้วยอย่างยิ่งกับความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

ตอนที่ 2 มาตรการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use: CP-Use)

มาตรการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) เป็นมาตรการที่ใช้วัดการคาดการณ์ของผู้เข้าร่วมงานวิจัยในการใช้การลงโทษทางร่างกาย พัฒนาโดย Kish และ Newcombe (2015) มาตรการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) นำมาใช้เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent validity) กับมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) โดยผู้วิจัยคาดว่า ถ้าผู้เข้าร่วมงานวิจัยได้คะแนนของ มาตรการใช้การลงโทษทางร่างกายสูงก็จะได้คะแนนสูงในมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายด้วย

มาตรการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) มีรูปแบบเป็นสถานการณ์จำลองการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูก โดยแต่ละสถานการณ์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับ 4 ปัจจัย ดังนี้

1. เพศ (Day et al., 1998) โดยในแบ่งเพศของลูกออกเป็นเพศชายและเพศหญิง
2. อายุ (Mackenzie et al., 2011; Regalado et al., 2004) โดยแบ่งอายุของลูกออกเป็นอายุ 4 ปีและ 9 ปี
3. สถานที่ในการประพฤติที่ไม่เหมาะสม (Gelles, 2005) โดยแบ่งสถานที่ที่เป็นที่บ้านและที่สาธารณะ โดยในที่สาธารณะแบ่งย่อยออกเป็น 2 สถานที่คือ ซูเปอร์มาเก็ต และร้านอาหาร
4. ประเภทของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม (Mulvaney & Mebert, 2007)

จากปัจจัยที่ 3. สถานที่ในการประพฤติที่ไม่เหมาะสม และปัจจัยที่ 4. ประเภทของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม Kish และ Newcombe (2015) นำมาสร้างเป็นสถานการณ์จำลองหลัก 4 สถานการณ์คือ 1.สถานการณ์รายการโปรดบนทีวี 2.สถานการณ์ซูเปอร์มาเก็ต 3.สถานการณ์เกมคอมพิวเตอร์ และ 4.สถานการณ์ที่ร้านอาหาร

ดังนั้นรูปแบบที่เป็นไปได้ระหว่างการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูกมีทั้งหมด 16 รูปแบบ [สถานการณ์(4) x เพศ(2) x อายุ(2) = 16 รูปแบบ] แต่ผู้เข้าร่วมการทดลองทุกคนจะได้รับสถานการณ์ 4 สถานการณ์เหมือนกัน ต่างกันตามเพศและอายุ ตามที่ได้กล่าวไป หลังจากที่ทำอ่านแต่ละสถานการณ์แล้ว ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะตอบคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ที่อ่านว่า “หากคุณเป็นแม่ของเด็กในสถานการณ์นั้นๆ คุณจะทำอย่างไร” โดยมีตัวเลือกให้ 5 ตัวเลือก ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงตัวเลือกและเกณฑ์การคิดคะแนนของมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย

ตัวเลือกของมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย	เกณฑ์การคิดคะแนน
ก.เพิกเฉยต่อพฤติกรรมของลูก	0
ข.ให้ออกไปนั่งเงียบๆคนเดียวในห้องข้างนอก (Time out)	0
ค.อธิบายกับลูกว่าเขาทำอะไรผิด	0
ง.ใช้การลงโทษทางร่างกาย เช่น ตี ตบ แตะ [#]	1
จ.ใช้วิธีการอบรมสั่งสอนอื่นๆ คือ ...	0

[#] แสดงถึงการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment)

จากตารางที่ 3 แสดงตัวเลือกของข้อคำถามของมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย และเกณฑ์การคิดคะแนนของการตอบ โดยในแต่ละสถานการณ์จะมีคะแนนต่ำสุดคือ 0 และมากที่สุดคือ 1 และเมื่อครบทั้งสี่สถานการณ์จะมีคะแนนต่ำสุดคือ 0 และมากที่สุดคือ 4 โดยคะแนนสูงจะแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มที่จะใช้การลงโทษทางร่างกาย

นอกจากข้อคำถามที่ว่า “หากคุณเป็นแม่ของเด็กในสถานการณ์นั้นๆ คุณจะทำอะไร” ผู้เข้าร่วมงานวิจัยจะตอบคำถามอีก 2 ข้อที่ว่า 1.“จากสถานการณ์ข้างต้น คุณคิดว่ามีพ่อแม่ที่เปอร์เซ็นต์ที่จะใช้การลงโทษทางร่างกาย เช่น ตี, ตบ, แตะ กับลูกของเขา” และ 2.“จากสถานการณ์ข้างต้น คุณคิดว่ามีพ่อแม่ที่เปอร์เซ็นต์ที่จะใช้การอบรมสั่งสอนด้วยวิธีการอื่นๆ เช่น ให้ออกไปนั่งเงียบๆคนเดียวในห้องข้างนอก (Time out), การอธิบาย กับลูกของเขา”

จากงานวิจัยของ Kish และ Newcombe (2015) ได้ทดสอบความตรงเชิงสอดคล้อง โดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) กับมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) พบว่ามีค่าความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = .52, p < .01$)

ตอนที่ 3 มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale)

มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) เป็นมาตรวัดระดับของความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ พัฒนาโดย Adorno และคณะ (1950) มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ นำมาใช้เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent Validity) กับมาตรวัดความเชื่อ

เกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) โดยผู้วิจัยคาดว่า ถ้าผู้เข้าร่วมงานวิจัยได้คะแนนของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจสูงก็จะได้คะแนนสูงในมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายด้วย (Kish & Newcombe, 2015)

มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) มีข้อกระทงทั้งหมด 26 ข้อกระทง แบ่งออกเป็น 6 องค์ประกอบ (Factor) ดังนี้

1. ตามประเพณีนิยม (Conventionalism) เช่นข้อกระทงที่ 1 คือ "การเชื่อฟังและเคารพผู้มีอำนาจเหนือกว่าเป็นเรื่องที่สำคัญของเด็กดี ที่ควรจะเรียนรู้และปฏิบัติ"
2. อำนาจนิยม (Authoritarian aggression) เช่นข้อกระทงที่ 14 คือ "บุคคลที่ไม่รู้สึกถึงความ รัก ความกตัญญู และการเคารพพ่อแม่ของตนเองเป็นคนที่แย่มากที่สุด"
3. การต่อต้านความรู้สึกส่วนลึกของตนเองและผู้อื่น (Anti-interception) เช่นข้อกระทงที่ 18 คือ "ในปัจจุบันผู้คนอยากรู้อยากเห็นในเรื่องต่างๆ ที่เป็นเรื่องส่วนตัวของบุคคลอื่นมากขึ้น"
4. พลังอำนาจ (Power) เช่นข้อกระทงที่ 19 คือ "มนุษย์เราสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มอย่างชัดเจน คือคนอ่อนแอ และคนเข้มแข็ง"
5. ความชอบทำลายและดูถูกถากถาง (Destructiveness and cynicism) เช่นข้อกระทงที่ 24 คือ "ความคึกคะนองและสนิทสนม ก่อให้เกิดการดูถูก เหยียดหยาม"
6. การโยนความรับผิดชอบ (Projectivity) เช่นข้อกระทงที่ 25 คือ "ในปัจจุบันมีผู้คนมากมายหลายประเภทมาอยู่ร่วมกัน จึงทำให้เราจำเป็นต้องป้องกันตนเองไม่ให้ติดเชื่อโรคจากผู้คนเหล่านั้น"

ขั้นตอนการตอบมาตรวัด ผู้เข้าร่วมงานวิจัยอ่านข้อความในมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) และให้คะแนน โดยมีระดับประเมินอยู่ 5 ระดับจากไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) จนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)

การคิดคะแนน จะรวมคะแนนทุกข้อกระทง ไม่มีการกลับคะแนนข้อกระทง คะแนนรวมต่ำสุดคือ 26 คะแนน และคะแนนรวมสูงสุดคือ 130 คะแนน โดยคะแนนที่สูงแสดงให้เห็นถึงระดับความเชื่อของผู้มีอำนาจที่มาก โดยงานวิจัยของ Kish และ Newcombe (2015) พบว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) มีคะแนนความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ในระดับที่ดี (α เท่ากับ .85) และ Kish และ Newcombe (2015) ได้ทดสอบความตรงโดยการหา

ความสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) กับมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) พบว่ามีค่าความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r=.41, p<.01$) (Kish & Newcombe, 2015)

ตอนที่ 4 มาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale: BJW)

มาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale: BJW) เป็นมาตรวัดที่วัดความเชื่อเกี่ยวกับความยุติธรรมของตนเองและความยุติธรรมของผู้อื่น สร้างโดย Maes (1998) และได้รับการแปลและพัฒนาเป็นภาษาไทยโดย รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) โดย มาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกนี้มีความยุติธรรมนำมาใช้เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent Validity) กับมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) โดยผู้วิจัยคาดว่า ถ้าผู้เข้าร่วมงานวิจัยได้คะแนนของมาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกนี้มีความยุติธรรมสูงก็จะได้คะแนนสูงในมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายด้วย (Kish & Newcombe, 2015)

มาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale) มีข้อกระทงทั้งหมด 13 ข้อ และเป็นข้อกระทงทางบวกทั้งหมด แบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบความเชื่อว่าเป็นผลกรรมตามสนอง และองค์ประกอบความเชื่อว่าเป็นการชดเชยในอนาคต (รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ, 2556) ตามตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 แสดงองค์ประกอบของมาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกนี้มีความยุติธรรม

องค์ประกอบ	จำนวนข้อกระทง	ประกอบไปด้วยข้อกระทงที่
ความเชื่อว่าเป็นผลกรรมตามสนอง	6 ข้อ	2, 3, 5, 7, 10, 12
ความเชื่อว่าเป็นการชดเชยในอนาคต	7 ข้อ	1, 4, 6, 8, 9, 11, 13

ตัวอย่างข้อกระทงในองค์ประกอบความเชื่อว่าเป็นผลกรรมตามสนองได้แก่ข้อกระทงที่ 2 "เมื่อฉันถูกเอาเปรียบ ฉันเชื่อว่าฉันจะได้รับสิ่งที่ดีกว่าในภายหลัง" และตัวอย่างข้อกระทงในองค์ประกอบความเชื่อว่าเป็นการชดเชยในอนาคตได้แก่ข้อกระทงที่ 1 "ถึงคนเราจะประสบกับ

เรื่องเลวร้าย เราก็ยังหวังได้ว่าจะมีสิ่งดีเกิดขึ้นต่อมาเพื่อชดเชยกับเรื่องเลวร้ายนั้น" มาตรฐานวัดความเชื่อว่าโลกยุติธรรมเป็นการประมาณค่า แบ่งออกเป็น 6 ระดับ จากไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (0) จนถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)

การคิดคะแนน จะรวมคะแนนทุกข้อกระทง ไม่มีการกลับคะแนนข้อกระทง คะแนนรวมต่ำสุดคือ 0 คะแนน และคะแนนรวมสูงสุดคือ 65 คะแนน โดยคะแนนที่สูงแสดงให้เห็นถึงระดับความเชื่อเกี่ยวกับความยุติธรรมของตนเองและความยุติธรรมของผู้อื่นที่สูง จากงานวิจัยของ ญัฐวิท โปธิประสาธ และคณะ (2557) นำ 13 ข้อกระทง มาหาอำนาจจำแนกรายข้อของข้อกระทง (Item discrimination) กลุ่มสูงกลุ่มต่ำ และพบว่าทั้ง 13 ข้อผ่านการวิเคราะห์ทั้งหมด หลังจากนั้นนำมาตรวจสอบหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่นๆของมาตรวัดนี้ (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ระดับ .05 (หนึ่งหาง) และนำมาเปรียบเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient) โดยถ้าข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำกว่าหรือเท่ากับค่า r วิกฤตจะถือว่าไม่ผ่านการวิเคราะห์ จากผลการวิเคราะห์ของ ญัฐวิท โปธิประสาธ และคณะ (2557) พบว่าข้อกระทงของมาตรวัดความเชื่อว่าโลกยุติธรรมทั้งหมดจำนวน 13 ข้อสามารถผ่านการวิเคราะห์

ญัฐวิท โปธิประสาธ และคณะ (2557) ได้ทำการวิเคราะห์หาความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) พบว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha หรือ α) ของมาตรวัดความเชื่อว่าโลกยุติธรรม มีค่าเท่ากับ 0.82 (13 ข้อ)

ตอนที่ 5 มาตรฐานวัดความเชื่อว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale: BUJW)

มาตรฐานวัดความเชื่อว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale) เป็นมาตรวัดที่ใช้วัดความเชื่อเกี่ยวกับการมีความไม่ยุติธรรมบนโลกนี้ นำแนวคิดมาจาก Lench และ Chang (2007) และได้รับการพัฒนาเป็นภาษาไทยโดย รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) โดย มาตรฐานวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรมนำมาใช้เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงจำแนก (Divergent Validity) กับมาตรฐานวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) โดยผู้วิจัยคาดว่า คะแนนของมาตรฐานวัดความเชื่อว่าโลกมีความ

ไม่ยุติธรรมจะไม่มีความสัมพันธ์หรือมีความสัมพันธ์ต่ำกับคะแนนของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

มาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกมีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale) มีข้อกระทงทั้งหมด 5 ข้อ โดยเป็นข้อกระทงทางบวกทั้งหมด มาตรวัดนี้เป็นการประมาณค่า แบ่งออกเป็น 5 ระดับ จากไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) จนถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)

การคิดคะแนน จะรวมคะแนนทุกข้อกระทง ไม่มีการกลับคะแนนข้อกระทง คะแนนรวมต่ำสุดคือ 5 คะแนน และคะแนนรวมสูงสุดคือ 25 คะแนน โดยคะแนนที่สูงแสดงให้เห็นถึงระดับความเชื่อเกี่ยวกับการไม่มีความยุติธรรมที่สูง จากงานวิจัยของ รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) นำ 5 ข้อกระทง มาหาอำนาจจำแนกรายข้อของข้อกระทง (Item discrimination) กลุ่มสูงกลุ่มต่ำ และพบว่าทั้ง 5 ข้อผ่านการวิเคราะห์ทั้งหมด หลังจากนั้นนำมาตรวจสอบหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่นๆของมาตรวัดนี้ (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ระดับ .05 (หนึ่งหาง) และนำมาเปรียบเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient) โดยถ้าข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำกว่าหรือเท่ากับค่า r วิกฤตจะถือว่าไม่ผ่านการวิเคราะห์ จากผลการวิเคราะห์ของ ญัฐวิฑ โปธิประสาธ และคณะ (2557) พบว่าข้อกระทงของมาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกยุติธรรมทั้งหมดจำนวน 5 ข้อสามารถผ่านการวิเคราะห์

รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย และคณะ (2556) ได้ทำการวิเคราะห์หาความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) พบว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha หรือ α) ของมาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกยุติธรรม มีค่าเท่ากับ 0.71 (5 ข้อ)

วิธีการดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาที่ 1 ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัด

1. *ขั้นตอนการแปลมาตรวัด* ผู้วิจัยแปลมาตรวัดทั้งหมดจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย (Forward Translation) ยกเว้นมาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกมีความยุติธรรม (The Belief in a Just World Scale: BJW) และมาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกมีความไม่ยุติธรรม (The Belief in an Unjust World Scale: BUJW) ซึ่งเป็นมาตรวัดภาษาไทยเรียบร้อยแล้ว หลังจากนั้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญภาษาไทยและภาษาอังกฤษดำเนินการแปลมาตรวัดกลับเป็นภาษาอังกฤษ (Backward

Translation) แล้วผู้วิจัยนำมาตรวัดไปทดสอบความเข้าใจทางภาษากับนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 5 คน

2. ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในคาบเรียน โดยผู้วิจัยแจกชุดคำถามแก่ผู้เข้าร่วมงานวิจัย ให้ผู้เข้าร่วมงานวิจัยตอบคำถามหรือเลือกระดับที่ตรงตามความคิดเห็นหรือความเชื่อของผู้เข้าร่วมงานวิจัย ระยะเวลาในการตอบแบบสอบถามประมาณ 10-20 นาที (ทั้ง 3 ครั้ง) โดยในครั้งแรกผู้วิจัยเก็บในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คน ชุดคำถามประกอบไปด้วยมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The Corporal Punishment Myth Scale: CPMS) มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (Authoritarianism: F-Scale) และมาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The Belief in a Just World Scale) ในครั้งที่ 2 ผู้วิจัยเก็บในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน ชุดคำถามประกอบไปด้วยมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The Corporal Punishment Myth Scale: CPMS) มาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (The Belief in an Unjust World Scale) และมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal Punishment Use) โดยในครั้งที่ 2 ผู้เข้าร่วมงานวิจัยจะถูกแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น การเก็บครั้งที่ 3 ผู้วิจัยเก็บในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน ชุดคำถามประกอบไปด้วย 5 มาตรวัดคือ มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The Corporal Punishment Myth Scale: CPMS) มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (Authoritarianism: F-Scale) มาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The Belief in a Just World Scale) มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal Punishment Use) และมาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (The Belief in an Unjust World Scale) โดยผู้วิจัยแบ่งกลุ่มผู้เข้าร่วมงานวิจัยออกเป็น 4 กลุ่มเช่นเดิม โดยรายละเอียดการเก็บข้อมูลจะแสดงตามตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงการเก็บข้อมูลของแต่ละกลุ่มตัวอย่างในขั้นพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการ
 ลงโทษทางร่างกายและขั้นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการ
 ลงโทษทางร่างกายกับมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย

ขั้นตอน	การเก็บ	กลุ่มตัวอย่าง	ชุดคำถามประกอบด้วยมาตรวัด
ขั้นการพัฒนามาตรวัด	ครั้งที่ 1	200	มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (CPMS)
			มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale)
			มาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (BJW)
ขั้นการพัฒนามาตรวัด	ครั้งที่ 2	100	มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (CPMS)
			มาตรวัดความเชื่อว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (BUJW)
			มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (CP-Use)
ขั้นการพัฒนามาตรวัด	ครั้งที่ 3	100	มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (CPMS)
			มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale)
			มาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (BJW)
ขั้นการพัฒนามาตรวัด	ครั้งที่ 4	250	มาตรวัดความเชื่อว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (BUJW)
			มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (CP-Use)
			มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (CP-Use)

3. ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยตรวจสอบจำนวนข้อมูลที่หายไป แทนข้อมูลที่หายไปด้วย -99 และทดแทนข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย (Hair, Black, Babin, Anderson, & Tatham, 2006) และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อกระทง (Item Analysis) พร้อมทั้งหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆทั้งหมด (Corrected item total Correlation: CITC) หลังจากนั้นผู้วิจัยนำมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมาพัฒนาและทดสอบ ดังนี้

การทดสอบความเที่ยง (Reliability)

ผู้วิจัยทดสอบความเที่ยงของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายด้วยการหาค่าความสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) เพียงวิธีการเดียว เนื่องด้วยข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถทดสอบความเที่ยงด้วยการหาค่าความคงที่ (Stability) โดยการวัดซ้ำ และข้อจำกัดของมาตรวัดทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถทดสอบความเที่ยงด้วยการหาค่าความเท่าเทียมกัน (Equivalence reliability) โดยการใช้มาตรวัดแบบคู่ขนานได้ (อภิญญา วงศ์พิริโยธา, 2553) เนื่องด้วยมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายและมาตรอื่นๆ (ยกเว้นมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal Punishment Use)) มีลักษณะเป็นการวัดแบบประมาณค่าลิเคิร์ต (Likert Scale) ที่มีการให้ค่าคะแนนแบบมาตราส่วน (LoBiondo-Wood & Haber, 2010) วิธีการหาค่าความสอดคล้องภายในของมาตรวัดลักษณะนี้จึงมี 2 วิธีคือ วิธีการแบ่งครึ่ง (Split-half) และวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) แต่ด้วยข้อจำกัดของวิธีการแบ่งครึ่งทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมของชุดมาตรวัด จึงทำให้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคมีประสิทธิภาพมากกว่า (Carmines & Zeller, 1979) ผู้วิจัยจึงทดสอบความเที่ยงรูปแบบนี้กับทุกมาตรวัด ยกเว้นมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal Punishment Use) ที่ผู้วิจัยวิเคราะห์เฉพาะสถิติพื้นฐานเท่านั้น (ความถี่ และค่าเฉลี่ย) เนื่องจากลักษณะของมาตรวัดมีข้อคำถามเป็นการตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน

การทดสอบความตรง (Validity)

ผู้วิจัยนำข้อกระทงของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่ผ่านเกณฑ์ตามการวิเคราะห์ความเที่ยงมาวิเคราะห์ห่อ้งค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory factor analysis: EFA) เพื่อทดสอบความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) และหาว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) ว่ามีกี่องค์ประกอบและมีข้อกระทงที่ข้อที่จะถ่วงน้ำหนักลงในแต่ละองค์ประกอบ พร้อมทั้งทดสอบความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent validity) และความตรงเชิงจำแนก (Discriminate validity) ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับอีก 4 มาตรวัดได้แก่มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (Authoritarianism: F-Scale) มาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The Belief in a Just World Scale) มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal Punishment Use) และมาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกมีความไม่

ยุติธรรม (The Belief in an Unjust World Scale) โดยกระบวนการทั้งหมดทำบนโปรแกรมการคำนวณทางสถิติ (SPSS)

การศึกษาที่ 2 ชั้นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย

1. ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลใน 3 มหาวิทยาลัย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ใน 4 คาบรายวิชา และ 1 คาบอิสระ ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ตารางแสดงการเก็บข้อมูลในชั้นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย

คาบเรียน	มหาวิทยาลัย	จำนวน
การทดสอบและการวัดทางจิตวิทยา (Psychology Testing and Measurement)	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	83
พื้นฐานจิตวิทยาการเรียนรู้ (Fundamental Psychology of Learning)	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	72
จิตวิทยาทั่วไป (General Psychology)	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	33
จิตวิทยาการทดลองเบื้องต้น (Introduction to Experimental Psychology)	มหาวิทยาลัยรามคำแหง	34
คาบอิสระ	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	28

ผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทำภายในชั่วโมงเรียน โดยผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยตนเอง ด้วยการแจกมาตรวัดในรูปแบบเขียนตอบ โดยมาตรวัดจะถูกเรียงลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 มาตรวัด ประกอบไปด้วย 2 ตอน

ตอนที่ 1 มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS)

ตอนที่ 2 มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use: CP-Use)

2. ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยตรวจสอบจำนวนข้อมูลที่หายไป แทนข้อมูลที่หายไปด้วย -99 และทดแทนข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย (Hair et al., 2006) หลังจากนั้นแล้ว นำข้อมูลมาวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirm factor analysis : CFA) ว่าโมเดลการวัดมีความเหมาะสมหรือไม่ (Fit)

นอกจากนั้นแล้ว ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบสมการถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple Regression) และการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์และความสามารถในการทำนายของความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) ต่อการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) โดยกระบวนการทั้งหมดทำบนโปรแกรมการคำนวณทางสถิติ (SPSS) และโปรแกรมอาร์ (R)

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาและตรวจสอบมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในสังคมไทย” เรื่องนี้ ผู้วิจัยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 การศึกษา ดังนี้

การศึกษาที่ 1 การพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

การศึกษาที่ 2 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับการใช้การลงโทษทางร่างกาย

การศึกษาที่ 1 การพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

ผู้วิจัยแบ่งการพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) ออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

1. การทดสอบความเที่ยง (Reliability) แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

1.1 การทดสอบความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

1.2 การทดสอบความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) ของมาตรวัดอื่นๆ อีก 3 มาตรวัดที่ใช้ตรวจสอบความตรงเชิงสอดคล้องและความตรงเชิงจำแนกของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายคือ

1.2.1 มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (Authoritarianism: F-Scale)

1.2.2 มาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกนี้มีคุณธรรม (The Belief in a Just World Scale)

1.2.3 มาตรวัดความเชื่อว่าเป็นโลกนี้ไม่ยุติธรรม (The Belief in an Unjust World Scale)

2. การทดสอบความตรง (Validity) แบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ

2.2 การทดสอบความตรงเชิงโครงสร้างผ่านการทดสอบผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA)

2.3 การทดสอบความตรงเชิงโครงสร้างผ่านการทดสอบผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA)

2.1 การทดสอบความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent validity) และความตรงเชิงจำแนก (Discriminate validity) ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

3.การทดสอบความเที่ยง (Reliability) แบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ

3.1 การทดสอบความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายจำนวน 10 ข้อ

3.2 การทดสอบความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) ขององค์ประกอบที่ 1 และองค์ประกอบที่ 2 ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

ตารางที่ 7 แสดงขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

มาตรวัด	การทดสอบความเที่ยง (Reliability)		การทดสอบความตรง (Validity)		
	Convergent validity	Discriminate validity	Construct validity (EFA)	Construct validity (CFA)	
มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS)	✓ n=200	✓ n=100	✓ n=200	✓ n=250	✓ n=250
มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (Authoritarianism: F-Scale)	✓ n=200	✓ n=100	-	-	-
มาตรวัดความเชื่อในโลกมีความยุติธรรม (The Belief in a Just World Scale)	✓ n=200	✓ n=100	-	-	-
มาตรวัดความเชื่อในโลกมีความไม่ยุติธรรม (The Belief in an Unjust World Scale)	✓ n=100	-	✓ n=100	-	-
มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use: CP-Use)	-	✓ n=100	-	-	-

1.การทดสอบความเที่ยง (Reliability)

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลกับนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 200 คน โดยให้นิสิตตอบแบบสอบถามจำนวน 3 มาตรฐานคือ มาตรฐานความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) มาตรฐานความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (Authoritarianism: F-Scale) และมาตรฐานความเชื่อที่ว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The Belief in a Just World Scale) นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเก็บข้อมูลกับนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อีก 100 คน โดยให้นิสิตตอบมาตรฐานความเชื่อที่ว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (The Belief in an Unjust World Scale) จากนั้นนำทั้ง 4 มาตรฐานมาวิเคราะห์ค่าความเที่ยง (reliability) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 การทดสอบความเที่ยง (Reliability) ของมาตรฐานความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

ผู้วิจัยทดสอบความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) ของมาตรฐานความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) จำนวน 17 ข้อ ผ่านการทดสอบหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวม (Corrected item-total correlation: CITC) โดยผลของการวิเคราะห์แสดงตามตารางที่ 8

จากตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ยข้อข้อกระทงของแต่ละข้อ โดยในแต่ละข้อมีคะแนนเต็ม 5 คะแนน โดยข้อที่ 2 และ 8 มีค่าเฉลี่ยค่อนข้างมากคือ 4.05 และ 4.14 ตามลำดับ ซึ่งแตกต่างจากข้ออื่นๆ ที่มากกว่า 4 ค่าเฉลี่ยรวมของการตอบมาตรฐานความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The Corporal Punishment Myth Scale: CPMS) ทั้ง 17 ข้อมีค่าเท่ากับ 2.06

นอกจากนี้ตารางที่ 8 ยังแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวม (Corrected item total Correlation : CITC) โดยในครั้งแรกผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าจากข้อกระทงทั้งหมด 17 ข้อ พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ 0.80 และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรฐาน (Corrected item total Correlation : CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 [$t(198)=.135, p=.05$] พบว่ามีข้อที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 16 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 1 ข้อ คือข้อ 8 ผู้วิจัยจึงตัดข้อกระทงข้อที่ 8 ออกเนื่องจากมีค่าที่ไม่ผ่านเกณฑ์และมีค่าติดลบ หลังจากนั้นผู้วิจัยนำข้อกระทง 16 ข้อที่ผ่านเกณฑ์มาวิเคราะห์อีกครั้งพบว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

(Cronbach's Alpha) เท่ากับ 0.83 (16 ข้อ) พบว่าผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 15 ข้อและไม่ผ่านเกณฑ์ 1 ข้อ คือ ข้อ 2 ผู้วิจัยจึงตัดข้อ 2 ออก และนำข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ 15 ข้อมาวิเคราะห์อีกครั้งพบว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ 0.85 (15 ข้อ) และทุกข้อกระทงผ่านเกณฑ์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 [$r(198)=.135, p=.05$] หลังจากนั้นผู้วิจัยนำข้อกระทงทั้ง 15 ข้อไปทดสอบความตรง (Validity) ต่อไป

ตารางที่ 8 แสดงข้อมูลสถิติพื้นฐานของข้อกระทง และแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (N=200)

ข้อกระทง (Item)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง แต่ละข้อกับคะแนนรวม (CITC)		
			ครั้งที่ 1 (17 ข้อ)	ครั้งที่ 2 (16 ข้อ)	ครั้งที่ 3 (15 ข้อ)
ข้อที่ 1	1.32	0.69	0.43*	0.44*	0.48*
ข้อที่ 2	4.05	1.38	0.17*	0.13	-
ข้อที่ 3	1.24	0.60	0.45*	0.45*	0.46*
ข้อที่ 4	1.99	1.12	0.56*	0.56*	0.56*
ข้อที่ 5	2.36	1.29	0.28*	0.29*	0.29*
ข้อที่ 6	1.60	0.87	0.49*	0.49*	0.49
ข้อที่ 7	3.15	1.44	0.38*	0.40*	0.35*
ข้อที่ 8	4.14	1.20	-0.13	-	-
ข้อที่ 9	2.08	1.23	0.29*	0.30*	0.30*
ข้อที่ 10	2.73	1.29	0.48*	0.50*	0.52*
ข้อที่ 11	1.75	1.14	0.59*	0.60*	0.60*
ข้อที่ 12	1.61	0.99	0.61*	0.62*	0.63*
ข้อที่ 13	1.24	0.63	0.61*	0.62*	0.64*

ข้อกระทง (Item)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง แต่ละข้อกับคะแนนรวม (CITC)		
			ครั้งที่ 1 (17 ข้อ)	ครั้งที่ 2 (16 ข้อ)	ครั้งที่ 3 (15 ข้อ)
ข้อที่ 14	1.89	1.23	0.61*	0.61*	0.60*
ข้อที่ 15	1.32	0.66	0.55*	0.57*	0.59*
ข้อที่ 16	1.24	0.62	0.59*	0.60*	0.63*
ข้อที่ 17	1.27	0.67	0.51*	0.53*	0.54*
รวม	2.06	8.70			
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha)			0.80	0.83	0.85

* $p < 0.05$ (Critical $r = .138$)

1.2 การทดสอบความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดที่ใช้ตรวจสอบความตรงเชิงสอดคล้องและความตรงเชิงจำแนกของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

การทดสอบความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) ของมาตรวัดที่ใช้ตรวจสอบความตรงเชิงสอดคล้องและความตรงเชิงจำแนกของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายประกอบด้วย 3 มาตรวัด ได้แก่

1.2.1 มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F scale)

1.2.2 มาตรวัดความเชื่อที่โลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale: BJW)

1.2.3 มาตรวัดความเชื่อที่โลกมีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale: BUJW)

ส่วนมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use: CP-Use) ที่ผู้วิจัยนำมาตรวจสอบความตรงเชิงสอดคล้องกับมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายนั้น มีลักษณะรูปแบบเป็นสถานการณ์ผู้วิจัยจึงไม่สามารถทดสอบความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายในได้ ผู้วิจัยจึงนำมาวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน ในหัวข้อที่ 1.2.4

1.2.1 มาตรการวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F scale)

ตารางที่ 9 แสดงข้อมูลสถิติพื้นฐานของข้อกระทง และแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของมาตรการวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (N=200)

ข้อกระทง (Item)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง แต่ละข้อกับคะแนนรวม (CITC)	
			ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
			(26 ข้อ)	(24 ข้อ)
ข้อที่ 1	3.33	1.09	0.25*	0.25*
ข้อที่ 2	3.55	1.21	0.17*	0.15*
ข้อที่ 3	3.05	1.22	0.19*	0.17*
ข้อที่ 4	2.44	1.20	0.12	-
ข้อที่ 5	4.20	0.90	0.17*	0.17*
ข้อที่ 6	2.86	1.22	0.29*	0.28*
ข้อที่ 7	3.46	1.23	0.17*	0.16*
ข้อที่ 8	4.15	1.13	0.40*	0.40*
ข้อที่ 9	4.45	0.90	0.12	-
ข้อที่ 10	4.39	0.80	0.29*	0.30*
ข้อที่ 11	2.80	1.16	0.37*	0.39*
ข้อที่ 12	2.61	1.10	0.31*	0.32*
ข้อที่ 13	4.17	1.08	0.38*	0.39*
ข้อที่ 14	4.08	1.13	0.43*	0.41*
ข้อที่ 15	3.43	1.26	0.38*	0.38*

ข้อกระทง (Item)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง แต่ละข้อกับคะแนนรวม (CITC)	
			ครั้งที่ 1 (26 ข้อ)	ครั้งที่ 2 (24 ข้อ)
ข้อที่ 16	1.24	0.74	0.15*	0.14*
ข้อที่ 17	3.62	1.74	0.32*	0.32*
ข้อที่ 18	4.42	0.73	0.17*	0.18*
ข้อที่ 19	2.36	1.21	0.29*	0.29*
ข้อที่ 20	3.03	1.19	0.30*	0.32*
ข้อที่ 21	4.31	0.85	0.36*	0.35*
ข้อที่ 22	3.27	1.25	0.39*	0.36*
ข้อที่ 23	2.54	1.28	0.17*	0.20*
ข้อที่ 24	2.65	1.18	0.28*	0.29*
ข้อที่ 25	3.11	1.17	0.36*	0.38*
ข้อที่ 26	3.65	1.12	0.45*	0.43*
รวม	3.35	29.09		
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha)			0.75	0.75

* $p < 0.05$ (Critical $r = .138$)

จากตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ยข้อข้อกระทงของแต่ละข้อ โดยในแต่ละข้อมีคะแนนเต็ม 5 คะแนน โดยข้อกระทงที่ 9 มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.45 และข้อกระทงที่ 16 มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 1.24 โดยค่าเฉลี่ยรวมของการตอบมาตราวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F scale) ทั้ง 26 ข้อมีค่าเท่ากับ 3.35

นอกจากนี้ตารางที่ 9 ยังแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวม (Corrected item total Correlation : CITC) ของข้อกระทงทั้งหมด 26 ข้อ พบว่ามีค่า

สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ 0.75 และผู้วิจัยได้คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรวัด (Corrected item total Correlation : CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 [$r(198)=.135, p=.05$] พบว่าผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 6 ข้อ รวมข้อผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 24 ข้อ ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 2 ข้อ คือข้อ 4 และข้อ 9 หลังจากนั้นผู้วิจัยนำข้อกระทง 24 ข้อที่ผ่านเกณฑ์มาวิเคราะห์อีกครั้งพบว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ 0.75 (24 ข้อ) และทุกข้อกระทงผ่านเกณฑ์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 [$r(198)=.135, p=.05$]

1.2.2 มาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale)

ตารางที่ 10 แสดงข้อมูลสถิติพื้นฐานของข้อกระทง และแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale)(N=200)

ข้อกระทง (Item)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง แต่ละข้อกับคะแนนรวม (CITC)
ข้อที่ 1	3.98	0.88	0.42*
ข้อที่ 2	3.36	1.06	0.44*
ข้อที่ 3	3.34	1.07	0.40*
ข้อที่ 4	4.23	0.76	0.36*
ข้อที่ 5	3.80	0.96	0.36*
ข้อที่ 6	3.06	1.18	0.40*
ข้อที่ 7	1.79	1.03	0.42*
ข้อที่ 8	1.86	1.06	0.41*
ข้อที่ 9	2.70	1.34	0.42*
ข้อที่ 10	3.08	1.33	0.40*

ข้อกระทง (Item)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง แต่ละข้อกับคะแนนรวม (CITC)
ข้อที่ 11	2.98	1.19	0.36*
ข้อที่ 12	3.51	1.09	0.38*
ข้อที่ 13	2.61	1.18	0.27*
รวม	3.10	14.13	
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha)			0.76

** $p < 0.05$ (Critical $r = .138$)

จากตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ยข้อข้อกระทงของแต่ละข้อ โดยในแต่ละข้อมีคะแนนเต็ม 5 คะแนน โดยข้อกระทงที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.23 และข้อกระทงที่ 7 มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 1.79 โดยค่าเฉลี่ยรวมของการตอบมาตราวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale) ทั้ง 13 ข้อมีค่าเท่ากับ 3.10

นอกจากนี้ตารางที่ 10 ยังแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวม (Corrected item total Correlation : CITC) ของข้อกระทงทั้งหมด 13 ข้อ พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ 0.76 และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตราวัด (Corrected item total Correlation : CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 [$r(198) = .135, p = .05$] พบว่าผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 13 ข้อ

1.2.3 มาตรการวัดความเชื่อว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale)

ตารางที่ 11 แสดงข้อมูลสถิติพื้นฐานของข้อกระทง และแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของมาตรการวัดความเชื่อว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale) (N=100)

ข้อกระทง (Item)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง แต่ละข้อกับคะแนนรวม (CITC)	
			ครั้งที่ 1 (5 ข้อ)	ครั้งที่ 2 (4 ข้อ)
			ข้อที่ 1	2.61
ข้อที่ 2	1.79	0.12	0.40*	0.47*
ข้อที่ 3	2.15	0.17	0.16	-
ข้อที่ 4	1.79	0.13	0.41*	0.43*
ข้อที่ 5	1.63	0.13	0.40*	0.42*
รวม	1.99	0.67		
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha)			0.55	0.61

* $p < 0.05$ (Critical $r = .195$)

จากตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ยข้อข้อกระทงของแต่ละข้อ โดยในแต่ละข้อมีคะแนนเต็ม 5 คะแนน พบว่าข้อกระทงที่ 1 มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 2.61 และข้อกระทงที่ 5 มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 1.63 โดยค่าเฉลี่ยรวมของการตอบมาตรการวัดความเชื่อว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale) ทั้ง 5 ข้อมีค่าเท่ากับ 1.99

นอกจากนี้ตารางที่ 11 ยังแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวม (Corrected item total Correlation : CITC) โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าจากข้อกระทงทั้งหมด 5 ข้อ พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ 0.55 และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัด

(Corrected item total Correlation : CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 [$r(98)=.195, p=.05$] พบว่ามีข้อที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 4 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์อีก 1 ข้อที่ คือข้อที่ 3 หลังจากนั้นผู้วิจัยนำข้อกระทง 4 ข้อที่ผ่านเกณฑ์มาวิเคราะห์อีกครั้งพบว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ 0.61 (4 ข้อ) และทุกข้อกระทงผ่านเกณฑ์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 [$r(198)=.135, p=.05$]

1.2.4 มาตรการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use)

มาตรการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) เป็นสถานการณ์จำลองการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูก 4 สถานการณ์ คือ

สถานการณ์ที่ 1 รายการโปรดบนทีวี

สถานการณ์ที่ 2 ชูเปอร์มาเก็ต

สถานการณ์ที่ 3 เกมคอมพิวเตอร์

สถานการณ์ที่ 4 ร้านอาหาร

มีลักษณะเป็นคำถามและการตอบแบบเป็นตัวเลือก จึงไม่สามารถทดสอบความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) แบบมาตรวัดอื่นๆได้ ผู้วิจัยจึงหาร้อยละของการตอบคำถามของข้อที่ 1 คือการตอบว่าใช้การลงโทษทางร่างกายหรือไม่ตามแต่ละสถานการณ์ ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 แสดงความถี่และร้อยละของการตอบคำถามของข้อที่ 1 ในแต่ละสถานการณ์ของมาตรการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use) (N=100)

คำถามข้อที่ 1	ร้อยละของผู้ที่ตอบว่าใช้การลงโทษทางร่างกาย	ร้อยละของผู้ที่ตอบว่าใช้การลงโทษวิธีอื่นๆ
สถานการณ์ที่ 1	0	100
สถานการณ์ที่ 2	3	97
สถานการณ์ที่ 3	1	99
สถานการณ์ที่ 4	2	98

จากตารางที่ 12 แสดงร้อยละของคำตอบคำถามที่ 1 ของผู้เข้าร่วมงานวิจัยว่าในแต่ละสถานการณ์ผู้เข้าร่วมงานวิจัยตอบว่าใช้การลงโทษทางร่างกายและใช้การลงโทษวิธีอื่นๆร้อยละเท่าไร ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้เข้าร่วมงานวิจัยตอบว่าใช้การลงโทษวิธีอื่นๆร้อยละ 100 และใช้การลงโทษทางร่างกายร้อยละ 0 สถานการณ์ที่ 2 ผู้เข้าร่วมงานวิจัยตอบว่าใช้การลงโทษวิธีอื่นๆร้อยละ 97 และใช้การลงโทษทางร่างกายร้อยละ 3 สถานการณ์ที่ 3 ผู้เข้าร่วมงานวิจัยตอบว่าใช้การลงโทษวิธีอื่นๆร้อยละ 99 และใช้การลงโทษทางร่างกายร้อยละ 1 และในสถานการณ์ที่ 4 ผู้เข้าร่วมงานวิจัยตอบว่าใช้การลงโทษวิธีอื่นๆร้อยละ 98 และใช้การลงโทษทางร่างกายร้อยละ 2 นอกจากนี้ผู้วิจัยยังวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการตอบของคำถามข้อที่ 2 คือ คุณคิดว่ามีพ่อแม่ที่เปอร์เซ็นต์ที่จะใช้การลงโทษทางร่างกาย เช่น ตี, ดบ, ตะแคง กับลูกของเขา และข้อที่ 3 คือ คุณคิดว่ามีพ่อแม่ที่เปอร์เซ็นต์ที่จะใช้การอบรมสั่งสอนด้วยวิธีการอื่นๆ เช่น ให้ออกไปนั่งเงียบๆ คนเดียวในห้องข้างนอก (Time out), การอธิบาย กับลูกของเขา ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 แสดงความเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตอบคำถามของข้อที่ 2 และข้อที่ 3 ในแต่ละสถานการณ์ของมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use)

สถานการณ์	คำถามข้อที่ 2	คำถามข้อที่ 3
	ค่าเฉลี่ย (SD)	ค่าเฉลี่ย (SD)
สถานการณ์ที่ 1	52.67 (2.46)	43.05 (2.27)
สถานการณ์ที่ 2	55.11 (2.44)	41.81 (2.19)
สถานการณ์ที่ 3	49.97 (2.52)	47.67 (2.34)
สถานการณ์ที่ 4	49.69 (2.75)	48.44 (2.60)

2. การทดสอบความตรง (Validity)

ผู้วิจัยทดสอบความตรงของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายใน 3 รูปแบบ คือ 1.ความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) 2.ความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent validity) 3.ความตรงเชิงจำแนก (Discriminate validity) แบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

2.1 การทดสอบความตรงเชิงโครงสร้างผ่านการทดสอบผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA)

ในขั้นแรกผู้วิจัยทดสอบความตรงเชิงโครงสร้างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) ผ่านการทดสอบการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory factor analysis : EFA) ดังนี้

ผู้วิจัยนำข้อกระทงจากมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The Corporal Punishment Myth Scale: CPMS) ที่ผ่านการทดสอบความเที่ยง (Reliability) จำนวน 15 ข้อ (ในหัวข้อที่ 1.1.1) มาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความเหมาะสมของข้อมูลดิบก่อนที่จะวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory factor analysis : EFA) พบว่าข้อมูลมีความเหมาะสมที่จะนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบ (Kasier-Meyer-Olkin (KMO) = 0.854) (Kaiser, 1974) และพบว่าตัวแปรต่างๆมีความสัมพันธ์กันซึ่งเหมาะสมที่จะใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Bartlett's test, $p < .05$) เมื่อพบว่าข้อมูลเหมาะสม ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจด้วยเทคนิค Maximum Likelihood และหมุนแกนตัวประกอบด้วยวิธี Promax โดยกำหนดค่าไถ่เกินมากกว่าหรือเท่ากับ 1.0 เพื่อดูจำนวนขององค์ประกอบของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายว่ามีกี่องค์ประกอบ และกำหนดเกณฑ์ ของข้อกระทงแต่ละข้อที่จะผ่านการคัดเลือกต้องมีน้ำหนักองค์ประกอบตั้งแต่ 0.4 ขึ้นไป (Matsunaga, 2010)

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบพบว่ามืองค์ประกอบจำนวน 2 องค์ประกอบ ซึ่งมีค่าไถ่อยู่ระหว่าง 1.522 - 5.659 และสามารถอธิบายความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง ได้ร้อยละ 47.876 โดยมืองค์ประกอบที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 10 ข้อ ไม่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 5 ข้อ ($FD \geq 0.4$) (Matsunaga, 2010) โดยข้อที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 10 ข้อ มีการถ่วงน้ำหนักขององค์ประกอบตามตารางที่ 14

จากตารางที่ 14 จะพบว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The Corporal Punishment Myth Scale: CPMS) มืองค์ประกอบ 2 องค์ประกอบคือ

องค์ประกอบที่ 1 กลุ่มความเชื่อเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Convenience myths) ประกอบด้วยข้อกระทงทั้งหมด 5 ข้อ คือข้อกระทงที่ 3, 13, 15, 16 และ 17 มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบตั้งแต่ 0.49 - 1.00 องค์ประกอบนี้สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 37.73

องค์ประกอบที่ 2 กลุ่มความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Benefits myths) ประกอบด้วยข้อกระทงทั้งหมด 5 ข้อ คือข้อกระทงที่ 4, 10, 11, 12 และ 14 มี

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตั้งแต่ 0.45 - 0.83 องค์ประกอบนี้สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 10.15

ตารางที่ 14 แสดงข้อมูลการถ่วงน้ำหนักองค์ประกอบของข้อกระทงมาตรฐานวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) (N=250)

ข้อกระทง (Item)	องค์ประกอบ (Factor)	
	องค์ประกอบที่ 1	องค์ประกอบที่ 2
ข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์		
ข้อที่ 16 ผู้ปกครองสามารถใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่อเป็นการอบรมสั่งสอนเด็ก ทั้งที่บ้าน และในที่สาธารณะ	1.00	
ข้อที่ 15 การลงโทษทางร่างกายสามารถใช้อบรมสั่งสอนเด็กได้ทุกช่วงอายุ	0.73	
ข้อที่ 13 การลงโทษทางร่างกายเป็นเป็นวิธีการสอนวิธีเดียว ที่ใช้แล้วเด็กเข้าใจว่า ผู้ใหญ่ต้องการสอนอะไร	0.68	
ข้อที่ 17 การลงโทษทางร่างกายควรจะใช้กับเด็กทุกครั้งที่ได้กทำพฤติกรรมที่ไม่ เหมาะสม	0.53	
ข้อที่ 3 การใช้การลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงเพื่ออบรมสั่งสอนเด็คนั้นเป็น วิธีการที่ไม่มีอันตรายต่อเด็ก	0.49	
ข้อที่ 11 การใช้การลงโทษทางร่างกาย เป็นวิธีการสอนเด็กให้มีความรับผิดชอบและ ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีของเด็ก		0.83
ข้อที่ 12 การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนให้เด็ก รู้จักเคารพผู้อื่น		0.71
ข้อที่ 4 การใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก บางครั้งบางครั้งอาจจะไม่ก่อให้เกิด ผลเสียใดๆกับเด็ก		0.55
ข้อที่ 14 การลงโทษทางร่างกายสามารถใช้อบรมสั่งสอนได้ ทั้งเด็กผู้ชายและ เด็กผู้หญิง		0.47
ข้อที่ 10 เป็นไปได้ยากเลยที่พ่อแม่จะไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่ออบรมสั่งสอน เด็ก		0.45
ข้อกระทงที่ไม่ผ่านเกณฑ์		

ข้อกระทง (Item)	องค์ประกอบ (Factor)	
	องค์ประกอบที่ 1	องค์ประกอบที่ 2
ข้อที่ 1 การลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงเป็นวิธีการอบรมสั่งสอนที่มีประสิทธิภาพดีกว่าการอบรมสั่งสอนวิธีอื่นๆ	0.33	0.28
ข้อที่ 5 พ่อแม่มักจะใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็กของตน โดยพ่อแม่จะเปลี่ยนวิธีการลงโทษ ก็ต่อเมื่อพ่อแม่ได้รับการอบรม วิธีการลงโทษเด็กวิธีอื่นๆ	0.18	0.12
ข้อที่ 6 หากพ่อแม่ไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก จะทำให้เด็กนิสัยเสียและไม่เคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่	0.16	0.34
ข้อที่ 7 การลงโทษทางร่างกายควรใช้เมื่อจำเป็นจริงๆ และใช้เมื่อเด็กทำพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอย่างมาก	-0.03	0.37
ข้อที่ 9 หากพ่อแม่ไม่สามารถใช้การลงโทษทางร่างกายในการอบรมสั่งสอนเด็กได้ การใช้คำพูด ดุด่า ว่ากล่าวอย่างรุนแรง กับเด็กแทนน่าจะเป็นวิธีการที่เหมาะสม	0.22	0.15

*ข้อกระทงที่ไม่ผ่านเกณฑ์ (น้ำหนักองค์ประกอบ < .04 คือข้อกระทง ที่ 1,5,6,7,9)

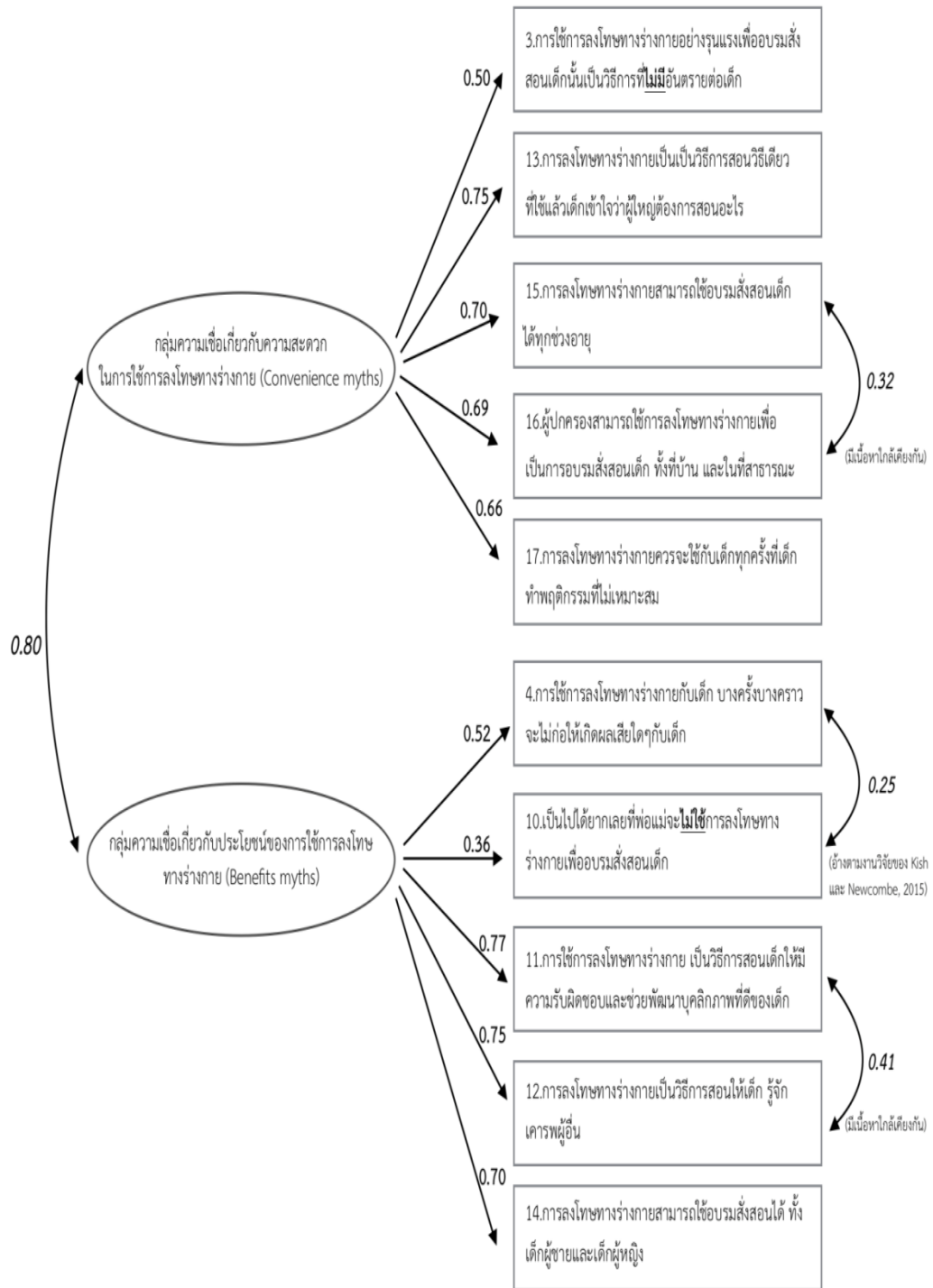
2.2 การทดสอบความตรงเชิงโครงสร้างผ่านการทดสอบผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA)

ผู้วิจัยนำข้อกระทงทั้ง 10 ข้อที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) ในการหัวข้อที่ 2.1 มาการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) ดังนี้

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบโมเดลการวัดและวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้วยโปรแกรมอาร์ (R) พบว่าโมเดลการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับที่ยอมรับได้ (Babones, 2015) ถึงแม้ว่าค่าไคสแควร์จะมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\chi^2=34, N=250 = 134.53, p = .000$) แต่ดัชนีความสอดคล้องตัวอื่นๆมีค่าอยู่ในช่วงที่เหมาะสม ($CFI=.89, RMSEA=.11$ และ $SRMR=.06$) (Hu & Bentler, 1998) และน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวแปรมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) พร้อมทั้งมีค่ามาตรฐานมากกว่า 0.33 โดยตัวแปรแฝงมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อกัน และมีค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์อยู่ที่ 0.75 อย่างไรก็ตามเมื่อผู้วิจัยได้ทดสอบดัชนีการปรับโมเดลแล้ว พบว่ามีพารามิเตอร์ 3 คู่ที่อาจจำเป็นต้องประมาณค่าเพิ่มเติม ดังนั้นผู้วิจัยจึงตัดสินใจที่จะกำหนดให้ความ

คลาดเคลื่อนของตัวแปรสังเกตได้ CPM11 และ CPM12 มีความสัมพันธ์กัน ตัวแปรสังเกตได้ CPM15 และ CPM16 มีความสัมพันธ์กัน และตัวแปรสังเกตได้ CPM4 และ CPM10 มีความสัมพันธ์กัน ด้วยเหตุผลที่ว่าในแต่ละคู่มิเนื้อหาใกล้เคียงกัน โดยในคู่ที่หนึ่ง CPM11 กับ CPM12 มีข้อความเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลิกของเด็กไปในทิศทางเดียวกัน และคู่ CPM15 กับ CPM16 มีข้อความเกี่ยวกับการใช้การลงโทษทางร่างกายได้หลายบริบทคล้ายกัน ส่วนคู่ CPM4 กับ CPM10 แม้ว่าเนื้อความที่ไม่คล้ายคลึงกัน แต่งานวิจัยของ Kish และ Newcombe (2015) กำหนดให้ตัวแปรสังเกตได้ 2 ตัวนี้มีความสัมพันธ์กัน

โดยผู้วิจัยวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันอีกครั้ง โดยครั้งนี้ยอมให้ความคลาดเคลื่อนของการวัดตัวแปรสังเกตได้ CPM11 กับ CPM12 มีความสัมพันธ์กัน CPM15 กับ CPM16 มีความสัมพันธ์กันและ CPM4 กับ CPM10 มีความสัมพันธ์กัน พบว่าโมเดลการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับที่ยอมรับได้ ถึงแม้ว่าค่าไคสแควร์จะมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\chi^2=31, N=250$) = 70.90 $p = .000$) แต่ดัชนีความสอดคล้องตัวอื่น ๆ มีค่าอยู่ในช่วงที่เหมาะสม ($CFI=.91, RMSEA=.07$ และ $SRMR=.05$) และน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวแปรมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) พร้อมทั้งมีค่ามาตรฐานมากกว่า 0.36 โดยตัวแปรแฝงมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อกัน โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงการมีความเชื่อเกี่ยวกับความสะอาดในการใช้การลงโทษทางร่างกายและตัวแปรแฝงการมีความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายอย่างเหมาะสม มีค่าเท่ากับ 0.80 โดยสามารถเขียนออกมาเป็นโมเดลได้ตามรูปที่ 1

รูปที่ 1 โมเดลการวิเคราะห์องค์ประกอบของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (N=250)

2.3 การทดสอบความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent validity) และความตรงเชิงจำแนก (Discriminate validity) ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

ผู้วิจัยทดสอบความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent validity) และความตรงเชิงจำแนก (Discriminate validity) ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) จากการหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สันกับอีก 4 มาตรวัด ได้แก่

1. มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale)
2. มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย CP-Use)
3. มาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale: BJW)

scale: BJW)

4. มาตรวัดความเชื่อว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale: BUJW)

และแสดงผลตามตารางที่ 15

ตารางที่ 15 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) กับมาตรอื่นๆ (N=100)

	*1	*2	*3	*4	*5	*6	*7
CPM 10 ข้อ* ¹	1						
CPM Factor 1* ²	.86**	1					
CPM Factor 2* ³	.95**	.66**	1				
F-Scale* ⁴	.20*	0.18	0.19	1			
CP-Use* ⁵	.22*	0.14	.24*	0.16	1		
BJW* ⁶	.32**	.31**	.29**	.50**	.21*	1	
BUJW* ⁷	.21*	0.19	0.19	.33**	-0.02	0.01	1
ค่าเฉลี่ย (Mean)	1.75	1.34	2.09	3.14	0.04	2.69	1.99
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	0.65	0.27	0.44	1.24	0.05	0.81	0.41

***ระดับนัยสำคัญที่ 0.01, *ระดับนัยสำคัญที่ 0.05*

2.3.1 ความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent validity)

ความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent validity) เป็นหนึ่งในความตรงเชิงโครงสร้างที่ทดสอบความตรงของมาตรวัดว่ามีสอดคล้องกันในองค์ประกอบของมาตรวัด (D. T. Campbell & Fiske, 1959) และมีสอดคล้องกับมาตรวัดอื่น ๆ ที่มีโครงสร้างที่คล้ายคลึงกัน (Similar constructs) หรือไม่ (Morgan, Gliner, & Harmon, 2001) โดยผู้วิจัยเลือกมาตรวัดมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use: CP-Use) และมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale: BJW) มาทดสอบความตรงเชิงสอดคล้องผ่านการหาค่าสหสัมพันธ์ตามตารางที่ 15 พบว่าองค์ประกอบที่ 1 ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์ในระดับที่ดีกับและองค์ประกอบที่ 2 ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย ($r=0.66, p < 0.01$) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับอีกทั้ง 3 มาตรวัดพบว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายจำนวน 10 ข้อที่ผ่านการพัฒนามาตรวัดเรียบร้อยแล้วกับมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำและมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกัน ($r=.20, p < 0.05$) มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายจำนวน 10 ข้อกับมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำและมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกัน ($r=.22, p < 0.05$) และมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายจำนวน 10 ข้อกับมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรมมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำและมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกัน ($r = .32, p < 0.01$) จากที่ได้กล่าวมาจะพบว่าทั้ง 3 มาตรวัดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kish และ Newcombe (2015)

2.3.2 ความตรงเชิงจำแนก (Discriminate validity)

ความตรงเชิงจำแนก (Discriminate validity) เป็นหนึ่งในความตรงเชิงโครงสร้างที่ทดสอบความตรงของมาตรวัดว่าไม่มีสอดคล้องกับมาตรวัดอื่น ๆ ที่มีโครงสร้างที่ต่างกัน (Un-similar constructs) หรือไม่ (D. T. Campbell & Fiske, 1959) โดยผู้วิจัยเลือกมาตรวัดความเชื่อว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale: BUJW) มาทดสอบความตรงเชิงจำแนก

ผ่านการหาค่าสหสัมพันธ์ตามตารางที่ 15 พบว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย จำนวน 10 ข้อที่ผ่านการพัฒนามาตรวัดเรียบร้อยแล้วกับมาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกนี้มีความไม่ยุติธรรม มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำและมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกัน ($r = .21, p < .01$)

โดยเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่ 1 และองค์ประกอบที่ 2 ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับร่างกายกับมาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม พบว่าทั้งสององค์ประกอบ ไม่พบความสัมพันธ์กับมาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม

3.การทดสอบความเที่ยง (Reliability)

ผู้วิจัยทดสอบความเที่ยงของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายอีกครั้ง หลังจากทีวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันแล้ว (Confirmatory Factor Analysis: CFA) ตามหัวข้อที่ 2 โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลกับนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 100 คน และทดสอบความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) จำนวน 10 ข้อ องค์ประกอบที่ 1 และองค์ประกอบที่ 2 ของมาตรวัดมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายผ่านการหาค่าความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability)

3.1 การทดสอบความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย จำนวน 10 ข้อ

จากตารางที่ 16 แสดงค่าเฉลี่ยข้อข้อกระทงของแต่ละข้อ โดยในแต่ละข้อมีคะแนนเต็ม 5 คะแนน โดยข้อกระทงที่ 10 มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 2.83 และข้อกระทงที่ 16 มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 1.25 โดยค่าเฉลี่ยรวมทั้ง 10 ข้อมีค่าเท่ากับ 1.74

นอกจากนี้ตารางที่ 16 ยังแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวม (Corrected item total Correlation : CITC) โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าจากข้อกระทงทั้งหมด 10 ข้อ พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ 0.87 และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัด (Corrected item total Correlation : CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 [$t(98) = .195, p = .01$] ซึ่งผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 10 ข้อ

ตารางที่ 16 แสดงข้อมูลสถิติพื้นฐานของข้อกระทง และแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) 10 ข้อกระทง (N=100)

ข้อกระทง (Item)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวม (CITC)
ข้อที่ 17	1.37	0.72	0.58*
ข้อที่ 16	1.25	0.63	0.57*
ข้อที่ 15	1.49	0.90	0.68*
ข้อที่ 13	1.29	0.62	0.67*
ข้อที่ 3	1.28	0.53	0.57*
ข้อที่ 14	2.14	1.28	0.66*
ข้อที่ 12	1.65	0.98	0.72*
ข้อที่ 11	1.80	1.00	0.72*
ข้อที่ 10	2.83	1.39	0.46*
ข้อที่ 4	2.34	1.18	0.61*
รวม	1.74	9.23	
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha)			0.87

* $p < 0.05$ (Critical $r = .195$)

3.2 การทดสอบความเที่ยง (Reliability) องค์ประกอบที่ 1 และองค์ประกอบที่ 2 ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายจำนวน

ตารางที่ 17 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของ
องค์ประกอบที่ 1 และองค์ประกอบที่ 2 ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย
(Corporal punishment myths scale : CPMS) (N=100)

ข้อกระทง (Item)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง แต่ละข้อกับคะแนนรวม (CITC)
ข้อที่ 17	0.63*
ข้อที่ 16	0.67*
ข้อที่ 15	0.71*
ข้อที่ 13	0.69*
ข้อที่ 3	0.57*
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha)	
	0.84
ข้อที่ 14	0.66*
ข้อที่ 12	0.62*
ข้อที่ 11	0.66*
ข้อที่ 10	0.50*
ข้อที่ 4	0.63*
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha)	
	0.81

* $p < 0.05$ (Critical $r = .195$)

จากตารางที่ 17 ในส่วนขององค์ประกอบที่ 1 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อ
กระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวม (Corrected item total Correlation: CITC) โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ค่า
จากข้อกระทงทั้งหมด 5 ข้อ พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha)
เท่ากับ 0.84 และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อ
อื่นๆในมาตรวัด (Corrected item total Correlation : CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ .05 [$r(98)=.195, p =.01$] ซึ่งผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 5 ข้อ

นอกจากนี้ตารางที่ 17 ในส่วนขององค์ประกอบที่ 2 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวม (Corrected item total Correlation : CITC) โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าจากข้อกระทงทั้งหมด 5 ข้อ พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ 0.81 และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัด (Corrected item total Correlation : CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 [$t(98)=.195, p =.01$] ซึ่งผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 5 ข้อ

การศึกษาที่ 2 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับการใช้การลงโทษทางร่างกาย

จากสมมติฐานในงานวิจัยที่ว่า “คะแนนการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถทำนายคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้” ผู้วิจัยจึงดำเนินการทดสอบความสามารถในการทำนายของคะแนนการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) (10 ข้อกระทงที่ผ่านการพัฒนาแล้ว) ต่อคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use: CP-Use) ผ่านการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple linear regression analysis) และพบผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 18

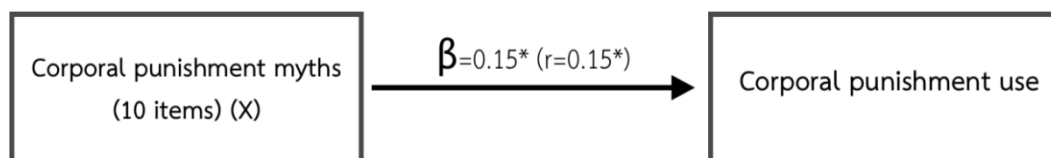
ตารางที่ 18 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นอย่างง่ายเพื่อทำนายคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายจากคะแนนการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (N=350)

ตัวแปรอิสระ	<i>b</i>	β	<i>t</i>	<i>r</i>	R^2	SE_{ets}	<i>F</i>
คะแนนการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (X)	0.01	0.15*	2.43*	0.15*	0.02	0.33	5.91

(* $p < 0.01$)

จากตารางที่ 18 คะแนนความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายส่งผลทางบวกกับคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย และมีความสัมพันธ์กันโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.15 ($r=.15, p < 0.01$) โดยตัวแปรอิสระคะแนนการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถอธิบายการผันแปรของคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้สูงสุดร้อยละ 2 อย่างมีระดับนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนายเท่ากับ ± 0.33 และมีสมการการทำนายคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย เมื่อทราบคะแนนการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายเป็น $Y' = (-0.049) + 0.008X$ โดยสามารถเขียนโมเดลออกมาได้ดังรูปที่ 2

รูปที่ 2 โมเดลแสดงความสัมพันธ์ของคะแนนการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายและคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย

นอกจากนี้แล้วผู้วิจัยยังทดสอบความสามารถในการทำนายของคะแนนองค์ประกอบที่ 1 และองค์ประกอบที่ 2 ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายทั้งสองต่อคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย ผ่านการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) ด้วยวิธี Enter โดยมีขั้นตอนดังนี้

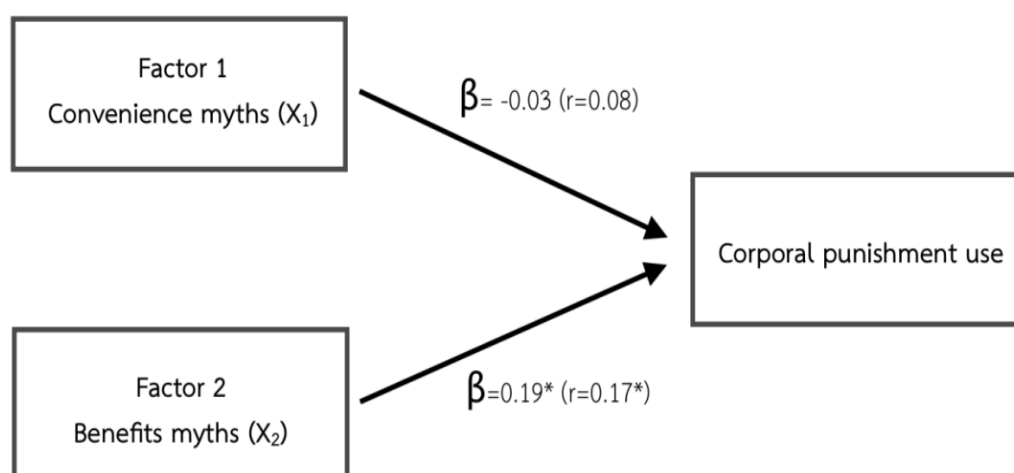
ในขั้นแรกผู้วิจัยจำเป็นต้องทดสอบหาค่าสหสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้งสองเพื่อทดสอบค่า Multicollinearity โดย Berry (1993) ได้เสนอเกณฑ์ของค่าสหสัมพันธ์ว่าไม่ควรมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับที่สูง ($r=0.90$) โดยเมื่อผู้วิจัยทดสอบค่าสหสัมพันธ์พบว่าค่าสหสัมพันธ์ผ่านเกณฑ์ ($r=0.59$) หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงดำเนินการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณและพบผลวิเคราะห์ตามตารางที่ 19

ตารางที่ 19 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเพื่อทำนายคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายจากคะแนนของคะแนนองค์ประกอบของของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย ($N=350$)

ตัวแปรอิสระ	b	β	t	r	R^2	SE_{ets}	F
องค์ประกอบที่ 1 ความเชื่อเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย (X_1)	-0.004	-0.03	-0.46	0.77	0.03	0.33	3.99*
องค์ประกอบที่ 2 ความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย (X_2)	0.01	0.19*	2.52*	0.17*			

(* $p < 0.01$)

จากตารางที่ 19 พบว่ามีเพียงคะแนนขององค์ประกอบที่ 2 ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่สามารถทำนายการใช้การลงโทษทางร่างกาย และมีความสัมพันธ์กันโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.17 ($r=.17$ $p < 0.01$) โดยตัวแปรอิสระคะแนนองค์ประกอบที่ 1 และองค์ประกอบที่ 2 ของการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถร่วมกันทำนายความแปรปรวนของคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ร้อยละ 3 โดยมีเพียงตัวแปรคะแนนองค์ประกอบที่ 2 ของการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่สามารถทำนายการใช้การลงโทษทางร่างกายได้อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($\beta=.19$) และสามารถเขียนโมเดลออกมาได้ดังรูปที่ 3

รูปที่ 3 โมเดลแสดงความสัมพันธ์ของคะแนนองค์ประกอบของของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายและคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์งานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาและตรวจสอบมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในสังคมไทย” ในบทที่ 3 ผู้วิจัยแบ่งการอภิปรายออกเป็น 2 การศึกษา ดังนี้

การศึกษาที่ 1 การอภิปรายการพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

การศึกษาที่ 2 การอภิปรายการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับการใช้การลงโทษทางร่างกาย

การศึกษาที่ 1 การอภิปรายการพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

จากผลวิเคราะห์ในบทที่ 3 พบว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) ที่ได้รับการพัฒนามีระดับการประเมินอยู่ 5 ระดับ จากไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) จนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) ตามลักษณะการวัดแบบประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert Scale) และมีข้อกระทงทั้งหมด 10 ข้อ ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ และในแต่ละองค์ประกอบมีข้อกระทงที่ถ่วงน้ำหนักขององค์ประกอบละ 5 ข้อ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 กลุ่มความเชื่อเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Convenience myths) มี 5 ข้อกระทงดังนี้

1. การใช้การลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงเพื่ออบรมสั่งสอนเด็กนั้นเป็นวิธีการที่ไม่มีอันตรายต่อเด็ก (จากข้อกระทงดั้งเดิมข้อที่ 3)
2. การลงโทษทางร่างกายเป็นเป็นวิธีการสอนวิธีเดียว ที่ใช้แล้วเด็กเข้าใจว่าผู้ใหญ่ต้องการสอนอะไร (จากข้อกระทงดั้งเดิมข้อที่ 13)
3. การลงโทษทางร่างกายสามารถใช้อบรมสั่งสอนเด็กได้ทุกช่วงอายุ (จากข้อกระทงดั้งเดิมข้อที่ 15)
4. ผู้ปกครองสามารถใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่อเป็นการอบรมสั่งสอนเด็ก ทั้งที่บ้าน และในที่สาธารณะ (จากข้อกระทงดั้งเดิมข้อที่ 16)

5.การลงโทษทางร่างกายควรจะใช้กับเด็กทุกครั้งที่เด็กทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม (จากข้อ
กระทงดั้งเดิมข้อที่ 17)

องค์ประกอบที่ 2 กลุ่มความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Benefits
myths) มี 5 ข้อกระทงดังนี้

6.การใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก บางครั้งบางครั้งอาจจะไม่ก่อให้เกิดผลเสียใดๆกับ
เด็ก (จากข้อกระทงดั้งเดิมข้อที่4)

7.เป็นไปได้ยากเลยที่พ่อแม่จะไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่ออบรมสั่งสอนเด็ก (จากข้อ
กระทงดั้งเดิมข้อที่ 10)

8.การใช้การลงโทษทางร่างกาย เป็นวิธีการสอนเด็กให้มีความรับผิดชอบและช่วยพัฒนา
บุคลิกภาพที่ดีของเด็ก (จากข้อกระทงดั้งเดิมข้อที่ 11)

9.การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนให้เด็ก รู้จักเคารพผู้อื่น (จากข้อกระทงดั้งเดิมข้อ
ที่ 12)

10.การลงโทษทางร่างกายสามารถใช้อบรมสั่งสอนได้ ทั้งเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง (จากข้อ
กระทงดั้งเดิมข้อที่ 14)

โดยมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายใน
(Internal consistency reliability) อยู่ในระดับที่ดี (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค = .87) (ศิริ
ชัย กาญจนวาสี, 2556) และเมื่อพิจารณาในแต่ละองค์ประกอบตามข้างต้นพบว่าทั้ง 2 องค์ประกอบมี
ความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายในอยู่ในระดับที่ดีเช่นกัน (องค์ประกอบที่ 1 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา
ของครอนบาค = .84, องค์ประกอบที่ 1 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค = .81) นอกจากนี้ยัง
พบว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent
validity) โดยผู้วิจัยได้อภิปรายแยกตามลำดับขั้นการพัฒนาดังนี้

การวิเคราะห์ข้อกระทงเป็นรายข้อ (Item analysis) ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยการ
หาค่าสถิติพื้นฐาน และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อ
อื่นๆทั้งหมด (Corrected item total Correlation : CITC) พบข้อสังเกตที่น่าสนใจ 2 ประเด็นคือ
การตัดข้อกระทง และข้อกระทงที่มีคะแนนค่าเฉลี่ยมากและน้อยพร้อมกันทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

การตัดข้อกระทงของการพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย มีการตัดข้อ 2 ครั้งคือการตัดข้อในการวิเคราะห์ข้อกระทงรายข้อ และการตัดข้อในการวิเคราะห์องค์ประกอบ โดยการตัดข้อในการวิเคราะห์องค์ประกอบนี้ตัดข้อกระทงออก 2 ข้อ จากข้อกระทงทั้งหมด 17 ข้อ พบข้อสังเกตที่น่าสนใจที่ว่า ข้อกระทงทั้ง 2 ข้อ (ข้อกระทงที่ 2 และ 8 ในมาตรวัดเก่า) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าข้อกระทงอื่นๆ ซึ่งค่าเฉลี่ยที่สูงแสดงให้เห็นถึงระดับความเห็นด้วยของผู้ตอบที่เห็นด้วยกับสองข้อกระทงนี้มากกว่าข้ออื่นๆ อีกทั้งเมื่อพิจารณาที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆทั้งหมดพบว่า ข้อกระทง 2 ข้อนี้ไม่ผ่านเกณฑ์ (Beyer, 1968; Kaplan & Saccuzzo, 2013) แสดงถึงความไม่สอดคล้องของข้อกระทง 2 ข้อกับข้อกระทงอื่นๆ กล่าวคือ ข้อกระทง 2 ข้อนี้ไม่ได้ถูกตอบไปในทิศทางเดียวกันกับการตอบข้ออื่นๆ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึงเนื้อหาของข้อกระทงพบว่าข้อกระทงทั้งสองมีลักษณะข้อความคล้ายคลึงกัน คือ “การลงโทษทางร่างกายยังสามารถใช้ได้ แต่จะใช้เป็นวิธีสุดท้ายหรือใช้เฉพาะเมื่อเป็นเด็กเท่านั้น” ซึ่งแตกต่างไปจากข้ออื่นๆ จาก 3 จุดสังเกตนี้แสดงให้เห็นว่า 2 ข้อกระทงมีความแตกต่าง และไม่มีความสอดคล้องในมาตรวัดเท่าที่ควร ผู้วิจัยจึงตัดข้อกระทง 2 ข้อออก ซึ่งการตัดข้อกระทงนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Kish และ Newcombe (2015) ที่ได้ตัดข้อกระทงข้อที่ 8 ออกจากมาตรวัดในการวิเคราะห์องค์ประกอบเหมือนกัน การตัด 2 ข้อกระทงนี้ออกจากมาตรวัดอาจสะท้อนถึงบริบทและวัฒนธรรมไทยเนื่องจาก ข้อความเชื่อลักษณะนี้ยังถูกนำเสนอเป็นความเชื่อของพ่อแม่คนไทยจาก UNICEF ประเทศไทยอีกด้วยที่กล่าวว่า “ฉันใช้การตีเป็นวิธีสุดท้ายเท่านั้น เพราะไม่มีทางเลือกอื่นจริงๆ” (สมบัติ ตาปัญญา, 2549) ซึ่งนี้อาจสะท้อนถึงข้อความเชื่อและความคิดของคนไทยที่ยังคงเก็บการลงโทษทางร่างกายเป็นตัวเลือกในการอบรมสั่งสอนลูกของตนเองอยู่เสมอ และเห็นด้วยอย่างมากในข้อความเชื่อนี้

ความเที่ยงของมาตรวัด (Reliability) ผู้วิจัยทดสอบความเที่ยงของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายด้วยการหาค่าความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) โดยได้ทดสอบความเที่ยงของมาตรวัดในรูปแบบ 17 ข้อ, 15 ข้อ, 10 ข้อ และแยกองค์ประกอบ พบว่าทุกรูปแบบมีค่าความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายในที่ผ่านเกณฑ์ (มากกว่า .70) (Tavakol & Dennick, 2011; พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2531) และอยู่ในระดับที่ดี (มากกว่า .80) (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2556) โดยมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายรูปแบบ 10 ข้อที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นพบว่ามีค่าความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายในสูงที่สุด (ค่าสัมประสิทธิ์

แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .87) ซึ่งสะท้อนถึงคุณภาพของมาตรวัดในเรื่องความเที่ยงได้ดี นอกจากนี้ยังพบว่าองค์ประกอบทั้ง 2 มีค่าความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายในผ่านเกณฑ์และอยู่ในระดับที่ดีด้วยเช่นกัน (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .84, ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .81 ตามลำดับ)

ความตรงของมาตรวัด (Validity) ผู้วิจัยทดสอบความตรงของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายด้วยการทดสอบความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) ผ่าน 3 รูปแบบ คือ การทดสอบความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent validity) ความตรงเชิงจำแนก (Discriminate validity) และการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis)

ความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent validity) ผู้วิจัยทดสอบความตรงเชิงสอดคล้องของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) (Kaplan & Saccuzzo, 2013; Wiart et al., 2012) ระหว่างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับอีก 3 มาตรวัดได้แก่ มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use: CP-Use) และมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale: BJW) โดยผู้วิจัยได้ทดสอบความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายในของมาตรวัดทั้ง 2 มาตรคือ มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale) และมาตรวัดความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale: BJW) ก่อนที่จะนำมาทดสอบหาค่าสหสัมพันธ์ พบว่าทั้ง 2 มาตรวัดมีความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายในโดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคผ่านเกณฑ์ (มากกว่า .70) (Tavakol & Dennick, 2011; พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2531) และอยู่ในระดับที่พอใช้ (มากกว่า .70) (ศิริชัย กาญจนवासี, 2556) (ตามหัวข้อที่ 1.2) หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ทดสอบหาค่าสหสัมพันธ์ พบว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายรูปแบบ 10 ข้อ (ที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบแล้ว) มีค่าสหสัมพันธ์ทางบวกกับทั้ง 3 มาตรวัด ดังตารางที่ 15 ในบทที่ 3 ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ Kish และ Newcombe (2015) โดยผลการวิเคราะห์แสดงถึงระดับความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของบุคคลมีความสัมพันธ์กับโครงสร้างมาตรวัดที่คล้ายคลึงกัน (Similar constructs) (Kish & Newcombe, 2015) กล่าวคือ เมื่อบุคคลมีระดับความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจสูงก็จะมีระดับความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่สูงด้วย เป็นต้น จึงกล่าวได้ว่ามาตร

วัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความตรงเชิงสอดคล้องตามนิยามของ Kaplan และ Saccuzzo (2013)

ในประเด็นของ *ความตรงเชิงจำแนก (Discriminate validity)* นั้นผู้วิจัยทดสอบความตรงเชิงจำแนกของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) (Kaplan & Saccuzzo, 2013; Wiart et al., 2012) ระหว่างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับมาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale: BUJW) โดยผู้วิจัยได้ทดสอบความตรงเชิงสอดคล้องภายในของมาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกมีความไม่ยุติธรรมก่อนที่จะนำมาทดสอบค่าสหสัมพันธ์ พบว่ามาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกมีความไม่ยุติธรรมมีความตรงเชิงสอดคล้องภายในโดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคอยู่ในระดับต่ำ (มากกว่า .50) (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2556)

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงทดสอบหาค่าสหสัมพันธ์ พบว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายจำนวน 10 ข้อ (ที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบแล้ว) พบความสัมพันธ์ทางบวกกับมาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกมีความไม่ยุติธรรมแต่ก็อยู่ในระดับที่ต่ำมาก (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2546) แต่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายจำนวน 10 ข้อกับมาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกมีความไม่ยุติธรรมมีระดับใกล้เคียงกับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายจำนวน 10 ข้อกับมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกายที่ผู้วิจัยใช้ในการทดสอบความตรงเชิงสอดคล้อง ที่พบว่ามีค่าสหสัมพันธ์ประมาณ .20 ถึงแม้ว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้ออกมาจะตรงกับนิยามของความตรงเชิงจำแนกของ Kaplan และ Saccuzzo (2013) ได้กล่าวว่า “การทดสอบความตรงเชิงจำแนกจะต้องพบความสัมพันธ์ที่ต่ำระหว่างมาตรวัด ซึ่งนี้จะแสดงถึงความไม่สอดคล้องของโครงสร้าง (Unrelated constructs) ของมาตรวัดได้” แต่ก็ขัดกับนิยามของ Trochim, Donnelly, และ Arora (2014) ที่กล่าวว่า “การทดสอบความตรงเชิงจำแนกไม่ควรพบความสัมพันธ์กับมาตรวัดที่ไม่มีความสอดคล้องของโครงสร้าง (Unrelated constructs)” อีกทั้งมาตรวัดที่ผู้วิจัยนำมาทดสอบความตรงเชิงจำแนกนั้น แม้ว่าจะไม่มีความสัมพันธ์กันโดยตรงกับมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย แต่ก็พบว่ามาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกมีความไม่ยุติธรรมมีความสัมพันธ์กันเชิงแนวคิดกับมาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกมีความยุติธรรม ตามที่ Dolinski (1996) กล่าวว่า “ไม่ใช่เพียงแค่ความยุติธรรมเท่านั้นที่คนเราจะรับรู้ได้ แต่ยังรวมไปถึงความไม่ยุติธรรมอีกด้วย ซึ่งมันเป็นกลไกของการป้องกัน

อัตรตาของตนเอง (Ego-defensive) เมื่อบุคคลโดนขัดขวาง หรือไม่บรรลุในกิจกรรมหรืองานบางอย่าง” ซึ่งอาจจะทำให้พบความสัมพันธ์ในระดับต่ำมากระหว่างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายจำนวน 10 ข้อกับมาตรวัดความเชื่อว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม ($r = .21, p < .01$) โดย Napper และคณะ (2008) ได้สรุปรูปแบบผลลัพธ์ของค่าสหสัมพันธ์ที่ใช้ทดสอบความตรงเชิงสอดคล้องและความตรงเชิงจำแนกซึ่งมีค่าใกล้เคียงกันว่า “มาตรวัดนี้อาจมีข้อน่าสงสัยในความตรงเชิงโครงสร้าง (Questionable) แต่ก็ยังไม่สามารถสรุปได้ว่ามาตรวัดไม่มีความตรงเชิงจำแนก”

ดังนั้นถ้าพิจารณาตามนิยามความตรงเชิงจำแนกของ Kaplan และ Saccuzzo (2013) จะสรุปว่ามาตรวัดนี้มีความตรงเชิงจำแนก แต่ด้วยผลลัพธ์ของค่าความสัมพันธ์ของเพียร์สันจากตารางที่ 15 ไม่ได้มีความแตกต่างกับมาตรวัดที่นำมาใช้ทดสอบความตรงเชิงสอดคล้องมากนัก ผู้วิจัยจึงไม่สรุปว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความตรงเชิงจำแนก และไม่สรุปว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายไม่มีความตรงเชิงจำแนก

ในประเด็นของ การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis) นั้นผู้วิจัยทดสอบความตรงเชิงโครงสร้างของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายด้วย 2 วิธีการ โดยในขั้นแรกผู้วิจัยทดสอบความตรงเชิงโครงสร้างด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบและข้อกระทงที่อยู่ในแต่ละองค์ประกอบ หลังจากนั้นผู้วิจัยก็ทดสอบความตรงเชิงโครงสร้างอีกครั้งด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) เพื่อทดสอบโมเดลว่ามีความเหมาะสม (Fit) หรือไม่ ตามบทที่ 3 โดยผู้วิจัยแบ่งการอภิปรายออกเป็น 2 ชั้นดังนี้

ชั้นที่ 1 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA)

ในขั้นนี้ผู้วิจัยพบว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ และแต่ละองค์ประกอบประกอบด้วย 5 ข้อกระทง ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น โดยแต่ละองค์ประกอบมีรายละเอียดดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 กลุ่มความเชื่อเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Convenience myths) ประกอบด้วยข้อกระทงที่ 3, 13, 15, 16, และ 17 เป็นองค์ประกอบที่กล่าวถึงอำนาจหรือความสามารถของการใช้การลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่หรือผู้ปกครองต่อเด็กได้

อย่างไม่มีข้อจำกัด ทั้งสามารถใช้ได้ทุกช่วงอายุ ทุกสถานที่ ทุกครั้ง เป็นต้น ทำให้องค์ประกอบนี้สะท้อนถึงความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกายของผู้ปกครอง

องค์ประกอบที่ 2 กลุ่มความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Benefits myths) ประกอบด้วยข้อกระทงที่ 4, 10, 11, 12, และ 14 เป็นองค์ประกอบที่กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายอย่างเหมาะสมว่าจะไม่เกิดอันตราย และยังพัฒนาบุคลิกของเด็ก พร้อมทั้งสร้างความรับผิดชอบให้กับเด็ก เป็นต้น ทำให้องค์ประกอบนี้สะท้อนถึงประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ หากใช้การลงโทษรูปแบบนี้ได้้อย่างเหมาะสม

เมื่อนำทั้ง 2 องค์ประกอบมาเปรียบเทียบกับองค์ประกอบของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของ Kish และ Newcombe (2015) แล้ว พบว่าองค์ประกอบของ Kish และ Newcombe (2015) ประกอบไปด้วย 2 องค์ประกอบเช่นกัน แต่ข้อกระทงที่ถ่วงน้ำหนักลงในแต่ละองค์ประกอบนั้นแตกต่างกัน ดังตารางที่ 20

ตารางที่ 20 ตารางเปรียบเทียบองค์ประกอบของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของ Kish และ Newcombe (2015) กับงานวิจัยฉบับนี้

องค์ประกอบ	ข้อกระทง	Kish และ Newcombe (2015)	งานวิจัยฉบับนี้ (2017)
	1.การลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงเป็นวิธีการอบรมสั่งสอนที่มีประสิทธิภาพดีกว่าการอบรมสั่งสอนวิธีอื่นๆ	√	-
	3.การใช้การลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงเพื่ออบรมสั่งสอนเด็กนั้นเป็นวิธีการที่ไม่มียันตรายต่อเด็ก	-	√
	6.หากพ่อแม่ไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก จะทำให้เด็กนิสัยเสียและไม่เคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่	√	-
องค์ประกอบที่ 1	12.การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนให้เด็ก รู้จักเคารพผู้อื่น	√	-
	13..การลงโทษทางร่างกายเป็นเป็นวิธีการสอนวิธีเดียว ที่ใช้แล้วเด็กเข้าใจว่าผู้ใหญ่ต้องการสอนอะไร	√	√
	15.การลงโทษทางร่างกายสามารถใช้อบรมสั่งสอนเด็กได้ทุกช่วงอายุ	-	√
	16.ผู้ปกครองสามารถใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่อเป็นการอบรมสั่งสอนเด็ก ทั้งที่บ้าน และในที่สาธารณะ	-	√

องค์ประกอบ	ข้อกระทง	Kish และ Newcombe (2015)	งานวิจัยฉบับนี้ (2017)
	17.การลงโทษทางร่างกายควรจะใช้กับเด็กทุกครั้งที่เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม	✓	✓
	3.การใช้การลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงเพื่ออบรมสั่งสอนเด็กนั้นเป็นวิธีการที่ไม่มีอันตรายต่อเด็ก	✓	-
	4.การใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก บางครั้งบางครั้งอาจไม่ก่อให้เกิดผลเสียใดๆกับเด็ก	✓	✓
องค์ประกอบที่ 2	10.เป็นไปได้ยากเลยที่พ่อแม่จะไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่ออบรมสั่งสอนเด็ก	✓	✓
	11.การใช้การลงโทษทางร่างกาย เป็นวิธีการสอนเด็กให้มีความรับผิดชอบและช่วยพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีของเด็ก	✓	✓
	12.การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนให้เด็ก รู้จักเคารพผู้อื่น	-	✓
	14.การลงโทษทางร่างกายสามารถใช้อบรมสั่งสอนได้ ทั้งเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง	✓	✓

จากตารางที่ 20 จะพบว่ามี ความแตกต่างขององค์ประกอบของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายซึ่งอาจเกิดจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมและบริบทของออสเตรเลีย (Kish & Newcombe, 2015) กับวัฒนธรรมและบริบทของไทย โดยพบข้อสังเกตดังนี้

ข้อสังเกตแรกพบว่าองค์ประกอบที่ 2 ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของ Kish และ Newcombe (2015) และองค์ประกอบที่ 2 ของงานวิจัยฉบับนี้ มีความคล้ายคลึงกันของข้อกระทงที่ถ่วงน้ำหนักขององค์ประกอบ ต่างกันเพียง 1 ข้อกระทง โดยความแตกต่างนั้นเกิดจากข้อกระทงที่ 3 ถูกตัดออกและแทนที่ด้วยข้อกระทงที่ 12 (ในงานวิจัยฉบับนี้) ทำให้ภาพรวมขององค์ประกอบนี้เปลี่ยนไปจากความไปเป็นอันตรายเป็นประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายอย่างเหมาะสมแทน

ข้อสังเกตที่สองพบว่าข้อกระทงที่ 1 และ 6 ซึ่งปรากฏในองค์ประกอบที่ 1 ของ Kish และ Newcombe (2015) ไม่ได้ถูกคัดเข้ามาให้อยู่ในมาตรวัดในงานวิจัยฉบับนี้ โดยทั้ง 2 ข้อกระทงนี้กล่าวถึงประสิทธิภาพของการใช้การลงโทษทางร่างกาย และข้อกระทงที่ถูกเพิ่มเข้ามาใหม่ในองค์ประกอบที่ 1 ของงานวิจัยฉบับนี้คือข้อกระทงที่ 15 และ 16 ที่กล่าวถึงอำนาจหรือความสามารถ

ของผู้ปกครองที่จะสามารถให้การลงโทษได้ตลอดทุกสถานการณ์ ซึ่งนี้อาจสะท้อนถึงว่าสังคมไทยให้ความสำคัญกับอำนาจในการให้การลงโทษทางร่างกายมากกว่าประสิทธิภาพของการให้การลงโทษ

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA)

หลังจากพบว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายประกอบด้วย 2 องค์ประกอบผู้วิจัยจึงทดสอบความตรงเชิงโครงสร้างอีกครั้งด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) เพื่อทดสอบโมเดลของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายว่ามีความเหมาะสม (Fit) หรือไม่ โดยเมื่อวิเคราะห์ในขั้นแรกผู้วิจัยพบว่า แม้ว่าค่าดัชนีของโมเดลการวัดจะมีค่าที่เหมาะสม แต่ก็พบว่าพารามิเตอร์ 3 คู่ที่อาจจะต้องประมาณค่าเพิ่มเติม โดยต้องยอมให้แต่ละคู่มีความสัมพันธ์กัน พารามิเตอร์ทั้ง 3 คู่ได้แก่คู่ CPM11 กับ CPM12, คู่ CPM15 กับ CPM16 และคู่ CPM4 กับ CPM10 ความสัมพันธ์นี้เกิดจากเนื้อหาของข้อกระทงที่มีความใกล้เคียงกัน โดยคู่ที่ CPM11 กับ CPM12 มีข้อความเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลิกภาพเด็กให้ดีขึ้น โดยข้อ 11 กล่าวถึงวิธีการลงโทษทางร่างกายจะช่วยสร้างความรับผิดชอบให้เด็กและทำให้เด็กมีบุคลิกที่ดีขึ้น และข้อ 12 กล่าวถึงวิธีการลงโทษทางร่างกายจะช่วยสอนให้เด็กเคารพผู้อื่น คู่ที่ CPM15 กับ CPM16 มีข้อความเกี่ยวกับการให้การลงโทษทางร่างกายได้หลายบริบทคล้ายกัน โดยข้อที่ 15 กล่าวถึงวิธีการลงโทษทางร่างกายสามารถใช้ได้กับเด็กทุกช่วงวัย และข้อ 16 กล่าวถึงวิธีการลงโทษทางร่างกายสามารถใช้ได้ทั้งที่บ้าน และในที่สาธารณะ แต่สำหรับคู่ที่ CPM4 กับ CPM10 นั้น ถึงแม้ข้อความจะไม่มี ความคล้ายคลึงกันมากเท่าที่ควร แต่งานวิจัยของ Kish และ Newcombe (2015) กำหนดให้ตัวแปรสังเกตได้ 2 ตัวนี้มีความสัมพันธ์กันในโมเดลการวัด และเมื่อกำหนดให้คู่นี้มีความสัมพันธ์กัน ค่าดัชนีของโมเดลการวัดก็มีค่าสูงขึ้น ผู้วิจัยจึงกำหนดให้ CPM4 กับ CPM10 มีความสัมพันธ์กัน

หลังจากนั้นผู้วิจัยวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอีกครั้ง โดยครั้งนี้ยอมให้ความคลาดเคลื่อนของการวัดตัวแปรสังเกตได้ CPM11 กับ CPM12 มีความสัมพันธ์กัน CPM15 กับ CPM16 มีความสัมพันธ์กันและ CPM4 กับ CPM10 มีความสัมพันธ์กัน พบว่าโมเดลการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับที่ยอมรับได้ ถึงแม้ว่าค่าไคสแควร์จะมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ค่าดัชนีอื่นๆอยู่ในช่วงที่เหมาะสม โดยค่า *CFI* มีค่าเท่ากับ 0.91 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ 1 โดยเมื่อค่า *CFI* มีค่าเข้าใกล้ 1 เมื่อใดแสดงว่าโมเดลที่ความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากขึ้นเท่านั้น (สักรพัฒน์ งามเอก, 2559) ค่า *SRMR* มีค่าเท่ากับ 0.05 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ 0 โดยเมื่อ ค่า *SRMR* มีค่าเข้าใกล้ 0 เมื่อใดแสดง

ว่าความแตกต่างของสัมประสิทธิ์มีความสัมพันธ์น้อยลงเท่านั้น ซึ่งจะสรุปว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (สั๊กพัฒนา งามเอก, 2559) และค่า *RMSEA* มีค่าเท่ากับ 0.07 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ 0 โดยเมื่อค่า *RMSEA* มีค่าเข้าใกล้ 0 เมื่อใดแสดงว่าโมเดลการวัดยิ่งสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากขึ้น ซึ่งจะสรุปว่าโมเดลการวัดเป็นโมเดลที่ดี (สั๊กพัฒนา งามเอก, 2559) โดย West, Taylor, และ Wu (2012) ได้เสนอค่าวิกฤตของค่าดัชนีการวัดที่เหมาะสมดังนี้ *CFI* คือ 0.95 ค่า *SRMR* คือ 0.08 และค่า *RMSEA* คือ 0.06 ซึ่งค่าดัชนีของงานวิจัยฉบับนี้มีค่าใกล้เคียงกับค่าวิกฤตตามที่ West และคณะ (2012) ได้เสนอ นั้นหมายความว่าโมเดลการวัดของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความตรงเชิงโครงสร้าง

การศึกษาที่ 2 การอธิบายการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับการใช้การลงโทษทางร่างกาย

ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple linear regression analysis) พบว่าคะแนนความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย ($r = .15, p < .01$) ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ Kish และ Newcombe (2015) และคะแนนความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ร้อยละ 2 ($R^2 = .02, p < .01$) โดยตัวแปรคะแนนความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถทำนายคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.15, p < .001$) กล่าวคือเมื่อบุคคลมีคะแนนความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสูง บุคคลก็จะมีคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายสูงเช่นกัน ดังนั้นจึงสรุปว่า งานวิจัยเป็นไปตามสมมติฐาน

เนื่องจากยังไม่มียานวิจัยในรูปแบบนี้มาก่อนจึงไม่มีงานวิจัยที่สามารถนำมาเทียบเคียงได้ แต่ก็มีงานวิจัยที่มีความคล้ายคลึงในบริบทของโรงเรียนของ ยูวดี งามวิทย์โรจน์ (2552) ที่พบว่าเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกาย ($r = .45, p < .001$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้ร้อยละ 20 ($R^2 = .20, p < .001$) ตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายสามารถทำนายพฤติกรรมการลงโทษนักเรียนทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.41, p < .001$) โดยตัวแปรเจตคติต่อการลงโทษนักเรียนทางร่างกายหมายถึง “การจงใจลงโทษทางร่างกายแก่เด็ก

นักเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กให้ดีขึ้น” ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับข้อความเชื่อในมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย ส่วนตัวแปรตาม พฤติกรรมการลงโทษทางนักเรียนทางร่างกายนั้นแม้จะไม่ใช้การคาดคะเนตามสถานการณ์เหมือนมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกายตามงานวิจัยชิ้นนี้ แต่ก็เป็นการตอบถึงการใช้การลงโทษทางร่างกายเหมือนกัน แม้ว่าทั้งตัวแปรต้นและตัวแปรตามของ ยูวดี จามวิทย์โรจน์ (2552) ไม่ตรงกับตัวแปรในงานวิจัยฉบับนี้ แต่ผลของงานวิจัยของ ยูวดี จามวิทย์โรจน์ (2552) ก็แสดงให้เห็นแนวโน้มของการมีความเชื่อหรือมีเจตนาต่อการใช้การลงโทษทางร่างกายนั้นสามารถทำนายการใช้การลงโทษทางร่างกายได้จริง แม้จะต่างบริบทกันก็ตาม

นอกจากนี้แล้วผู้วิจัยยังได้ทดสอบความสามารถในการทำนายร่วมของคะแนนองค์ประกอบที่ 1 และองค์ประกอบที่ 2 ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายต่อคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายพบว่าทั้งสององค์ประกอบสามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ร้อยละ 3 ($R^2 = .03, p < .01$) แต่มีเพียงองค์ประกอบที่ 2 เท่านั้นที่สามารถทำนายคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.19, p < .001$) กล่าวคือการมีคะแนนความเชื่อเกี่ยวประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย (องค์ประกอบที่ 2) มีอิทธิพลต่อระดับคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย กล่าวคือบุคคลที่มีความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายที่สูงก็จะมีคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายที่สูงด้วย

จากความสามารถในการอธิบายความแปรปรวนของคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่น้อยนั้นคือ ร้อยละ 2 และร้อยละ 3 เมื่อแยกองค์ประกอบอาจเกิดจากเหตุผล 2 ประการดังนี้ ประการแรก คือการเลือกกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีความกระจุกตัวในกลุ่มนิสิตมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร และกลุ่มตัวอย่างส่วนมากเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจึงอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่มีความหลากหลายเพียงพอที่จะพบการใช้การลงโทษทางร่างกาย ประการที่สองคือการตอบแบบให้ตนเองดูดี เป็นที่ยอมรับในสังคม (Social desirability) ซึ่งในงานวิจัยฉบับนี้ไม่ได้เก็บประเด็นนี้มาวิเคราะห์ด้วย จึงอาจจะทำให้การตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยตอบในข้อของการตีหรือใช้การลงโทษทางร่างกายน้อยหรือไม่ตอบเลย ด้วยสองประเด็นนี้อาจจะมีส่วนทำให้ความสามารถในการอธิบายความแปรปรวนของคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่น้อย

จากการอภิปรายในการศึกษาที่ 1 สะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย ซึ่งพบว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายในอยู่ในระดับที่ดี (Internal consistency reliability) (Cronbach's Alpha = .87) (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2556) และทั้ง 2 องค์ประกอบก็พบว่ามีความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายในอยู่ในระดับที่ดี (องค์ประกอบที่ 1 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค = .84, องค์ประกอบที่ 2 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค = .81) และยังพบว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ทดสอบผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และพบว่าโมเดลการวัดของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความตรงซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ จากข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้นสะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพของมาตรวัดที่สามารถนำมาวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายไปใช้ได้จริงในสังคม บริบทและวัฒนธรรมไทย

นอกจากนี้จากการอภิปรายในการศึกษาที่ 2 ยังแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย ($r = .15, p < .01$) และความสามารถในการอธิบายความแปรปรวนของคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ร้อยละ 2 ($R^2 = .02, p < .01$) โดยตัวแปรคะแนนความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถทำนายคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.15, p < .001$) และเมื่อพิจารณาที่องค์ประกอบพบว่า คะแนนของทั้งองค์ประกอบที่ 1 และองค์ประกอบที่ 2 ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายรวมอธิบายความแปรปรวนของคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ร้อยละ 3 ($R^2 = .03, p < .01$) แต่มีเพียงองค์ประกอบที่ 2 คะแนนของกลุ่มความเชื่อเกี่ยวประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายสามารถทำนายคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.19, p < .001$)

อย่างไรก็ตามงานวิจัยเรื่อง “การตรวจสอบและพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในสังคมไทย” ยังมีข้อจำกัดในเรื่องการทดสอบความเที่ยงเชิงคงที่ (Stability) ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายด้วยการทดสอบซ้ำได้ (Test-retest) เนื่องจากการเก็บข้อมูลใกล้ช่วงการสอบปลายภาค ทำให้นิสิต-นักศึกษาไม่สะดวกที่จะตอบแบบสอบถามซ้ำได้

มาตรวัดฉบับนี้ยังคงต้องมีการพัฒนาโดยการเก็บข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นพ่อแม่หรือผู้ปกครองซึ่งเป็นผู้ที่มีบทบาทจริงในการใช้การลงโทษกับบุตร เพื่อพัฒนาไปสู่เป้าหมายของมาตรวัดฉบับนี้ได้อย่างสมบูรณ์ในการวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่หรือผู้ปกครองใน

ไทยได้จริง แม้ว่ามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายฉบับนี้ได้รับการพัฒนาโดยการเก็บข้อมูลกับกลุ่มนิสิตนักศึกษา แต่การวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายทำให้ทราบความคิดเห็นหรือความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของกลุ่มนิสิต-นักศึกษา ซึ่งจัดอยู่ในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ซึ่งจะเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการเตรียมตัวมีครอบครัวและอบรมเลี้ยงดูบุตรได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) ให้มีความสอดคล้องกับบริบทและวัฒนธรรมของไทย

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) กับการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use: CP-Use)

สมมติฐานการวิจัย

คะแนนการมีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถทำนายคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้

ตัวแปรในงานวิจัย

ตัวแปรต้นคือ คะแนนความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

ตัวแปรตามคือ คะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกาย

กลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตรวจสอบภาษา ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience sampling) (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2540) นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 5 คน อายุ 18-20 ปี (อายุเฉลี่ย 18.8 ปี) เพศชาย 3 คน เพศหญิง 2 คน

ขั้นพัฒนามาตรวัด ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience sampling) (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2540) นิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 400 คน อายุ 18-22 ปี

ชั้นศึกษาความสัมพันธ์ ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience sampling) (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2540) นิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยรามคำแหงจำนวน 250 คน อายุ 18-22 ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 มาตรวัด ประกอบไปด้วย 5 ตอน

ตอนที่ 1 มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS)

ตอนที่ 2 มาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use)

ตอนที่ 3 มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F-Scale)

ตอนที่ 4 มาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale)

ตอนที่ 5 มาตรวัดความเชื่อที่ว่าโลกมีความไม่ยุติธรรม (The belief in an unjust world scale)

วิธีการดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยรวบรวมมาตรวัด แปลมาตรวัด ดำเนินกระบวนการแปลมาตรวัดกลับเป็นภาษาอังกฤษ (Back Translation) และทดสอบภาษาในกลุ่มย่อย 5 คน

2. ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดและนำมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย ตรวจสอบความตรงและความเที่ยงในกลุ่มตัวอย่างอายุนิสิตระดับปริญญาตรี 18-22 ปี จำนวน 400 คน

3. ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานงานวิจัยและตรวจสอบโมเดลการวัดในกลุ่มตัวอย่างอายุนิสิตระดับปริญญาตรี 18-22 ปี จำนวน 250 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) เกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง อาทิ ความถี่ ค่าเฉลี่ย
2. การวิเคราะห์ความเที่ยงของมาตรวัดด้วยการทดสอบความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) ของมาตรวัด
3. การวิเคราะห์ความตรงเชิงสอดคล้องและความตรงเชิงจำแนกด้วยการทดสอบหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับมาตรอื่น ๆ
4. การวิเคราะห์ความตรงเชิงโครงสร้างผ่านการวิเคราะห์หิวเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย
5. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับการมาตรวัดใช้การลงโทษทางร่างกายผ่านการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย และการทดสอบสมการถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย

1. มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความเที่ยงเชิงสอดคล้องภายในในระดับที่ดี (Internal consistency reliability) (Cronbach's Alpha = .87) มีความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) โดยโมเดลการวัดของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความตรงซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และพบความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent validity)
2. มาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์กับมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย ($r = .15, p < .01$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ร้อยละ 2 ($R^2 = .02, p < .01$) โดยตัวแปรคะแนนความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถทำนายคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.15, p < .001$)
3. คะแนนองค์ประกอบที่ 1 และองค์ประกอบที่ 2 ของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ร้อยละ 3 ($R^2 = .03, p < .01$) แต่มีเพียงองค์ประกอบที่ 2 เท่านั้นที่สามารถทำนายคะแนนการใช้การลงโทษทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.19, p < .001$)

การนำไปใช้

1. จากมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่ได้รับการพัฒนาเรียบร้อยแล้ว สามารถใช้วัดระดับความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในบุคคลในบริบทสังคมไทย

2. จากผลการวิจัยที่พบว่าความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายส่งผลให้พ่อแม่ใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูกตน อาจจะสร้างโปรแกรมหรือการปรับความเชื่อหรือความเข้าใจต่อประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายในพ่อแม่หรือผู้ปกครองในไทยได้ ซึ่งอาจจะส่งผลให้พ่อแม่ลดการใช้การลงโทษทางร่างกายต่อลูกลดลง

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. เนื่องด้วยข้อจำกัดในการเก็บข้อมูลทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถทดสอบความเที่ยงเชิงคงที่ (Stability) ของมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายด้วยการทดสอบซ้ำได้ (Test-retest)

2. ผลการวิจัยนี้อธิบายได้เฉพาะกลุ่มตัวอย่างนิสิต-นักศึกษาไม่สามารถสรุปอ้างอิงไปยังกลุ่มที่เป็นพ่อแม่ได้

ข้อเสนอแนะ

1. การหาความสัมพันธ์และความสามารถของคะแนนความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายต่อการใช้การลงโทษทางร่างกายผ่านมาตรวัดอาจมีข้อจำกัด เนื่องจากมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกายเป็นเพียงสถานการณ์จำลองจึงอาจมีข้อจำกัด เช่นการตอบแบบให้ตนเองดูดี เป็นที่ยอมรับในสังคม (Social desirability) ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะให้งานวิจัยในอนาคตเก็บคะแนนความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายจากชุดคำถามและสังเกตพฤติกรรมการใช้การลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่ต่อลูกในสถานการณ์จริง เพื่อศึกษาความสัมพันธ์และอำนาจการทำนายของความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษต่อการใช้การลงโทษทางร่างกายในสถานการณ์จริงของพ่อแม่

2. ควรศึกษาวัดระดับความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของบุคคลและติดตามผลการใช้การลงโทษทางร่างกายของผู้ตอบที่มีต่อบุตรในระยะยาว

3. ควรศึกษาหาปัจจัยนำของการเกิดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายผ่านการสร้างโมเดล เพื่อที่จะได้สร้างโปรแกรมการลดระดับความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายได้ในอนาคต

4. ทดสอบความแตกต่างของปัจจัยในมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย อาทิ เพศ อายุ รูปแบบพฤติกรรม และสถานที่ในการเกิดพฤติกรรม ว่ามีความแตกต่างในการใช้การลงโทษทางร่างกายหรือไม่

5. มาตรฐานที่นำมาทดสอบความตรงเชิงจำแนกในงานวิจัยฉบับนี้คือมาตรฐานความเชื่อว่าโลกนี้
ไม่มีความยุติธรรมนั้นไม่สามารถสรุปความตรงเชิงจำแนกของมาตรฐานความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษ
ทางร่างกายได้ เนื่องจากค่าทางสถิติที่ออกมามีข้อสงสัยหลายจุด ผู้วิจัยจึงเสนอแนะให้มีการทดสอบ
ความตรงเชิงจำแนกของมาตรฐานนี้อีกครั้ง

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ชูศรี วงศ์รัตน์) .2546). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพมหานคร :

.ประสานมิตร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ณัฐวิทย์ โปธิประสาท, ปฐมพร วิสุทธิสุรพล, & พิมพ์จุฑา นิมมาภรณ์) .2557). ความสัมพันธ์ระหว่าง
ความเชื่อว่าโลกยุคดิจิทัล การนับถือศาสนาภายใน และการนับถือศาสนาภายนอก กับ
ความสุขเชิงอัตวิสัยและสภาวะทางจิต สาขาจิตวิทยา ปริญญาโท สาขาจิตวิทยา ศึกษาศาสตร์บัณฑิต .

.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะจิตวิทยา

ดวงเดือน พันธมนานิน) .2524). พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 2 จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา .

.ไทยวัฒนาพานิช :กรุงเทพมหานคร

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์) .2540). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ พิมพ์ครั้งที่ 7).

กรุงเทพมหานคร .โรงพิมพ์เจริญผล :

พวงรัตน์ ทวีรัตน์) .2531). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมและสังคมศาสตร์ พิมพ์ครั้งที่ 2).

กรุงเทพมหานครมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา :

.ประสานมิตร

ยูวดี งามวิทย์โรจน์) .2552). บทบาทของบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจ ประสบการณ์การถูกลงโทษในวัย
เด็ก และสถานภาพของครูในการทำนายเจตคติต่อและพฤติกรรมการลงโทษทางร่างกายและ
จิตใจในโรงเรียนคณะ สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต .

.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จิตวิทยา

รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย, สุธาสินี ยมจินดา, & สุรีย์พร รักการ) .2556). อิทธิพลส่งผ่านของการ
หมกหมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับอารมณ์โกรธระหว่างประสบการณ์การเจอเหตุการณ์ที่ไม่ยุติธรรม
และการให้อภัยผู้อื่น โดยมีความเชื่อว่าโลกมีความยุติธรรมประเภทเชื่อว่าผลกรรมตามสนอง
เป็นตัวแปรกำกับ คณะจิตวิทยา สาขาจิตวิทยา ศึกษาศาสตร์บัณฑิต .

.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ราชบัณฑิตยสถาน) .2545). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน สาขานิติศาสตร์ พ .ศ.2545.

กรุงเทพมหานคร .ราชบัณฑิตยสถาน :

วงศ์เดือน สายสุวรรณ) .2546). ประวัติการถูกลงโทษของมารดา พฤติกรรมก้าวร้าวของมารดา และ
พฤติกรรมก้าวร้าวของบุตรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการลงโทษบุตรของมารดาวิทยานิพนธ์ .

- บัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน ปริญญามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาลัย
- ศิริชัย กาญจนวาสี).2556). *ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม) Classical test theory* (พิมพ์ครั้งที่ 7).
กรุงเทพมหานคร .ลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ :
สมบัติ ตาปัญญา).2549). *คู่มือครูในการสร้างวินัยเชิงบวกในโรงเรียนสำนักงาน :กรุงเทพมหานคร .*
.คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
สีกพัฒนา งามเอก).2559). *การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันเบื้องต้น :กรุงเทพมหานคร .*
.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา).2557). *พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ :๒๕๕๖ .ศ.*
กระบวนการและขั้นตอนในการตราพระราชบัญญัติดังกล่าว พร้อมด้วยประวัติความเป็นมา
สำนัก :กรุงเทพมหานคร .ของรัฐสภาพิมพ์สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา .
- สุชา จันทน์เอม).2536). *จิตวิทยาพัฒนาการ .โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช :กรุงเทพมหานคร .*
- อภิญา วงศ์พิริโยธา).2553). *คุณภาพของเครื่องมือวิจัยเชิงปริมาณ สืบค้นจาก .*
http://www.nu.msu.ac.th/2010/krongkan/5apinya_w.pdf

ภาษาอังกฤษ

- Achenbach, T. M. (1992). *Manual for the child behavior checklist 2-3 and 1992 profile*. Burlington, VT: Department of Psychiatry, University of Vermont.
- Adorno, T. W., Frenkel-Brunswik, E., Levinson, D. J., & Sanford, R. N. (1950). *The Authoritarian Personality*. NY: Harper & Brothers.
- Alyahri, A., & Goodman, R. (2008). Harsh corporal punishment of Yemeni children: Occurrence, type and associations. *Child Abuse and Neglect, 32*(8), 766-773.
- Ani, C. C., & Grantham-McGregor, S. (1998). Family and personal characteristics of aggressive Nigerian boys: Differences from and similarities with Western findings. *Journal of Adolescent Health, 23*(5), 311-317.
- Babones, S. (2015). *Latent variables and factor analysis*. Newbury Park, CA: Sage.
- Bandura, A. (1977). *Social learning theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Baumrind, D. (1991). The influence of parenting style on adolescent competence and substance use. *The Journal of Early Adolescence, 11*, 56-95.

- Baumrind, D., & Black, A. E. (1967). Socialization practices associated with dimensions of competence in preschool boys and girls. *Child Development, 38*(291-327).
- Belsky, J., Robins, E., & Gamble, W. (1984). The determinants of parental competence: Toward a contextual theory. In M. Lewis & L. Rosenblum (Eds.), *Beyond the dyad: Social connections* (pp. 251-279). NY: Plenum.
- Berry, W. D. (1993). *Understanding regression assumptions*. Newbury Park, CA: Sage.
- Beyer, W. H. (1968). *Handbook of tables for probability and statistics* (2nd ed.). Cleveland, OH: The Chemical Rubber Company.
- Bott, S., Guedes, A., Goodwin, M., & Mendoza, J. A. (2012). *Violence against women in Latin America and the Caribbean: A comparative analysis of population-based data from 12 countries*. Washington, DC: Pan American Health Organisation.
- Bryan, A. G. (Ed.) (1999). *Black's Law Dictionary* (7th ed.). MN: West Group.
- Buntain-Ricklefs, J. J., Kemper, K. J., Bell, M., & Babonis, T. (1994). Punishments: What predicts adult approval? *Child Abuse and Neglect, 18*(11), 945-955.
- Caldwell, B., & Bradley, R. (1984). *Home observation for measurement of the environment (HOME)*. Little Rock, AR: University of Arkansas.
- Campbell, D. T., & Fiske, D. W. (1959). Convergent and discriminant validation by the multitrait-multimethod matrix. *Psychological Bulletin, 56*(2), 81-105.
- Campbell, J. (1988). *The power of myth*. NY: Doubleday.
- Carey, W. B., & McDevitt, S. C. (1978). Revision of the Infant Temperament Questionnaire. *Pediatrics, 61*, 735-739.
- Carmines, E. G., & Zeller, R. A. (1979). *Reliability and Validity Assessment*. CA: Sage.
- Cherian, V. I. (1994). Self-reports of corporal punishment by Xhosa children from broken and intact families and their academic achievement. *Psychological Reports, 74*(3), 867-874.
- Clément, M. E., Bouchard, C., Jetté, M., & Laferrière, S. (2000). *La violence familiale dans la vie des enfants du Québec (English version)*. Quebec: Institute of Statistic Quebec.
- Cohen, P., Brook, J. S., Cohen, J., Velez, N., & Garcia, M. (1990). Common and uncommon pathways to adolescent psychopathology and problem behavior.

- In L. N. Robins & M. Rutter (Eds.), *Straight and devious pathways from childhood to adulthood* (pp. 242-258). Cambridge, England: Cambridge University Press.
- Coie, J., & Dodge, K. (1998). Aggression and antisocial behavior. In W. Damon & N. Eisenberg (Eds.), *Handbook of child psychology: Vol. 3. Social, emotional, and personality development* (5th ed., pp. 779-862). NY: Wiley.
- Crandall, M., Chiu, B., & Sheehan, K. (2006). Injury in the first year of life: Risk factors and solutions for high-risk families. *The Journal of Surgical Research*, *133*(1), 7-10.
- Davidson, H. (1997). The legal aspects of corporal punishment in the home: When does physical discipline cross the line to become child abuse? *Children's Legal Rights Journal*, *17*, 18-29.
- Day, D. E., & Roberts, M. W. (1983). An analysis of the physical punishment component of a parent training program. *Journal of Abnormal Child Psychology*, *11*, 141-152.
- Day, R. D., Peterson, G. W., & McCracken, C. (1998). Predicting spanking of younger and older children by mothers and fathers. *Journal of Marriage and the Family*, *60*(1), 79-94.
- de Zoysa, P., Newcombe, P. A., & Rajapakse, L. (2008). Outcomes of parental corporal punishment: Psychological maladjustment and physical abuse. In T. I. Richardson & M. V. Williams (Eds.), *Child abuse and violence* (pp. 121-162). NY: Nova Science.
- Deley, W. W. (1988). Physical punishment of children: Sweden and the U.S.A. *Journal of Comparative Family Studies*, *19*(3), 419-431.
- Diamond, J. (2012). *The world until yesterday*. London: Allen Lane.
- Dishion, T. J., & Patterson, G. R. (1999). Model building in developmental psychopathology: A pragmatic approach to understanding and intervention. *Journal of Clinical Child and Adolescent Psychology*, *28*(4), 502-512.
- Dix, T., & Grusec, J. E. (1983). Parental influence techniques: An attributional analysis. *Child Development*, *54*, 645-652.

- Dobbs, T. (2005). *Insights: Children and young people speak out about family discipline*. New Zealand: Save the Children New Zealand.
- Dodge, K. A., Pettit, G. S., McClaskey, C. L., & Brown, M. M. (1986). Social competence in children. *Monographs of the Society for Research in Child Development*, 51(2), 1-85.
- Dolinski, D. (1996). The belief in an unjust world: An egotistic delusion. *Social Justice Research*, 9(3), 213-221.
- Dubanoski, R. A., Inaba, M., & Gerkewicz, K. (1983). Corporal punishment in school: Myths, problems and alternatives. *Child Abuse and Neglect*, 7(3), 271-278.
- Durrant, J. (2008). Physical punishment, culture, and rights: Current issues for professionals. *Journal of Developmental and Behavioral Pediatrics*, 29(1), 55-66.
- Durrant, J., & Ensom, R. (2012). Physical punishment of children: Lessons from 20 years of research. *Canadian Medical Association Journal*, 184(12), 1373-1377.
- Egeland, B., Jacobvitz, D., & Sroufe, L. A. (1988). Breaking the cycle of abuse: Relationship predictions. *Child Development*, 59, 1080-1088.
- Ellison, C. G., & Sherkat, D. E. (1993). Conservative Protestantism and support for corporal punishment. *American Sociological Review*, 58, 131-144.
- Farley, A. C., Kreutter, K. J., Russell, R. R., Blackwell, S., Finkelstein, H., & Hyman, I. A. (1978). The effects of eliminating corporal punishment in schools: A preliminary study. *Inequality in Education*, 23, 57-60.
- Fergusson, D. M., & Lynskey, M. T. (1997). Physical punishment/maltreatment during childhood and adjustment in young adulthood. *Child Abuse and Neglect*, 21(7), 617-630.
- Feshbach, S., & Feshbach, N. D. (1973). Alternatives to corporal punishment: Implications for training and controls. *Journal of Clinical Child Psychology*, 2(3), 46-49.
- Fox, N. A., & Shonkoff, J. P. (2011). How persistent fear and anxiety can affect young children's learning, behavior and health. *Early Childhood Matters*, 116, 8-14.
- Furnham, A. (2005). Spare the rod and spoil the child: Lay theories of corporal punishment. In M. Donnelly & M. A. Straus (Eds.), *Corporal punishment of*

- children in theoretical perspective* (pp. 134-151). New Haven, CT: Yale University Press.
- Gelles, R. J. (2005). Exchange theory. In M. Donnelly & M. A. Straus (Eds.), *Corporal punishment of children in theoretical perspective* (pp.). New Haven, CT: Yale University Press.
- Gershoff, E. T. (2002). Corporal punishment by parents and associated child behaviors and experiences: A meta-analytic and theoretical review. *Psychological Bulletin*, 128(4), 539-579.
- Gershoff, E. T. (2008). *Report on Physical Punishment in the United States: What Research Tells Us About Its Effects on Children*. Columbus, Ohio: Center for Effective Discipline.
- Gershoff, E. T., Grogan-Kaylor, A., Lansford, J. E., Chang, L., Zelli, A., Deater-Deckard, K., & Dodge, K. A. (2010). Parent discipline practices in an international sample: Association with child behaviors and moderation by perceived normativeness. *Child Development*, 81(2), 487-502.
- Giles-Sims, J., Straus, M. A., & Sugarman, D. B. (1995). Child, maternal, and family characteristics associated with spanking. *Family Relations*, 44(2), 170-176.
- Global initiative to end all corporal punishment of children. (2013). *Ending legalised violence against children: Global report 2013 – Following up the UN Secretary General’s study on violence against children*. Retrieved from <http://www.endcorporalpunishment.org/resources/global-reports/global-report-2013.html>.
- Glueck, S., & Glueck, E. (1950). *Unraveling juvenile delinquency*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Greydanus, D. E., Pratt, H. D., Spates, C. R., Blake-Dreher, A. E., Greydanus-Gearhart, M. A., & Patel, D. R. (2003). Corporal punishment in schools: Position paper of the society for adolescent medicine. *Journal of Adolescent Health*, 32(5), 385-393.
- Grogan-Kaylor, A. (2005). Relationship of corporal punishment and antisocial behavior by neighborhood. *Archives of Pediatrics and Adolescent Medicine*, 159(10), 938-942.

- Gromoske, A. N., & Maguire-Jack, K. (2012). Transactional and cascading relations between early spanking and children's social-emotional development. *Journal of Marriage and the Family, 74*(5), 1054-1068.
- Grusec, J. E. (1983). The internalization of altruistic dispositions: A cognitive analysis. In E. T. Higgins, D. N. Ruble, & W. W. Hartup (Eds.), *Social cognition and social development* (pp. 275-293). NY: Cambridge University Press.
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., Anderson, R. E., & Tatham, R. L. (2006). *Multivariate data analysis* (6th ed.). Upper Saddle River, NJ: Pearson.
- Henson, K. T. (1986). Corporal punishment: Ten popular myths. *The High School Journal, 68*(2), 107-109.
- Hoffman, M. L. (1983). Affective and cognitive processes in moral internalization. In E. T. Higgins, D. N. Ruble, & W. W. Hartup (Eds.), *Social cognition and social development* (pp. 236-274). NY: Cambridge University Press.
- Holden, G. W. (2002). Perspectives on the effects of corporal punishment: Comment on Gershoff 2002. *Psychological Bulletin, 128*(4), 590-595.
- Holden, G. W., Coleman, S. M., & Schmidt, K. L. (1995). Why 3-year-old children get spanked: Parent and child determinants as reported by college-educated mothers. *Merrill Palmer Quarterly, 41*, 431-452.
- Hu, L., & Bentler, P. (1998). Fit indices in covariance structure modeling: Sensitivity to underparameterized model misspecification. *Psychological Methods, 3*(4), 424-453.
- Huesmann, L. R., & Guerra, N. G. (1997). Children's normative beliefs about aggression and aggressive behavior. *Journal of Personality and Social Psychology, 72*(2), 408-419.
- Hyman, I. A., & Wise, J. H. (Eds.). (1979). *Corporal punishment in American education: Readings in history, practice and alternatives*. Philadelphia, PA: Temple University Press.
- Kadushin, A., Martin, J. A., & McGloin, J. (1981). *Child abuse: An interactional event*. NY: Columbia University Press.
- Kaiser, H. F. (1974). An index of factorial simplicity. *Psychometrika, 39*, 31-36.

- Kall, V. R., & Cavanaugh, C. J. (1996). *Human Development*. CA: Brooks/Cole Publishing Company.
- Kaplan, R. M., & Saccuzzo, D. P. (2013). *Psychological testing: Principles, applications, and issues* (8th ed.). CA: Wadsworth.
- Keil, F. (2014). *Development psychology: the growth of mind and behavior*. New York: W. W. Norton & Company.
- Kerr, D. C. R., Lopez, N. L., Olson, S. L., & Sameroff, A. J. (2004). Parental discipline and externalizing behavior problems in early childhood: The roles of moral regulation and child gender. *Journal of Abnormal Child Psychology*, *32*(4), 369-383.
- Killen, M., & Smetana, J. G. (2014). *Handbook of moral development* (2nd ed.). NY: Psychology Press.
- Kish, A. M., & Newcombe, P. A. (2015). Smacking never hurt me! Identifying myths surrounding the use of corporal punishment. *Personality and Individual Differences*, *87*, 121-129.
- Krug, E. G., Dahlberg, L. L., Mercy, J. A., Zwi, A. B., & Lozano, R. (2002). *World report on violence and health*. Geneva: World Health Organization.
- Lansford, J. E., & Dodge, K. A. (2008). Cultural norms for adult corporal punishment of children and societal rates of endorsement and use of violence. *Parenting: Science and Practice*, *8*, 257-270.
- Larzelere, R. E. (1996). A review of the outcomes of parental use of nonabusive or customary physical punishment. *Pediatrics*, *98*(4), 824-828.
- Lasky, M. R. (1993). Family genesis of aggression. *Psychiatric Annals*, *23*, 494-499.
- Lau, J. T. F., Liu, J. L. Y., Cheung, J. C. K., Yu, A., & Wong, C. K. (1999). Prevalence and correlates of physical abuse in Hong Kong Chinese adolescents: A population-based approach. *Child Abuse and Neglect*, *23*(6), 549-557.
- Leary, C. E., Kelley, M. L., Morrow, J., & Mikulka, P. J. (2008). Parental use of physical punishment as related to family environment, psychological well-being, and personality in undergraduates. *Journal of Family Violence*, *23*, 1-7.
- Lench, H. C., & Chang, E. S. (2007). Belief in an unjust world: when beliefs in a just world fail. *Journal of Personality Assessment*, *89*(2), 126-135.

- LoBiondo-Wood, G., & Haber, J. (2010). *Nursing research: Methods and critical appraisal for evidence-based practice* (7th ed.). St. Louis, MO: Mosby Elsevier.
- Lopez, N. L., Bonenberger, J. L., & Schneider, H. G. (2001). Parental disciplinary history, current levels of empathy, and moral reasoning in young adults. *North American Journal of Psychology*, 3, 193-204.
- Lunkenheimer, E. S., Kittler, J. E., Olson, S. L., & Kleinberg, F. (2006). The intergenerational transmission of physical punishment: Differing mechanisms in mothers' and fathers' endorsement? *Journal of Family Violence*, 21(8), 509-519.
- MacKenzie, M. J., Nicklas, E., Brooks-Gunn, J., & Waldfogel, J. (2011). Who spansks infants and toddlers? Evidence from the fragile families and child well-being study. *Children and Youth Services Review*, 33(8), 1364-1373.
- Maes, J. (1998). Eight stages in the development of research on the construct of BJW? In L. Montada & M. J. Lerner (Eds.), *Responses to victimizations and belief in a just world* (pp. 163-185). NY: Plenum Press.
- Matsunaga, M. (2010). How to factor-analyze your data right: Do's, don'ts, and how-to's. *International Journal of Psychological Research*, 3(1), 97-110.
- Mattson, M. E., Pollack, E. S., & Cullen, J. W. (1987). What are the odds that smoking will kill you? *American Journal of Public Health*, 77(4), 425-431.
- Maurer, A. (1980). Corporal punishment in the school setting: "What are we going to do with some of these kids?". *Educational Perspectives*, 19, 20-23.
- McLoyd, V. C., Jayaratne, T. E., Ceballo, R., & Borquez, J. (1994). Unemployment and work interruption among African American single mothers: Effects on parenting and adolescent socioemotional functioning. *Child Development*, 65(2), 562-589.
- Miller, P. H. (2011). *Theories of development psychology* (5th ed.). NY: Worth.
- Modig, C. (2009). *Never violence – Thirty years on from Sweden's abolition of corporal punishment*. Sweden: Government offices of Sweden and save the children Sweden.
- Morgan, G. A., Gliner, J. A., & Harmon, R. J. (2001). Measurement validity. *Journal of the American Academy of Child and Adolescent Psychiatry*, 40(6), 729-731.

- Mulvaney, M. K., & Mebert, C. J. (2007). Parental corporal punishment predicts behavior problems in early childhood. *Journal of Family Psychology, 21*(3), 389-397.
- Napper, L. E., Wood, M. M., Jaffe, A., Fisher, D. G., Reynolds, G. L., & Klahn, J. A. (2008). Convergent and discriminant validity of three measures of stage of change. *Psychology of Addictive Behaviors: Journal of the Society of Psychologists in Addictive Behaviors, 22*(3), 362-371.
- National Clearinghouse on Child Abuse and Neglect Information. (2000). *What is child maltreatment?* Retrieved from <http://www.calib.com/nccanch/pubs/factsheets/childmal.cfm>
- National Education Association. (1979). *Report of the task force on corporal punishment*. Washington, DC: National Education Association.
- Newsom, C., Favell, J. E., & Rincover, A. (1983). The side effects of punishment. In S. Axerlod & J. Apache (Eds.), *The effects of punishment on human behavior* (pp. 285-316). NY: Academic Press.
- Newson, J., & Newson, E. (1963). *Patterns of infant care in an urban community*. Baltimore, MD: Penguin.
- Parke, R. D., & Collmer, C. W. (1975). Child abuse: An interdisciplinary analysis. In E. M. Hetherington (Eds.), *Review of child development research* (5, pp. 509-590). Chicago: University of Chicago Press.
- Patterson, G. R., Reid, J. B., & Dishion, T. J. (1992). *Antisocial boys*. Eugene, Oregon: Castalia.
- Perry, B. D. (1996). *Maltreated children: Experience, brain development, and the next generation*. New York: W. W. Norton & Company.
- Peterson, G. W., & Rollins, B. C. (1987). Parent-child socialization. In M. B. Sussman & S. K. Steinmetz (Eds.), *Handbook of marriage and the family* (2nd ed., pp. 471-507). NY: Plenum.
- Radke-Yarrow, M. R., Campbell, J. D., & Burton, R. V. (1968). *Child rearing: An inquiry into research and methods*. San Francisco, CA: Jossey-Bass.
- Radloff, L. S. (1977). The CES-D Scale: A self-report depression scale for research in the general population. *Applied Psychological Measurement, 1*, 385-410.

- Regalado, M., Sareen, H., Inkelas, M., Wissow, L. S., & Halfon, N. (2004). Parents' discipline of young children: Results from the national survey of early childhood health. *Pediatrics*, *113*(6), 1952-1958.
- Reichman, N. E., Teitler, J. O., Garfinkel, I., & McLanahan, S. S. (2001). Fragile families: Sample and design. *Children and Youth Services Review*, *23*(4-5), 303-326.
- Relchel, P. L. (2001). *Corrections: Philosophies, practices, and procedures* (2nd ed.). Boston: Allyn & Bacon.
- Rosemond, J. (2001). *New parent power*. Kansas City, MO: Andrews McMeel Publishing.
- Sears, R. R., Maccoby, E. E., & Levin, H. (1957). *Patterns of child rearing*. Evanston, IL: Row-Peterson.
- Simons, D. A., & Wurtele, S. K. (2010). Relationships between parents' use of corporal punishment and their children's endorsement of spanking and hitting other children. *Child Abuse and Neglect*, *34*(9), 639-646.
- Simons, R. L., Johnson, C., & Conger, R. D. (1994). Harsh corporal punishment versus quality of parental involvement as an explanation of adolescent maladjustment. *Journal of Marriage and the Family*, *56*, 591-607.
- Small, S. A., Eastman, G., & Cornelius, S. (1988). Adolescent autonomy and parental stress. *Journal of Youth and Adolescence*, *17*, 377-391.
- Smetana, J. G. (1997). Parenting and the development of social knowledge reconceptualized: A social domain analysis. In J. E. Grusec & L. Kuczynski (Eds.), *Parenting and children's internalization of values: A handbook of contemporary theory* (pp. 162-192). NY: Wiley.
- Smith, J. R., & Brooks-Gunn, J. (1997). Correlates and consequences of harsh discipline for young children. *Archives of Pediatrics and Adolescent Medicine*, *151*(8), 777-786.
- Stern, D. N. (2002). *The first relationship: Infant and mother*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Stewart, D., & Hault, T. (1959). A social-psychological theory of the authoritarian personality. *The American Journal of Sociology*, *65*(3), 274-279.

- Strassberg, Z., Dodge, K. A., Pettit, G. S., & Bates, J. E. (1994). Spanking in the home and children's subsequent aggression toward kindergarten peers. *Development and Psychopathology, 6*, 445-461.
- Straus, M. A. (1996). Spanking and the making of a violent society. *Pediatrics, 9*(4), 837-844.
- Straus, M. A. (2001). 10 myths that perpetuate corporal punishment. In M. A. Straus & D. A. Donnelly (Eds.), *Beating the devil out of them: Corporal punishment in American families and its effects on children* (pp. 149-164). New Brunswick, NJ: Transaction.
- Straus, M. A., & Donnelly, D. A. (2001). *Beating the devil out of them: Corporal punishment in American families and its effects on children*. New Brunswick, NJ: Transaction.
- Straus, M. A., & Douglas, E. (2008). Research on spanking by parents: Implications for public policy. *The Family Psychologist: Bulletin of the Division of Family Psychology, 43*(24), 18-20.
- Straus, M. A., & Gimpel, H. S. (1992). *Corporal punishment by parents and economic achievement: A theoretical model and some preliminary empirical data*. Paper presented at the the 1992 meeting of the American Sociological Association, Pittsburgh, PA.
- Straus, M. A., & Kantor, G. K. (1994). Corporal punishment of adolescents by parents: A risk factor in the epidemiology of depression, suicide, alcohol abuse, child abuse, and wife beating. *Adolescence, 29*(115), 543-561.
- Straus, M. A., & Mathur, A. K. (1995). *Corporal punishment of adolescents and academic attainment*. Paper presented at the the annual meeting of the Pacific Sociological, San Francisco.
- Straus, M. A., & Stewart, J. H. (1999). Corporal punishment by American parents: National data on prevalence, chronicity, severity, and duration, in relation to child and family characteristics. *Clinical Child and Family Psychology Review, 2*, 55-70.

- Straus, M. A., Sugarman, D. B., & Giles-Sims, J. (1997). Spanking by parents and subsequent antisocial behavior of children. *Archives of Pediatrics and Adolescent Medicine*, *151*, 761-767.
- Talwar, V., Carlson, S. M., & Lee, K. (2011). Effects of a punitive environment on children's executive functioning: A natural experiment. *Social Development*, *20*(4), 805-824.
- Tavakol, M., & Dennick, R. (2011). Making sense of cronbach's alpha. *International Journal of Medical Education*, *2*, 53-55.
- Taylor, C. A., Lee, S. J., Guterman, N. B., & Rice, J. C. (2010). Use of spanking for 3-year-old children and associated intimate partner aggression or violence. *Pediatrics*, *126*(3), 415-424.
- Tharp, R. (1981). The direct instruction of comprehension. *Educational Perspectives*, *20*, 5-7.
- Tomoda, A., Suzuki, H., Rabi, K., Sheu, Y. S., Polcari, A., & Teicher, M. H. (2009). Reduced prefrontal cortical gray matter volume in young adults exposed to harsh corporal punishment. *Neuroimage*, *47*(2), 66-71.
- Trochim, W., Donnelly, J. P., & Arora, K. (2014). *Research methods: The essential knowledge base*. Boston, MA: Cengage Learning.
- Turner, H. A., & Finkelhor, D. (1996). Corporal punishment as a stressor among youth. *Journal of Marriage and the Family*, *58*(1), 155-166.
- U.S. Department of Health and Human Services: Administration for Children and Families. (2012). *Child maltreatment 2011*. Retrieved from <https://www.acf.hhs.gov/sites/default/files/cb/cm11.pdf>
- Ulman, A., & Straus, M. A. (2003). Violence by children against mothers in relation to violence between parents and corporal punishment by parents. *Journal of Comparative Family Studies*, *34*, 41-60.
- UN Committee on the Rights of the Child. (2007). *General Comment No. 8 (2006): The right of the child to protection from corporal punishment and other cruel or degrading forms of punishment*. Geneva: UN Committee on the Rights of the Child.

- UNICEF. (2003). *World report on violence against children*. Geneva: ATAR Roto Presse SA.
- UNICEF. (2010). *Child disciplinary practices at home: Evidence from a range of low- and middle-income countries*. New York: UNICEF.
- Webster-Stratton, C. (1990). Long-term follow-up of families with young conduct problem children: From preschool to grade school. *Journal of Clinical Child Psychology, 19*(2), 144-149.
- West, S. G., Taylor, A. B., & Wu, W. (2012). Model fit and model selection in structural equation modeling. In R. H. Hoyle (Eds.), *Handbook of structural equation modeling* (pp. 209-231). NY: Guilford Press.
- Wiat, L., Kolaski, K., Butler, C., Vogtle, L., Logan, L. R., Hickman, R., ... Dinu, I. (2012). Interrater reliability and convergent validity of the American Academy for Cerebral Palsy and Developmental Medicine methodology for conducting systematic reviews. *Developmental Medicine and Child Neurology, 54*(7), 606-611.
- Wiehe, V. R. (1990). Religious influence on parental attitudes toward the use of corporal punishment. *Journal of Family Violence, 5*(2), 173-186.
- Willow, C., & Hyder, T. (1998). *It hurts you inside: Children talking about smacking*. London: Save the Children and National Children's Bureau.
- Wilson, J. Q., & Herrnstein, R. J. (1985). *Crime and human nature: A definitive study of the causes of crime*. NY: Simon & Schuster.
- Wimsatt, A. R., Fite, P. J., Grassetti, S. N., & Rathert, J. L. (2012). Positive communication moderates the relationship between corporal punishment and child depressive symptoms. *Child and Adolescent Mental Health, 18*(4), 225-230.
- Wissow, L. S. (2002). Child discipline in the first three years of life. In N. Halfon, K. T. McLearn, & M. A. Schuster (Eds.), *Child rearing in America: Challenges facing parents with young children* (pp. 146-177). NY: Cambridge University Press.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก.

ข้อมูลพื้นฐานกลุ่มตัวอย่างตามตารางที่ 2.3

1. ข้อมูลสถิติเชิงบรรยายเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ 1

ตารางที่ ก.1 แสดงการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ของกลุ่มตัวอย่างที่ 1

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N)	คิดเป็นร้อยละ (%)
เพศ		
เพศชาย	68	34
เพศหญิง	132	66
ชั้นปี		
ชั้นปีที่ 1	72	36
ชั้นปีที่ 2	18	9
ชั้นปีที่ 3	16	8
ชั้นปีที่ 4	94	47
รวม	200	100

2. ข้อมูลสถิติเชิงบรรยายเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

ตารางที่ ก.2 แสดงการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (n)	คิดเป็นร้อยละ (%)
เพศ		
เพศชาย	24	24
เพศหญิง	76	76
ชั้นปี		
ชั้นปีที่ 2	38	38
ชั้นปีที่ 3	41	41
ชั้นปีที่ 4	21	21
รวม	100	100

3. ข้อมูลสถิติเชิงบรรยายเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ 3

ตารางที่ ก.3 แสดงการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ของกลุ่มตัวอย่างที่ 3

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N)	คิดเป็นร้อยละ (%)
เพศ		
เพศชาย	24	24
เพศหญิง	76	76
อายุ ($x=20.81, S.D.=0.78$)		
20 ปี	41	41
21 ปี	37	37
22 ปี	22	22
รวม	100	100

4. ข้อมูลสถิติเชิงบรรยายเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ 4

ตารางที่ ก.4 แสดงการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ของกลุ่มตัวอย่างที่ 4

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N)	คิดเป็นร้อยละ (%)
เพศ		
เพศชาย	68	27.2
เพศหญิง	182	72.8
อายุ ($\bar{x}=20.26$, $S.D.=1.19$)		
18 ปี	19	7.6
19 ปี	48	19.2
20 ปี	79	31.6
21 ปี	56	22.4
22 ปี	48	19.2
ศาสนา		
ไม่ระบุ	10	4
ศาสนาพุทธ	220	88
ศาสนาคริสต์	13	5.2
ศาสนาอิสลาม	7	2.8
เชื้อชาติ		
ไทย	242	96.8
ไทย-จีน	5	2
ไทย-เบลเยียม	1	0.4

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N)	คิดเป็นร้อยละ (%)
ฟิลิปปินส์-บังคลาเทศ	1	0.4
แอฟริกัน	1	0.4
จำนวนพี่น้อง (รวมตนเอง)		
1 คน	57	22.8
2 คน	133	53.2
3 คน	47	18.8
4 คน	8	3.2
5 คน	4	1.6
9 คน	1	0.4
ตนเป็นบุตรลำดับที่เท่าไร		
ลำดับที่ 1	119	47.6
ลำดับที่ 2	101	40.4
ลำดับที่ 3	21	8.4
ลำดับที่ 4	6	2.4
ลำดับที่ 5	2	0.8
ลำดับที่ 8	1	0.4
รวม	250	100

ภาคผนวก ข.

ตัวอย่างมาตรฐานวัด

แบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

ชื่อโครงการวิจัย รูปแบบการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ในประเทศไทย: การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการลงโทษอย่างรุนแรงทางร่างกาย ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษอย่างรุนแรงทางร่างกาย และการปรับตัวของนิสิต

(Parent discipline patterns in Thailand: Identifying corporal punishment use and associations with myths and psychological outcomes)

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้เข้าร่วมวิจัย

เพศ ชาย / หญิง อายุปี

ศาสนา เชื้อชาติ

จำนวนพี่น้อง เป็นลูกคนที่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ส่วนที่ 2 แบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

ตอนที่หนึ่ง การใช้การลงโทษทางร่างกาย (CP Use)

สถานการณ์ที่ 1 รายการโปรดบนทีวี

โปรดอ่านสถานการณ์จำลองการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง เด็กชายนัด/เด็กหญิงแจน อายุ 4/9 ปี และแม่ของเขา ข้างได้นี้และตอบคำถาม

เย็นวันหนึ่ง ขณะที่ เด็กชายนัด/เด็กหญิงแจน อายุ 4/9 ปี กำลังดูทีวีรายการโปรด แม่ของเขาก็กำลังทำอาหารสำหรับมื้อเย็น เด็กชายนัดดูรายการทีวีอย่างตั้งใจและจดจ่อ แม่บอกให้เด็กชายนัดปิดทีวีและมาทานอาหารเย็นได้แล้ว แต่เด็กชายนัดก็ยังคงอยากที่จะดูรายการโปรดต่อไป เขาจึงตะโกนบอกว่า “ไม่” และทุบแม่ของเขา

- จากสถานการณ์จำลองข้างต้น หากคุณเป็นแม่ของ เด็กชายนัด/เด็กหญิงแจน อายุ 4/9 ปี คุณจะทำอะไร กรุณาเลือก เพียงหนึ่งตัวเลือก ดังนี้
- เพิกเฉยต่อพฤติกรรมของลูก
 - ให้ออกไปนั่งเงียบๆ คนเดียวในห้องข้างนอก (Time out)
 - อธิบายกับลูกว่าเขาทำอะไรผิด
 - ใช้การลงโทษทางร่างกาย เช่น ตี, ตบ, และตะ
 - ใช้วิธีการอบรมสั่งสอนอื่นๆ คือ.....
- จากสถานการณ์จำลองข้างต้น คุณคิดว่ามีพ่อแม่ที่เปอร์เซ็นต์ที่จะใช้การลงโทษทางร่างกาย เช่น ตี, ตบ, และ ตะ กับลูกของเขา%
- จากสถานการณ์จำลองข้างต้น คุณคิดว่ามีพ่อแม่ที่เปอร์เซ็นต์ที่จะใช้การอบรมสั่งสอนด้วยวิธีการอื่นๆ เช่น ให้ออกไปนั่งเงียบๆ คนเดียวในห้องข้างนอก (Time out), การอธิบาย กับลูกของเขา%

สถานการณ์ที่ 2 ซูเปอร์มาเก็ต

โปรดอ่านสถานการณ์จำลองการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง เด็กชายนัด/เด็กหญิงแจน อายุ 4/9 ปี และแม่ของเขา ข้างได้นี้และตอบคำถาม

ช่วงบ่ายวันหนึ่ง เด็กชายนัด/เด็กหญิงแจน อายุ 4/9 ปี ออกไปซื้อของที่ซูเปอร์มาเก็ตกับแม่ของเขา เด็กชายนัดรู้สึกเบื่อหน่ายและไม่อยากออกมาซื้อของครั้งนี้ เขาจึงวิ่งเล่นไปมา หยิบของ บนชั้นวาง ขวางทางคนอื่นๆ และส่งเสียงดังในซูเปอร์มาเก็ต แม่ของเขาเหนื่อยและไม่พอใจกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ของลูกตนเอง จึงบอกให้เด็กชายนัดเงียบและหยุดวิ่งเล่น แต่เด็กชายนัดไม่สนใจฟังคำเตือนของแม่และวิ่งหนีไป

- จากสถานการณ์จำลองข้างต้น หากคุณเป็นแม่ของ เด็กชายนัด/เด็กหญิงแจน อายุ 4/9 ปี คุณจะทำอะไร กรุณาเลือก เพียงหนึ่งตัวเลือก ดังนี้
- เพิกเฉยต่อพฤติกรรมของลูก
 - ให้ออกไปนั่งเงียบๆ คนเดียวในห้องข้างนอก (Time out)
 - อธิบายกับลูกว่าเขาทำอะไรผิด
 - ใช้การลงโทษทางร่างกาย เช่น ตี, ตบ, และ ตะ
 - ใช้วิธีการอบรมสั่งสอนอื่นๆ คือ.....
- จากสถานการณ์จำลองข้างต้น คุณคิดว่ามีพ่อแม่ที่เปอร์เซ็นต์ที่จะใช้การลงโทษทางร่างกาย เช่น ตี, ตบ, และ ตะ กับลูกของเขา%
- จากสถานการณ์จำลองข้างต้น คุณคิดว่ามีพ่อแม่ที่เปอร์เซ็นต์ที่จะใช้การอบรมสั่งสอนด้วยวิธีการอื่นๆ เช่น ให้ออกไปนั่งเงียบๆ คนเดียวในห้องข้างนอก (Time out), การอธิบาย กับลูกของเขา%

สถานการณ์ที่ 3 เกมคอมพิวเตอร์

โปรดอ่านสถานการณ์จำลองการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง เด็กชายนัด/เด็กหญิงแจน อายุ 4/9 ปี และแม่ของเขา ข้างใต้และตอบคำถาม

บ่ายวันหนึ่ง ขณะที่ เด็กชายนัด/เด็กหญิงแจน อายุ 4/9 ปี กำลังเล่นเกมคอมพิวเตอร์อยู่ แม่ของเขาก็กำลังทำอาหารมือเย็น ในขณะที่เด็กชายนัดเล่นเกมอย่างตั้งใจและจดจ่อ แม่ก็บอกให้หยุดเล่นเกม ปิดคอมพิวเตอร์ และมาทานข้าวเย็น เด็กชายนัดปฏิเสธที่จะทำตาม และก็ลงไปนอนกับพื้นพร้อมแตะ/นอนดิ้นบนพื้นและกรี๊ดร้องเสียงดัง

- จากสถานการณ์จำลองข้างต้น หากคุณเป็นแม่ของ เด็กชายนัด/เด็กหญิงแจน อายุ 4/9 ปี คุณจะทำอะไร กรุณาเลือกเพียงหนึ่งตัวเลือก ดังนี้
- ก. เพิกเฉยต่อพฤติกรรมของลูก
- ข. ให้ออกไปนั่งเสียบๆ คนเดียวในห้องข้างนอก (Time out)
- ค. อธิบายกับลูกว่าเขาทำอะไรผิด
- ง. ใช้การลงโทษทางร่างกาย เช่น ตี, ตบ, แตะ
- จ. ใช้วิธีการอบรมสั่งสอนอื่นๆ คือ.....
- จากสถานการณ์ข้างต้น คุณคิดว่ามีพ่อแม่ที่เปอร์เซ็นต์ที่จะใช้การลงโทษทางร่างกาย เช่น ตี, ตบ, แตะ กับลูกของเขา%
- จากสถานการณ์ข้างต้น คุณคิดว่ามีพ่อแม่ที่เปอร์เซ็นต์ที่จะใช้การอบรมสั่งสอนด้วยวิธีการอื่นๆ เช่น ให้ออกไปนั่งเสียบๆ คนเดียวในห้องข้างนอก (Time out), การอธิบาย กับลูกของเขา%

สถานการณ์ที่ 4 ร้านอาหาร

โปรดอ่านสถานการณ์จำลองการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง เด็กชายนัด/เด็กหญิงแจน อายุ 4/9 ปี และแม่ของเขา ข้างใต้และตอบคำถาม

เย็นวันหนึ่ง เด็กชายนัด/เด็กหญิงแจน อายุ 4/9 ปี รับประทานอาหารเย็นกับพ่อแม่ที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง ขณะที่เขารับประทานอาหารใกล้จะหมดแล้ว แม่ก็บอกอย่างอ่อนโยนว่า ให้เขารับประทานอาหารให้หมดทุกอย่าง รวมทั้งผักในจานของเขาด้วย เด็กชายนัดปฏิเสธที่จะทำตามที่แม่บอก เริ่มที่จะปาอาหารลงพื้น และตะโกนเสียงดังอย่างขี้ใจว่า เขาไม่ชอบถั่วงอกและต้นหอม และเขาก็ไม่ต้องการที่จะกินมัน

- จากสถานการณ์จำลองข้างต้น หากคุณเป็นแม่ของ เด็กชายนัด/เด็กหญิงแจน อายุ 4/9 ปี คุณจะทำอะไร กรุณาเลือกเพียงหนึ่งตัวเลือก ดังนี้
- ก. เพิกเฉยต่อพฤติกรรมของลูก
- ข. ให้ออกไปนั่งเสียบๆ คนเดียวในห้องข้างนอก (Time out)
- ค. อธิบายกับลูกว่าเขาทำอะไรผิด
- ง. ใช้การลงโทษทางร่างกาย เช่น ตี, ตบ, แตะ
- จ. ใช้วิธีการอบรมสั่งสอนอื่นๆ คือ.....
- จากสถานการณ์ข้างต้น คุณคิดว่ามีพ่อแม่ที่เปอร์เซ็นต์ที่จะใช้การลงโทษทางร่างกาย เช่น ตี, ตบ, แตะ กับลูกของเขา%
- จากสถานการณ์ข้างต้น คุณคิดว่ามีพ่อแม่ที่เปอร์เซ็นต์ที่จะใช้การอบรมสั่งสอนด้วยวิธีการอื่นๆ เช่น การใช้เวลานาน (Time out), การอธิบาย กับลูกของเขา%

ตอนที่สอง ความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (CP Myths)

อ่านข้อความข้างล่างนี้ แล้วเลือกเลขที่ตรงกับความคิดเห็นคุณมากที่สุด

ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง				
	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	เฉยๆ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1 การลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงเป็นวิธีการอบรมสั่งสอนที่มีประสิทธิภาพดีกว่าการอบรมสั่งสอนวิธีอื่นๆ	1	2	3	4	5
2 การลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงควรจะใช้เป็นวิธีการสุดท้ายในอบรมสั่งสอนเด็ก	1	2	3	4	5
3 การใช้การลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงเพื่ออบรมสั่งสอนเด็กนั้นเป็นวิธีการที่ ไม่มี อันตรายต่อเด็ก	1	2	3	4	5
4 การใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก บางครั้งบางครั้งอาจจะไม่ก่อให้เกิดผลเสียใดๆกับเด็ก	1	2	3	4	5
5 พ่อแม่มักจะใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็กของตน โดยพ่อแม่จะเปลี่ยนวิธีการลงโทษ ก็ต่อเมื่อพ่อแม่ได้รับการอบรม วิธีการลงโทษเด็กวิธีการอื่นๆ	1	2	3	4	5
6 หากพ่อแม่ ไม่ ใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก จะทำให้เด็กนิสัยเสียและไม่เคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่	1	2	3	4	5
7 การลงโทษทางร่างกายควรใช้เมื่อจำเป็นจริงๆ และใช้เมื่อเด็กทำพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอย่างมาก	1	2	3	4	5
8 การลงโทษทางร่างกาย ไม่ควร ใช้ เมื่อเด็กโตเป็นวัยรุ่นแล้ว	1	2	3	4	5
9 หากพ่อแม่ ไม่สามารถ ใช้การลงโทษทางร่างกายในการอบรมสั่งสอนเด็กได้ การใช้คำพูด ตูต่า ว่ากล่าวอย่างรุนแรง กับเด็กแทนน่าจะเป็นวิธีการที่เหมาะสม	1	2	3	4	5
10 เป็นไปได้ยากเลยที่พ่อแม่จะ ไม่ ใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่ออบรมสั่งสอนเด็ก	1	2	3	4	5
11 การใช้การลงโทษทางร่างกาย เป็นวิธีการสอนเด็กให้มีความรับผิดชอบและช่วยพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีของเด็ก	1	2	3	4	5
12 การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนให้เด็ก รู้จักเคารพผู้อื่น	1	2	3	4	5
13 การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนวิธีเดียว ที่ใช้แล้วเด็กเข้าใจว่าผู้ใหญ่ต้องการสอนอะไร	1	2	3	4	5
14 การลงโทษทางร่างกายสามารถใช้อบรมสั่งสอนได้ ทั้งเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง	1	2	3	4	5
15 การลงโทษทางร่างกายสามารถใช้อบรมสั่งสอนเด็กได้ทุกช่วงอายุ	1	2	3	4	5
16 ผู้ปกครองสามารถใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่อเป็นการอบรมสั่งสอนเด็ก ทั้งที่บ้าน และในที่สาธารณะ	1	2	3	4	5
17 การลงโทษทางร่างกายควรจะใช้กับเด็กทุกครั้งที่เด็กทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม	1	2	3	4	5

ตอนที่สาม ความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ (F Scale)

อ่านข้อความข้างล่างนี้ แล้วเลือกเลขที่ตรงกับความคิดเห็นคุณมากที่สุด

ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง		ไม่เห็นด้วย		เฉยๆ		เห็นด้วย		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1 การเชื่อฟังและเคารพผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าเป็นเรื่องที่สำคัญของเด็กดี ที่ควรจะเรียนรู้และปฏิบัติ	1	2	3	4	5					
2 บุคคลที่มีนิสัยไม่ดี มารยาทแยและได้รับการเลี้ยงดูที่ไม่ดี มักจะเข้าร่วมกลุ่มกับบุคคลที่ประพฤติตนดี รู้กาลเทศะได้ยาก	1	2	3	4	5					
3 ถ้าคนเราพูดให้น้อยลง และทำงานมากขึ้น เราก็จะมีชีวิต ความเป็นอยู่ดีกว่าที่เป็นอยู่	1	2	3	4	5					
4 นักธุรกิจและนักลงทุนมีบทบาทสำคัญต่อประเทศ มากกว่าศิลปินและนักวิชาการ	1	2	3	4	5					
5 วิทยาศาสตร์เป็นศาสตร์ที่มีความสำคัญ แต่ก็มีหลายประเด็นสำคัญที่คนทั่วไปไม่สามารถเข้าใจได้	1	2	3	4	5					
6 คนทุกคนควรมีความเชื่อและศรัทธาในอำนาจเหนือธรรมชาติที่ทำให้เรตัดสินใจเรื่องต่างๆ โดยปราศจากความสงสัยใดๆ	1	2	3	4	5					
7 บางครั้งเด็กก็มีความคิดกบฏ ต่อต้านผู้ใหญ่ แต่เมื่อโตขึ้นความคิดนั้นก็จะลดลงและหายไป	1	2	3	4	5					
8 สิ่งที่ประเทศชาติต้องการมากกว่า กฎหมายและนโยบายทางการเมืองก็คือ การมีผู้นำที่มีความกล้าหาญ อดทน และซื่อสัตย์	1	2	3	4	5					
9 คนปกติทั่วไป คนดี และคนที่ประพฤติดีเหมาะสม จะไม่มีความคิดทำร้ายเพื่อนสนิทของตนเอง	1	2	3	4	5					
10 การผ่านประสบการณ์ที่ทุกข์ยากลำบาก ทำให้คนเราเกิดการเรียนรู้ และเติบโตทางความคิดมากขึ้น	1	2	3	4	5					
11 สิ่งที่ได้แก่ควรียึดถือ ปฏิบัติ คือ เคารพกฎระเบียบวินัย ความมุ่งมั่น และความตั้งใจที่จะทำงานและต่อสู้เพื่อครอบครัวและประเทศชาติ	1	2	3	4	5					
12 ใครก็ตามที่ดูถูกเรา เราต้องได้รับการลงโทษ	1	2	3	4	5					
13 การล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก เช่นการข่มขืนและทำร้ายร่างกายเด็ก สมควรได้รับโทษที่มากกว่า การจำคุก เช่น การถูกเนรเทศในที่สาธารณะหรือได้รับการลงโทษที่รุนแรง	1	2	3	4	5					
14 บุคคลที่ไม่รู้สึกถึงความ รัก ความกตัญญู และการเคารพพ่อแม่ของตนเองเป็นคนที่ย่ำแย่ที่สุด	1	2	3	4	5					
15 ปัญหาในสังคมส่วนใหญ่จะหมดไป ถ้าเราสามารถกำจัด คนไม่มีศีลธรรม คนไม่ซื่อสัตย์ และคนโกงออกไปจากสังคมได้	1	2	3	4	5					
16 คนที่รักรวมเพศไม่ได้ดีไปกว่าอาชญากร และควรมีบทลงโทษที่รุนแรง	1	2	3	4	5					
17 เมื่อมีปัญหาหรือความกังวลใจ ทางแก้ที่ดีที่สุดคือการไม่คิดถึงมัน แต่หันไปสนใจสิ่งๆ ที่ใหม่กำลังโหมงก้างขึ้น	1	2	3	4	5					
18 ในปัจจุบันผู้คนอยากรู้เรื่องต่างๆ ที่เป็นเรื่องส่วนตัวของบุคคลอื่นมากขึ้น	1	2	3	4	5					
19 มนุษย์เราสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มอย่างชัดเจน คือคนอ่อนแอ และคนเข้มแข็ง	1	2	3	4	5					
20 สงครามและปัญหาในสังคมต่างๆที่เกิดขึ้นทุกวัน สักวันมันจะจบลงด้วยการเกิดแผ่นดินไหว และอุทกภัยที่จะทำลายล้างโลก	1	2	3	4	5					
21 ไม่มีความอ่อนแอและความยากลำบากใดๆ ที่ทำให้เราต้องอดทนหากเรามีความแข็งแกร่งมากพอ	1	2	3	4	5					
22 ผู้คนส่วนใหญ่ไม่รู้ตัวเลยว่า ชีวิตของเราถูกกำหนดและควบคุมจากคนอื่นมากขนาดไหน	1	2	3	4	5					
23 การทำสงครามและการเกิดขัดแย้งเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์	1	2	3	4	5					
24 ความขี้เคยและสนิทสนม ก่อให้เกิดการดูถูกเหยียดหยาม	1	2	3	4	5					
25 ในปัจจุบันมีผู้คนมากมายหลายประเภทอยู่ร่วมกัน จึงทำให้เราจำเป็นต้องป้องกันตนเองไม่ให้ติดเชื้อโรคจากผู้คนเหล่านั้น	1	2	3	4	5					
26 แม้ว่าในคนยุคกรีกและโรมันโบราณจะทำพฤติกรรมที่รุนแรงไปบ้าง เช่น การมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดศีลธรรม โหดโหด แต่เมื่อเปรียบเทียบกับพฤติกรรมรุนแรงต่างๆที่เกิดขึ้นในปัจจุบันนี้แล้ว พฤติกรรมรุนแรงของคนยุคโบราณจะดูอ่อนด้อยลงไปอย่างมาก	1	2	3	4	5					

ตอนที่สี่ ความเชื่อว่าโลกนี้มีความยุติธรรม (The belief in a just world scale)

ขอให้ท่านอ่านข้อความที่ละข้อและเลือกคำตอบที่ท่านพิจารณาแล้วเห็นว่าตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด โดยทำเครื่องหมายกากบาท (X) ตรงคำตอบที่ท่านเลือก

ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง		ไม่เห็นด้วย		ค่อนข้างไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1 ถึงคนเราจะประสบกับเรื่องเลวร้าย เราก็ยังหวังได้ว่าจะมีสิ่งดีเกิดขึ้นต่อมาเพื่อชดเชยกับเรื่องเลวร้ายนั้น	0	1	2	3	4	5				
2 เมื่อฉันถูกเอารัดเอาเปรียบ ฉันเชื่อว่าฉันจะได้รับสิ่งที่ดีกว่าในภายหลัง	0	1	2	3	4	5				
3 ในระยะยาวแล้ว ความไม่ยุติธรรมที่เกิดขึ้นจากเรื่องเลวร้ายจะได้รับการชดเชยที่เหมาะสม	0	1	2	3	4	5				
4 ฉันเชื่อว่าหลังพายุผ่านไป ฟ้าย่อมสดใสเสมอ	0	1	2	3	4	5				
5 เรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นในชีวิตมักจะถูกชดเชยด้วยเรื่องดีๆ ที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญหลังจากนั้น	0	1	2	3	4	5				
6 ฉันเชื่อว่าเมื่อชั่วเจ็ดที ก็ต้องดีเจ็ดหน	0	1	2	3	4	5				
7 คนดีมักจะไม่ค่อยมีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นในชีวิต	0	1	2	3	4	5				
8 ถ้าคนเราไม่ได้กระทำผิด ก็ไม่มีทางเจอเรื่องเลวร้าย	0	1	2	3	4	5				
9 เรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นมักจะเป็นการลงโทษสำหรับคนที่ดำเนินชีวิตอย่างไม่ถูกต้อง	0	1	2	3	4	5				
10 เรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นตามมาหลังจากที่บุคคลใช้ชีวิตไม่เหมาะสม	0	1	2	3	4	5				
11 เป็นเรื่องยากที่คนเราจะเผชิญกับสิ่งเลวร้ายถ้าไม่มีเหตุอันสมควร	0	1	2	3	4	5				
12 เรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นในชีวิต มักมีสาเหตุมาจากการกระทำของตัวเอง	0	1	2	3	4	5				
13 คนเราโทษได้แค่ตัวเองเท่านั้นเมื่อเจอกับเรื่องเลวร้าย	0	1	2	3	4	5				

ตอนที่ห้า ความเชื่อว่าโลกนี้ไม่มีความยุติธรรม (The belief in an unjust world scale)

ขอให้ท่านอ่านข้อความที่ละข้อและเลือกคำตอบที่ท่านพิจารณาแล้วเห็นว่าตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด โดยทำเครื่องหมายกากบาท (X) ตรงคำตอบที่ท่านเลือก

ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง		ไม่เห็นด้วย		เฉยๆ		เห็นด้วย		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1 ฉันสมควรจะได้อะไรมากกว่าสิ่งที่ฉันได้รับอยู่ตอนนี้	1	2	3	4	5					
2 สิ่งเลวร้ายที่เกิดขึ้นกับฉันเป็นสิ่งที่ไม่ยุติธรรม	1	2	3	4	5					
3 ในที่สุดแล้ว สิ่งต่างๆมักจะไม่สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี	1	2	3	4	5					
4 คนนิสัยไม่ดีกลับมีเพื่อนเยอะ	1	2	3	4	5					
5 คนที่ทำเรื่องเลวร้ายจะไม่ได้รับการลงโทษ	1	2	3	4	5					

ภาคผนวก ค.

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Explore)

```

FACTOR
/VARIABLES CM1_1 CM3_1 CM4_1 CM5_1 CM6_1 CM7_1 CM9_1 CM10_1 CM11_1 CM12_
1 CM13_1 CM14_1 CM15_1 CM16_1 CM17_1
/MISSING LISTWISE
/ANALYSIS CM1_1 CM3_1 CM4_1 CM5_1 CM6_1 CM7_1 CM9_1 CM10_1 CM11_1 CM12_1
CM13_1 CM14_1 CM15_1 CM16_1 CM17_1
/PRINT INITIAL KMO EXTRACTION ROTATION
/FORMAT SORT
/PLOT EIGEN ROTATION
/CRITERIA MINEIGEN(1) ITERATE(25)
/EXTRACTION ML
/CRITERIA ITERATE(25)
/ROTATION PROMAX(4).
    
```

Factor Analysis

Notes

	Output Created	23-...-2559, 13 21
	Comments	
Input	Data	C:\Users\User\Desktop\ALL DATA\CP_AU_BE.sav
	Active Dataset	DataSet1
	Filter	<none>
	Weight	<none>
	Split File	<none>
	N of Rows in Working Data File	200
Missing Value Handling	Definition of Missing	MISSING=EXCLUDE: User-defined missing values are treated as missing.
	Cases Used	LISTWISE: Statistics are based on cases with no missing values for any variable used.
	Syntax	FACTOR /VARIABLES CM1_1 CM3_1 CM4_1 CM5_1 CM6_1 CM7_1 CM9_1 CM10_1 CM11_1 CM12_1 CM13_1 CM14_1 CM15_1 CM16_1 CM17_1 /MISSING LISTWISE /ANALYSIS CM1_1 CM3_1 CM4_1 CM5_1 CM6_1 CM7_1 CM9_1 CM10_1 CM11_1 CM12_1 CM13_1 CM14_1 CM15_1 CM16_1 CM17_1 /PRINT INITIAL KMO EXTRACTION ROTATION /FORMAT SORT /PLOT EIGEN ROTATION /CRITERIA MINEIGEN(1) ITERATE (25) /EXTRACTION ML /CRITERIA ITERATE(25) /ROTATION PROMAX(4).

Notes

Resources	Processor Time	0:00:00.811
	Elapsed Time	0:00:00.847
	Maximum Memory Required	28260 (27.598K) bytes

[DataSet1] C:\Users\User\Desktop\ALL DATA\CP_AU_BE.sav

KMO and Bartlett's Test

	Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.	.854
Bartlett's Test of Sphericity	Approx. Chi-Square	1181.113
	df	105
	Sig.	.000

Communalities^a

	Initial	Extraction
SMEAN(CM1)	.392	.375
SMEAN(CM3)	.394	.358
SMEAN(CM4)	.417	.393
SMEAN(CM5)	.335	.436
SMEAN(CM6)	.315	.359
SMEAN(CM7)	.250	.236
SMEAN(CM9)	.254	.182
SMEAN(CM10)	.404	.537
SMEAN(CM11)	.551	.719
SMEAN(CM12)	.589	.658
SMEAN(CM13)	.591	.587
SMEAN(CM14)	.510	.627
SMEAN(CM15)	.583	.604
SMEAN(CM16)	.686	.919
SMEAN(CM17)	.462	.480

Extraction Method: Maximum Likelihood.

a. One or more communality estimates greater than 1 were encountered during iterations. The resulting solution should be interpreted with caution.

Total Variance Explained

Factor	Initial Eigenvalues			Extraction Sums of Squared Loadings	
	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance
1	5.659	37.729	37.729	4.895	32.633
2	1.522	10.147	47.876	1.145	7.635

Extraction Method: Maximum Likelihood.

Total Variance Explained

	Extraction Sums of Squared Loadings	Rotation Sums of Squared Loadings ^a
Factor	Cumulative %	Total
1	32.633	3.879
2	40.268	4.099

Extraction Method: Maximum Likelihood.

a. When factors are correlated, sums of squared loadings cannot be added to obtain a total variance.

Total Variance Explained

Factor	Initial Eigenvalues			Extraction Sums of Squared Loadings	
	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance
3	1.254	8.358	56.234	.865	5.766
4	1.029	6.862	63.097	.564	3.758
5	.829	5.527	68.624		
6	.813	5.419	74.043		
7	.658	4.387	78.430		
8	.598	3.988	82.418		
9	.530	3.535	85.952		
10	.513	3.421	89.373		
11	.459	3.062	92.436		
12	.356	2.375	94.811		
13	.305	2.031	96.841		
14	.266	1.773	98.614		
15	.208	1.386	100.000		

Extraction Method: Maximum Likelihood.

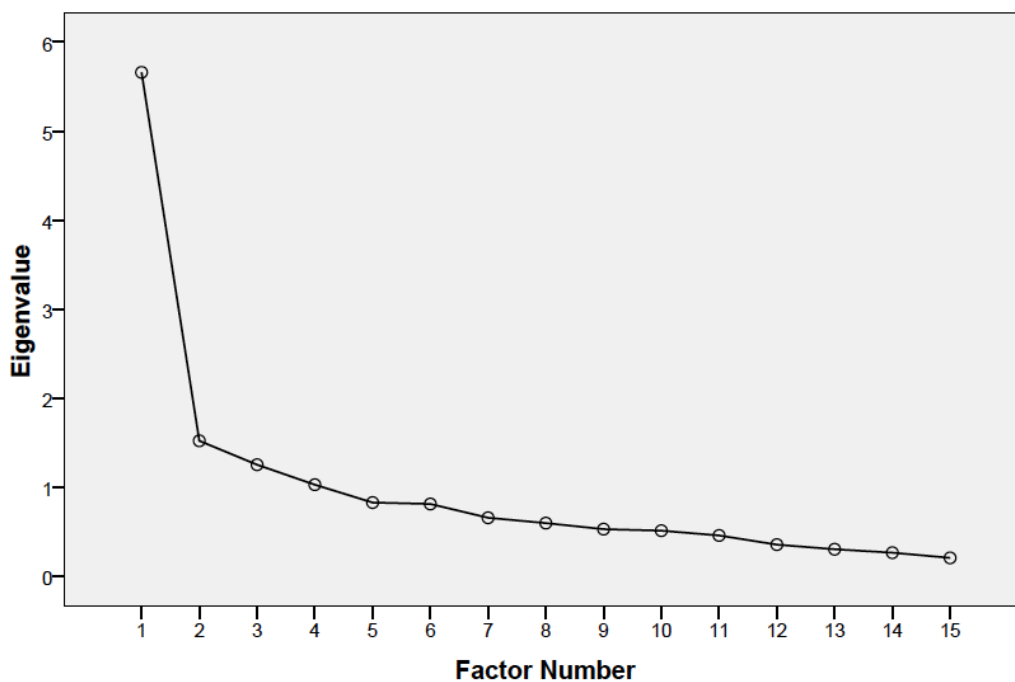
Total Variance Explained

	Extraction Sums of Squared Loadings	Rotation Sums of Squared Loadings ^a
Factor	Cumulative %	Total
3	46.034	1.955
4	49.792	3.134

Extraction Method: Maximum Likelihood.

a. When factors are correlated, sums of squared loadings cannot be added to obtain a total variance.

Scree Plot

Factor Matrix^a

	Factor			
	1	2	3	4
SMEAN(CM16)	.904	-.314	.008	.048
SMEAN(CM13)	.762	.009	-.067	-.041
SMEAN(CM15)	.747	-.053	-.045	-.202
SMEAN(CM17)	.658	.038	-.131	.168
SMEAN(CM12)	.644	.443	-.215	.012
SMEAN(CM14)	.610	.324	.148	-.359
SMEAN(CM3)	.565	.016	-.104	-.167
SMEAN(CM1)	.527	.152	-.047	-.267
SMEAN(CM4)	.478	.362	.110	-.147
SMEAN(CM6)	.411	.222	.309	.213
SMEAN(CM9)	.322	.060	-.106	.251
SMEAN(CM11)	.550	.582	-.225	.164
SMEAN(CM5)	.291	.087	.582	.069
SMEAN(CM10)	.412	.352	.488	.076
SMEAN(CM7)	.251	.254	.118	.308

Extraction Method: Maximum Likelihood.

a. 4 factors extracted. 13 iterations required.

Goodness-of-fit Test

Chi-Square	df	Sig.
100.006	51	.000

Pattern Matrix^a

	Factor			
	1	2	3	4
SMEAN(CM16)	.973	-.107	.088	.037
SMEAN(CM15)	.589	.349	-.029	-.096
SMEAN(CM13)	.561	.206	.002	.119
SMEAN(CM17)	.487	-.039	-.012	.366
SMEAN(CM3)	.400	.323	-.092	-.028
SMEAN(CM14)	.084	.775	.147	-.176
SMEAN(CM1)	.224	.531	-.053	-.095
SMEAN(CM4)	-.022	.527	.158	.063
SMEAN(CM5)	.057	.022	.656	-.091
SMEAN(CM10)	-.092	.232	.600	.114
SMEAN(CM6)	.071	-.020	.443	.271
SMEAN(CM11)	-.098	.340	-.067	.666
SMEAN(CM7)	-.041	-.136	.261	.446
SMEAN(CM12)	.087	.438	-.104	.444
SMEAN(CM9)	.222	-.189	.003	.398

Extraction Method: Maximum Likelihood.
Rotation Method: Promax with Kaiser Normalization.

a. Rotation converged in 12 iterations.

Structure Matrix

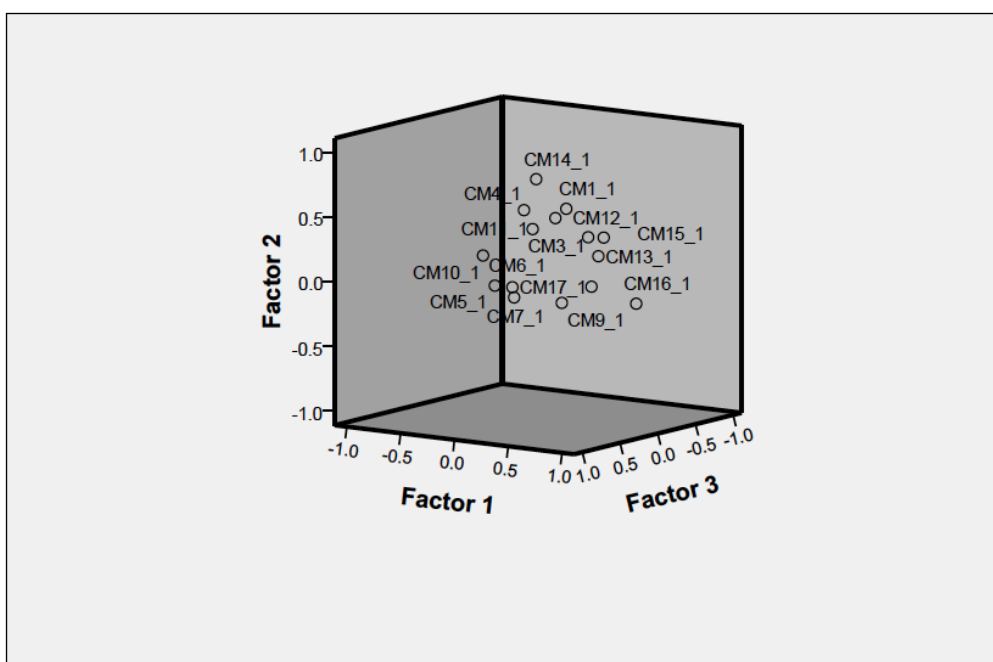
	Factor			
	1	2	3	4
SMEAN(CM16)	.953	.486	.329	.407
SMEAN(CM15)	.734	.608	.229	.357
SMEAN(CM13)	.727	.590	.260	.482
SMEAN(CM17)	.617	.448	.206	.545
SMEAN(CM3)	.543	.498	.123	.313
SMEAN(CM14)	.481	.766	.391	.367
SMEAN(CM12)	.490	.719	.189	.719
SMEAN(CM4)	.341	.607	.350	.414
SMEAN(CM1)	.465	.580	.167	.307
SMEAN(CM10)	.251	.457	.685	.375
SMEAN(CM5)	.211	.224	.655	.119
SMEAN(CM6)	.297	.336	.528	.406
SMEAN(CM11)	.354	.665	.199	.812
SMEAN(CM7)	.145	.201	.321	.416
SMEAN(CM9)	.287	.176	.105	.379

Extraction Method: Maximum Likelihood.
Rotation Method: Promax with Kaiser Normalization.

Factor Correlation Matrix

Factor	1	2	3	4
1	1.000	.556	.276	.424
2	.556	1.000	.345	.605
3	.276	.345	1.000	.264
4	.424	.605	.264	1.000

Extraction Method: Maximum Likelihood.
 Rotation Method: Promax with Kaiser
 Normalization.

Factor Plot in Rotated Factor Space

ภาคผนวก ง.

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Fix 3)

```

FACTOR
/VARIABLES CM1_1 CM3_1 CM4_1 CM5_1 CM6_1 CM7_1 CM9_1 CM10_1 CM11_1 CM12_
1 CM13_1 CM14_1 CM15_1 CM16_1 CM17_1
/MISSING LISTWISE
/ANALYSIS CM1_1 CM3_1 CM4_1 CM5_1 CM6_1 CM7_1 CM9_1 CM10_1 CM11_1 CM12_1
CM13_1 CM14_1 CM15_1 CM16_1 CM17_1
/PRINT INITIAL KMO EXTRACTION ROTATION
/FORMAT SORT
/PLOT EIGEN ROTATION
/CRITERIA FACTORS(3) ITERATE(25)
/EXTRACTION ML
/CRITERIA ITERATE(25)
/ROTATION PROMAX(4).
    
```

Factor Analysis

Notes

	Output Created	23-...-2559, 13 22
Input	Comments	
	Data	C:\Users\User\Desktop\ALL DATA\CP_AU_BE.sav
	Active Dataset	DataSet1
	Filter	<none>
	Weight	<none>
	Split File	<none>
	N of Rows in Working Data File	200
Missing Value Handling	Definition of Missing	MISSING=EXCLUDE: User-defined missing values are treated as missing.
	Cases Used	LISTWISE: Statistics are based on cases with no missing values for any variable used.
	Syntax	<pre> FACTOR /VARIABLES CM1_1 CM3_1 CM4_1 CM5_1 CM6_1 CM7_1 CM9_1 CM10_1 CM11_1 CM12_1 CM13_1 CM14_1 CM15_1 CM16_1 CM17_1 /MISSING LISTWISE /ANALYSIS CM1_1 CM3_1 CM4_1 CM5_1 CM6_1 CM7_1 CM9_1 CM10_1 CM11_1 CM12_1 CM13_1 CM14_1 CM15_1 CM16_1 CM17_1 /PRINT INITIAL KMO EXTRACTION ROTATION /FORMAT SORT /PLOT EIGEN ROTATION /CRITERIA FACTORS(3) ITERATE (25) /EXTRACTION ML /CRITERIA ITERATE(25) /ROTATION PROMAX(4). </pre>
Resources	Processor Time	0:00:00.905
	Elapsed Time	0:00:01.093
	Maximum Memory Required	28260 (27.598K) bytes

[DataSet1] C:\Users\User\Desktop\ALL DATA\CP_AU_BE.sav

KMO and Bartlett's Test

Bartlett's Test of Sphericity	Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.	.854
	Approx. Chi-Square	1181.113
	df	105
	Sig.	.000

Communalities

	Initial	Extraction
SMEAN(CM1)	.392	.306
SMEAN(CM3)	.394	.339
SMEAN(CM4)	.417	.351
SMEAN(CM5)	.335	.438
SMEAN(CM6)	.315	.315
SMEAN(CM7)	.250	.146
SMEAN(CM9)	.254	.115
SMEAN(CM10)	.404	.563
SMEAN(CM11)	.551	.685
SMEAN(CM12)	.589	.675
SMEAN(CM13)	.591	.611
SMEAN(CM14)	.510	.449
SMEAN(CM15)	.583	.581
SMEAN(CM16)	.686	.838
SMEAN(CM17)	.462	.443

Extraction Method: Maximum Likelihood.

Total Variance Explained

Factor	Initial Eigenvalues			Extraction Sums of Squared Loadings	
	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance
1	5.659	37.729	37.729	5.115	34.102
2	1.522	10.147	47.876	.887	5.914
3	1.254	8.358	56.234	.852	5.678
4	1.029	6.862	63.097		
5	.829	5.527	68.624		
6	.813	5.419	74.043		
7	.658	4.387	78.430		
8	.598	3.988	82.418		
9	.530	3.535	85.952		
10	.513	3.421	89.373		
11	.459	3.062	92.436		
12	.356	2.375	94.811		
13	.305	2.031	96.841		
14	.266	1.773	98.614		
15	.208	1.386	100.000		

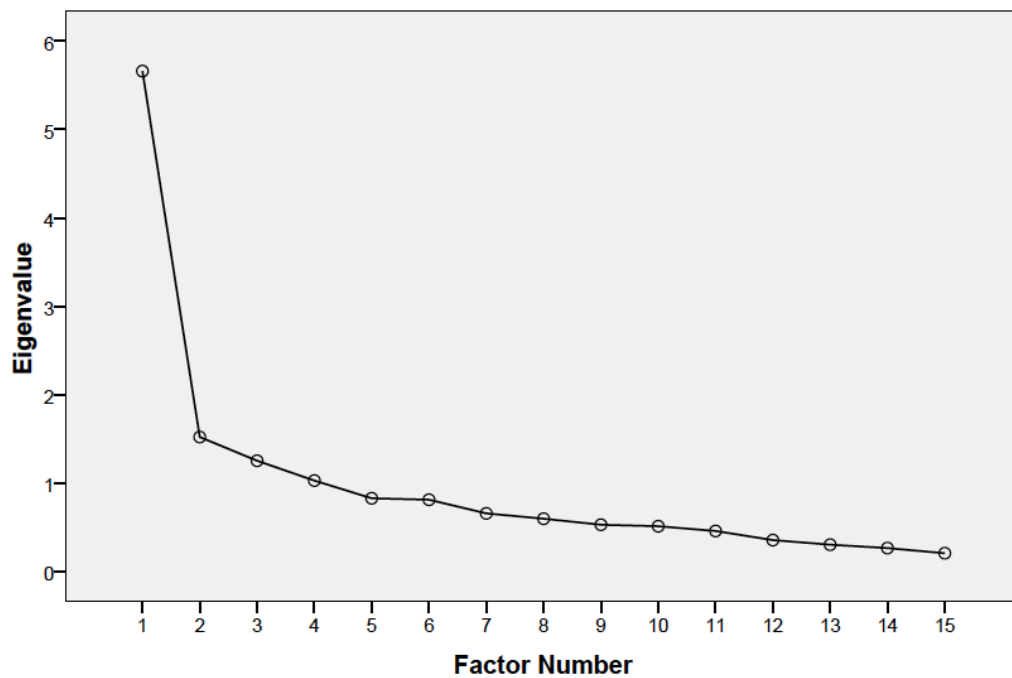
Extraction Method: Maximum Likelihood.

Total Variance Explained

	Extraction Sums of Squared Loadings	Rotation Sums of Squared Loadings ^a
Factor	Cumulative %	Total
1	34.102	4.546
2	40.015	3.831
3	45.693	2.806

Extraction Method: Maximum Likelihood.

a. When factors are correlated, sums of squared loadings cannot be added to obtain a total variance.

Scree Plot**Factor Matrix^a**

	Factor		
	1	2	3
SMEAN(CM16)	.827	-.391	.040
SMEAN(CM13)	.768	-.135	-.055
SMEAN(CM15)	.734	-.202	-.041
SMEAN(CM12)	.706	.347	-.236

Extraction Method: Maximum Likelihood.

a. 3 factors extracted. 6 iterations required.

Factor Matrix^a

	Factor		
	1	2	3
SMEAN(CM17)	.654	-.053	-.112
SMEAN(CM14)	.640	.173	.095
SMEAN(CM11)	.627	.491	-.224
SMEAN(CM3)	.565	-.098	-.100
SMEAN(CM1)	.549	.033	-.054
SMEAN(CM4)	.525	.266	.072
SMEAN(CM6)	.439	.179	.301
SMEAN(CM9)	.328	.018	-.082
SMEAN(CM7)	.284	.227	.117
SMEAN(CM5)	.296	.091	.585
SMEAN(CM10)	.458	.328	.496

Extraction Method: Maximum Likelihood.

a. 3 factors extracted. 6 iterations required.

Goodness-of-fit Test

Chi-Square	df	Sig.
149.330	63	.000

Pattern Matrix^a

	Factor		
	1	2	3
SMEAN(CM16)	1.016	-.231	.050
SMEAN(CM15)	.761	.005	-.005
SMEAN(CM13)	.717	.098	.002
SMEAN(CM17)	.557	.194	-.056
SMEAN(CM3)	.538	.112	-.066
SMEAN(CM1)	.378	.222	.019
SMEAN(CM9)	.237	.164	-.045
SMEAN(CM11)	-.021	.860	-.042
SMEAN(CM12)	.192	.731	-.084
SMEAN(CM4)	.089	.387	.223
SMEAN(CM14)	.268	.302	.239
SMEAN(CM7)	-.055	.248	.233
SMEAN(CM5)	.011	-.208	.733
SMEAN(CM10)	-.107	.156	.716
SMEAN(CM6)	.075	.116	.451

Extraction Method: Maximum Likelihood.

Rotation Method: Promax with Kaiser Normalization.

a. Rotation converged in 6 iterations.

Structure Matrix

	Factor		
	1	2	3
SMEAN(CM16)	.898	.412	.421
SMEAN(CM13)	.777	.536	.390
SMEAN(CM15)	.762	.467	.360
SMEAN(CM17)	.649	.507	.302
SMEAN(CM3)	.575	.408	.243
SMEAN(CM1)	.522	.462	.306
SMEAN(CM9)	.315	.286	.146
SMEAN(CM11)	.483	.826	.362
SMEAN(CM12)	.598	.808	.360
SMEAN(CM14)	.565	.580	.512
SMEAN(CM4)	.431	.549	.452
SMEAN(CM7)	.207	.327	.326
SMEAN(CM10)	.329	.437	.740
SMEAN(CM5)	.232	.152	.638
SMEAN(CM6)	.360	.379	.542

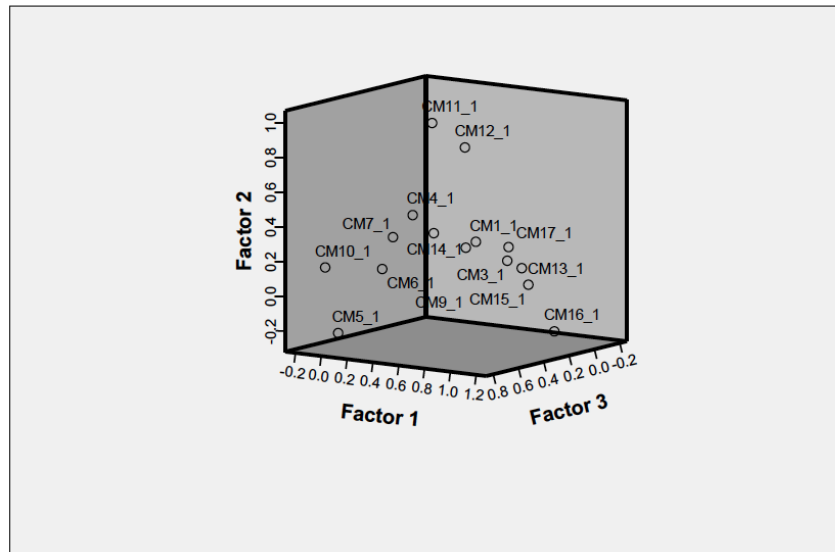
Extraction Method: Maximum Likelihood.
 Rotation Method: Promax with Kaiser
 Normalization.

Factor Correlation Matrix

Factor	1	2	3
1	1.000	.610	.475
2	.610	1.000	.483
3	.475	.483	1.000

Extraction Method: Maximum
 Likelihood.
 Rotation Method: Promax with Kaiser
 Normalization.

Factor Plot in Rotated Factor Space

Structure Matrix

	Factor	
	1	2
SMEAN(CM16)	.915	.466
SMEAN(CM13)	.768	.577
SMEAN(CM15)	.755	.512
SMEAN(CM17)	.644	.520
SMEAN(CM3)	.565	.437
SMEAN(CM1)	.511	.490
SMEAN(CM9)	.312	.286
SMEAN(CM5)	.260	.237
SMEAN(CM12)	.577	.784
SMEAN(CM11)	.463	.784
SMEAN(CM14)	.560	.636
SMEAN(CM4)	.426	.597
SMEAN(CM10)	.349	.490
SMEAN(CM6)	.372	.436
SMEAN(CM7)	.211	.352

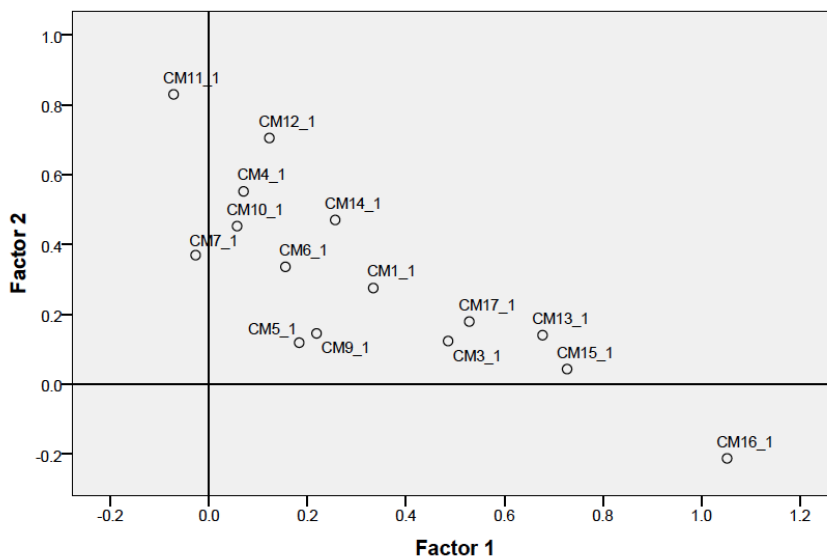
Extraction Method: Maximum Likelihood.
 Rotation Method: Promax with Kaiser Normalization.

Factor Correlation Matrix

Factor	1	2
1	1.000	.645
2	.645	1.000

Extraction Method: Maximum Likelihood.
 Rotation Method: Promax with Kaiser Normalization.

Factor Plot in Rotated Factor Space

ภาคผนวก จ.

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Fix 2)

```

FACTOR
/VARIABLES CM1_1 CM3_1 CM4_1 CM5_1 CM6_1 CM7_1 CM9_1 CM10_1 CM11_1 CM12_
1 CM13_1 CM14_1 CM15_1 CM16_1 CM17_1
/MISSING LISTWISE
/ANALYSIS CM1_1 CM3_1 CM4_1 CM5_1 CM6_1 CM7_1 CM9_1 CM10_1 CM11_1 CM12_1
CM13_1 CM14_1 CM15_1 CM16_1 CM17_1
/PRINT INITIAL KMO EXTRACTION ROTATION
/FORMAT SORT
/PLOT EIGEN ROTATION
/CRITERIA FACTORS(2) ITERATE(25)
/EXTRACTION ML
/CRITERIA ITERATE(25)
/ROTATION PROMAX(4) .
    
```

Factor Analysis

Notes		
	Output Created	23-..-2559, 13 22
Input	Comments	
	Data	C:\Users\User\Desktop\ALL DATA\CP_AU_BE.sav
	Active Dataset	DataSet1
	Filter	<none>
	Weight	<none>
	Split File	<none>
	N of Rows in Working Data File	200
Missing Value Handling	Definition of Missing	MISSING=EXCLUDE: User-defined missing values are treated as missing.
	Cases Used	LISTWISE: Statistics are based on cases with no missing values for any variable used.
	Syntax	FACTOR /VARIABLES CM1_1 CM3_1 CM4_1 CM5_1 CM6_1 CM7_1 CM9_1 CM10_1 CM11_1 CM12_1 CM13_1 CM14_1 CM15_1 CM16_1 CM17_1 /MISSING LISTWISE /ANALYSIS CM1_1 CM3_1 CM4_1 CM5_1 CM6_1 CM7_1 CM9_1 CM10_1 CM11_1 CM12_1 CM13_1 CM14_1 CM15_1 CM16_1 CM17_1 /PRINT INITIAL KMO EXTRACTION ROTATION /FORMAT SORT /PLOT EIGEN ROTATION /CRITERIA FACTORS(2) ITERATE(25) /EXTRACTION ML /CRITERIA ITERATE(25) /ROTATION PROMAX(4).
Resources	Processor Time	0:00:01.108
	Elapsed Time	0:00:01.214
	Maximum Memory Required	28260 (27.598K) bytes

[DataSet1] C:\Users\User\Desktop\ALL DATA\CP_AU_BE.sav

KMO and Bartlett's Test

Bartlett's Test of Sphericity	Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.	.854
	Approx. Chi-Square	1181.113
	df	105
	Sig.	.000

Communalities

	Initial	Extraction
SMEAN(CM1)	.392	.306
SMEAN(CM3)	.394	.329

Extraction Method: Maximum Likelihood.

Communalities

	Initial	Extraction
SMEAN(CM4)	.417	.360
SMEAN(CM5)	.335	.076
SMEAN(CM6)	.315	.204
SMEAN(CM7)	.250	.124
SMEAN(CM9)	.254	.110
SMEAN(CM10)	.404	.242
SMEAN(CM11)	.551	.618
SMEAN(CM12)	.589	.624
SMEAN(CM13)	.591	.601
SMEAN(CM14)	.510	.443
SMEAN(CM15)	.583	.571
SMEAN(CM16)	.686	.864
SMEAN(CM17)	.462	.434

Extraction Method: Maximum Likelihood.

Total Variance Explained

Factor	Initial Eigenvalues			Extraction Sums of Squared Loadings	
	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance
1	5.659	37.729	37.729	4.981	33.204
2	1.522	10.147	47.876	.924	6.158
3	1.254	8.358	56.234		
4	1.029	6.862	63.097		
5	.829	5.527	68.624		
6	.813	5.419	74.043		
7	.658	4.387	78.430		
8	.598	3.988	82.418		
9	.530	3.535	85.952		
10	.513	3.421	89.373		
11	.459	3.062	92.436		
12	.356	2.375	94.811		
13	.305	2.031	96.841		
14	.266	1.773	98.614		
15	.208	1.386	100.000		

Extraction Method: Maximum Likelihood.

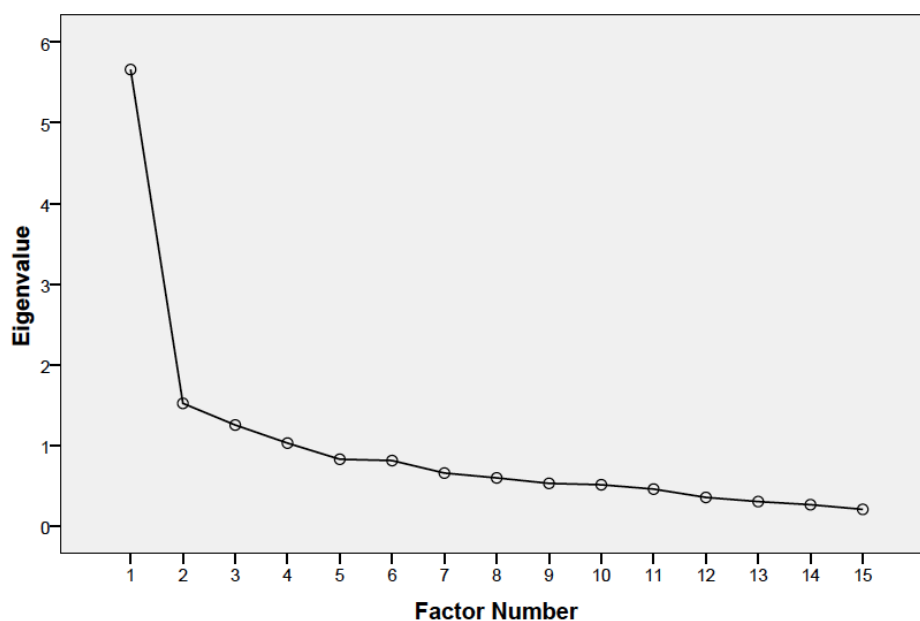
Total Variance Explained

Factor	Extraction Sums of Squared Loadings	Rotation Sums of Squared Loadings ^a
	Cumulative %	Total
1	33.204	4.506
2	39.362	4.197

Extraction Method: Maximum Likelihood.

a. When factors are correlated, sums of squared loadings cannot be added to obtain a total variance.

Scree Plot

Factor Matrix^a

	Factor	
	1	2
SMEAN(CM16)	.864	-.342
SMEAN(CM13)	.774	-.048
SMEAN(CM15)	.747	-.119
SMEAN(CM12)	.673	.413

Extraction Method: Maximum Likelihood.

a. 2 factors extracted. 8 iterations required.

Factor Matrix^a

	Factor	
	1	2
SMEAN(CM17)	.659	.006
SMEAN(CM14)	.620	.241
SMEAN(CM11)	.581	.529
SMEAN(CM3)	.573	-.020
SMEAN(CM1)	.543	.104
SMEAN(CM4)	.502	.328
SMEAN(CM6)	.416	.177
SMEAN(CM10)	.411	.269
SMEAN(CM9)	.328	.047
SMEAN(CM5)	.273	.037
SMEAN(CM7)	.263	.235

Extraction Method: Maximum Likelihood.

a. 2 factors extracted. 8 iterations required.

Goodness-of-fit Test

Chi-Square	df	Sig.
228.609	76	.000

Pattern Matrix^a

	Factor	
	1	2
SMEAN(CM16)	1.052	-.213
SMEAN(CM15)	.727	.043
SMEAN(CM13)	.677	.140
SMEAN(CM17)	.529	.179
SMEAN(CM3)	.486	.124
SMEAN(CM1)	.334	.275
SMEAN(CM9)	.218	.145
SMEAN(CM5)	.183	.119
SMEAN(CM11)	-.072	.830
SMEAN(CM12)	.123	.705
SMEAN(CM4)	.070	.552
SMEAN(CM14)	.256	.470
SMEAN(CM10)	.057	.453
SMEAN(CM7)	-.027	.370
SMEAN(CM6)	.155	.336

Extraction Method: Maximum Likelihood.

Rotation Method: Promax with Kaiser Normalization.

a. Rotation converged in 3 iterations.

ภาคผนวก จ.

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (ครั้งที่ 1)

```
cpm.cfa.1 <- '#factor loading
+ CON =~ NA*cpm17 + C1*cpm17 + C2*cpm16 + C3*cpm15 + C4*cpm13 + C5*cpm3
+     INP =~ NA*cpm14 + I1*cpm14 + I2*cpm12 + I3*cpm11 + I4*cpm10 + I5*cpm4
+
+ C1 == 5 - C2 - C3 - C4 - C5
+ I1 == 5 - I2 - I3 - I4 - I5
+
+     #factor mean
+ CON ~ NA*1
+ INP ~ NA*1
+
+     #indicator intercept
+ cpm17 ~ O1*1
+ cpm16 ~ O2*1
+ cpm15 ~ O3*1
+ cpm13 ~ O4*1
+ cpm3 ~ O5*1
+ cpm14 ~ N1*1
+ cpm12 ~ N2*1
+ cpm11 ~ N3*1
+ cpm10 ~ N4*1
+ cpm4 ~ N5*1
+
+ O1 == 0 - O2 -O3 -O4- O5
+ N1 == 0 - N2 -N3 -N4- N5'
```



```

>
>
> cfa.1 <- cfa(cpm.cfa.1, data = cp)
>
> summary(cfa.1, fit.measures = TRUE, standardized = TRUE)
lavaan (0.5-20) converged normally after 56 iterations

```

	Used	Total
Number of observations	248	250
Estimator	ML	
Minimum Function Test Statistic	134.533	
Degrees of freedom	34	
P-value (Chi-square)	0.000	

Model test baseline model:

Minimum Function Test Statistic	982.536
Degrees of freedom	45
P-value	0.000

User model versus baseline model:

Comparative Fit Index (CFI)	0.893
Tucker-Lewis Index (TLI)	0.858

Loglikelihood and Information Criteria:

Loglikelihood user model (H0)	-2963.917
Loglikelihood unrestricted model (H1)	-2896.650
Number of free parameters	31
Akaike (AIC)	5989.833
Bayesian (BIC)	6098.749
Sample-size adjusted Bayesian (BIC)	6000.479

Root Mean Square Error of Approximation:

RMSEA	0.109
90 Percent Confidence Interval	0.090 0.129
P-value RMSEA \leq 0.05	0.000

Standardized Root Mean Square Residual:

SRMR	0.059
------	-------

Parameter Estimates:

Information	Expected
Standard Errors	Standard

Latent Variables:

		Estimate	Std.Err	Z-value	P(> z)	Std.lv
CON =~						
cpm17	(C1)	1.045	0.076	13.696	0.000	0.546
cpm16	(C2)	1.030	0.062	16.617	0.000	0.538

cpm15	(C3)	1.331	0.075	17.775	0.000	0.695
cpm13	(C4)	0.942	0.061	15.325	0.000	0.492
cpm3	(C5)	0.651	0.075	8.708	0.000	0.340
INP =~						
cpm14	(I1)	1.119	0.081	13.779	0.000	0.803
cpm12	(I2)	1.221	0.065	18.763	0.000	0.876
cpm11	(I3)	1.279	0.066	19.431	0.000	0.917
cpm10	(I4)	0.597	0.104	5.720	0.000	0.428
cpm4	(I5)	0.784	0.088	8.931	0.000	0.562

Std.all

0.644

0.754

0.750

0.718

0.480

0.643

0.834

0.860

0.329

0.474

Covariances:

	Estimate	Std.Err	Z-value	P(> z)	Std.lv
CON ~~					
INP	0.281	0.034	8.153	0.000	0.749
Std.all					

0.749

Intercepts:

		Estimate	Std.Err	Z-value	P(> z)	Std.lv
CON		1.390	0.037	37.625	0.000	2.660
INP		2.316	0.052	44.220	0.000	3.229
cpm17	(O1)	-0.029	0.112	-0.257	0.797	-0.029
cpm16	(O2)	-0.129	0.091	-1.423	0.155	-0.129
cpm15	(O3)	-0.285	0.110	-2.602	0.009	-0.285
cpm13	(O4)	0.017	0.090	0.190	0.849	0.017
cpm3	(O5)	0.426	0.110	3.874	0.000	0.426
cpm14	(N1)	-0.358	0.196	-1.830	0.067	-0.358
cpm12	(N2)	-1.013	0.156	-6.486	0.000	-1.013
cpm11	(N3)	-1.022	0.158	-6.477	0.000	-1.022
cpm10	(N4)	1.637	0.252	6.505	0.000	1.637
cpm4	(N5)	0.756	0.212	3.573	0.000	0.756

Std.all

2.660

3.229

-0.034

-0.181

-0.308

0.025

0.600

-0.287

-0.965

-0.959

1.257

0.638

Variances:

	Estimate	Std.Err	Z-value	P(> z)	Std.lv
cpm17	0.422	0.043	9.711	0.000	0.422
cpm16	0.220	0.026	8.448	0.000	0.220
cpm15	0.375	0.044	8.509	0.000	0.375
cpm13	0.227	0.025	8.970	0.000	0.227
cpm3	0.388	0.037	10.539	0.000	0.388
cpm14	0.914	0.091	9.998	0.000	0.914
cpm12	0.336	0.047	7.160	0.000	0.336
cpm11	0.296	0.047	6.308	0.000	0.296
cpm10	1.514	0.138	10.945	0.000	1.514
cpm4	1.090	0.102	10.675	0.000	1.090
CON	0.273	0.030	8.958	0.000	1.000
INP	0.514	0.061	8.481	0.000	1.000

Std.all

0.586

0.431

0.437

0.484

0.770

0.587

0.305

0.260

0.892

0.775

1.000

1.000

Constraints:

	Slack
C1 - (5-C2-C3-C4-C5)	0.000
I1 - (5-I2-I3-I4-I5)	0.000
O1 - (0-O2-O3-O4-O5)	0.000
N1 - (0-N2-N3-N4-N5)	0.000

ภาคผนวก ข.

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (ครั้งที่ 2)

*เมื่อยินยอมให้ความคลาดเคลื่อนของการวัดตัวแปรสังเกตได้ CPM11 กับ CPM12 มีความสัมพันธ์กัน CPM15 กับ CPM16 มีความสัมพันธ์กันและ CPM4 กับ CPM10 มีความสัมพันธ์กัน

>

> cpm.cfa.1 <- '#factor loading

+ CON =~ NA*cpm17 + C1*cpm17 + C2*cpm16 + C3*cpm15 + C4*cpm13 + C5*cpm3

+ INP =~ NA*cpm14 + I1*cpm14 + I2*cpm12 + I3*cpm11 + I4*cpm10 + I5*cpm4

+

+ C1 == 5 - C2 - C3 - C4 - C5

+ I1 == 5 - I2 - I3 - I4 - I5

+

+ #factor mean

+ CON ~ NA*1

+ INP ~ NA*1

+

+ #indicator intercept

+ cpm17 ~ O1*1

+ cpm16 ~ O2*1

+ cpm15 ~ O3*1

+ cpm13 ~ O4*1

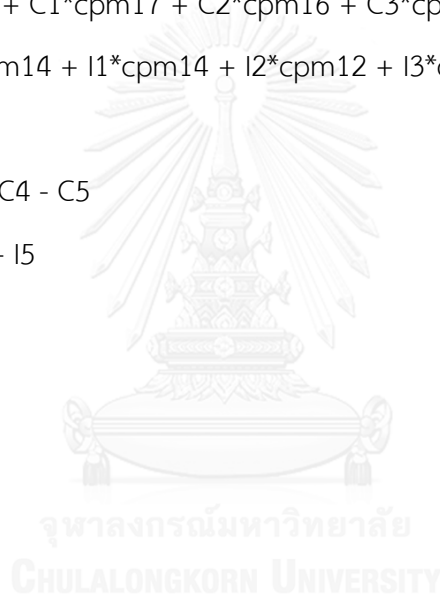
+ cpm3 ~ O5*1

+ cpm14 ~ N1*1

+ cpm12 ~ N2*1

+ cpm11 ~ N3*1

+ cpm10 ~ N4*1


```

+ cpm4 ~ N5*1
+
+ O1 == 0 - O2 -O3 -O4- O5
+ N1 == 0 - N2 -N3 -N4- N5
+
+ #residual correlation
+ cpm11 ~~ cpm12
+ cpm16 ~~ cpm15'
>
>
> cfa.1 <- cfa(cpm.cfa.1, data = cp,
+ test = "satorra.bentler", se = "robust")
>
> summary(cfa.1, fit.measures = TRUE, standardized = TRUE)
lavaan (0.5-20) converged normally after 63 iterations

```

	Used	Total
Number of observations	248	250

Estimator	ML	Robust
Minimum Function Test Statistic	98.377	81.068
Degrees of freedom	32	32
P-value (Chi-square)	0.000	0.000
Scaling correction factor		1.214
for the Satorra-Bentler correction		

Model test baseline model:

Minimum Function Test Statistic	982.536	476.596
Degrees of freedom	45	45
P-value	0.000	0.000

User model versus baseline model:

Comparative Fit Index (CFI)	0.929	0.886
Tucker-Lewis Index (TLI)	0.900	0.840

Loglikelihood and Information Criteria:

Loglikelihood user model (H0)	-2945.839	-2945.839
Loglikelihood unrestricted model (H1)	-2896.650	-2896.650
Number of free parameters	33	33
Akaike (AIC)	5957.678	5957.678
Bayesian (BIC)	6073.621	6073.621
Sample-size adjusted Bayesian (BIC)	5969.010	5969.010

Root Mean Square Error of Approximation:

RMSEA	0.091	0.079		
90 Percent Confidence Interval	0.071	0.112	0.059	0.098
P-value RMSEA \leq 0.05	0.001	0.008		

Standardized Root Mean Square Residual:

SRMR	0.055	0.055
------	-------	-------

Parameter Estimates:

Information	Expected
Standard Errors	Robust.sem

Latent Variables:

		Estimate	Std.Err	Z-value	P(> z)	Std.lv
CON =~						
cpm17	(C1)	1.093	0.169	6.461	0.000	0.558
cpm16	(C2)	0.963	0.093	10.408	0.000	0.492
cpm15	(C3)	1.251	0.123	10.132	0.000	0.639
cpm13	(C4)	0.999	0.094	10.611	0.000	0.511
cpm3	(C5)	0.694	0.148	4.704	0.000	0.355
INP =~						
cpm14	(I1)	1.245	0.081	15.313	0.000	0.912
cpm12	(I2)	1.008	0.085	11.862	0.000	0.738
cpm11	(I3)	1.082	0.070	15.536	0.000	0.792
cpm10	(I4)	0.743	0.101	7.361	0.000	0.544
cpm4	(I5)	0.922	0.095	9.751	0.000	0.675

Std.all

0.658

0.690

0.690

0.745

0.500

0.730

0.703

0.742

0.417

0.569

Covariances:

	Estimate	Std.Err	Z-value	P(> z)	Std.lv
cpm12 ~~					
cpm11	0.251	0.088	2.857	0.004	0.251
cpm16 ~~					
cpm15	0.111	0.053	2.118	0.034	0.111
CON ~~					
INP	0.287	0.046	6.241	0.000	0.768
Std.all					
	0.471				
	0.321				
	0.768				

Intercepts:

	Estimate	Std.Err	Z-value	P(> z)	Std.lv
CON	1.390	0.037	37.610	0.000	2.719
INP	2.316	0.054	42.697	0.000	3.164
cpm17 (O1)	-0.095	0.219	-0.432	0.666	-0.095
cpm16 (O2)	-0.036	0.116	-0.311	0.756	-0.036

cpm15	(O3)	-0.174	0.157	-1.108	0.268	-0.174
cpm13	(O4)	-0.062	0.120	-0.515	0.606	-0.062
cpm3	(O5)	0.366	0.194	1.887	0.059	0.366
cpm14	(N1)	-0.651	0.191	-3.401	0.001	-0.651
cpm12	(N2)	-0.521	0.192	-2.716	0.007	-0.521
cpm11	(N3)	-0.566	0.163	-3.467	0.001	-0.566
cpm10	(N4)	1.300	0.255	5.093	0.000	1.300
cpm4	(N5)	0.438	0.223	1.966	0.049	0.438

Std.all

2.719

3.164

-0.112

-0.051

-0.187

-0.090

0.516

-0.521

-0.496

-0.530

0.998

0.369

Variances:

	Estimate	Std.Err	Z-value	P(> z)	Std.lv
cpm17	0.408	0.089	4.601	0.000	0.408
cpm16	0.267	0.052	5.103	0.000	0.267
cpm15	0.450	0.076	5.934	0.000	0.450
cpm13	0.209	0.036	5.880	0.000	0.209

cpm3	0.378	0.095	3.988	0.000	0.378
cpm14	0.727	0.110	6.606	0.000	0.727
cpm12	0.558	0.110	5.060	0.000	0.558
cpm11	0.511	0.099	5.177	0.000	0.511
cpm10	1.402	0.108	12.967	0.000	1.402
cpm4	0.951	0.104	9.113	0.000	0.951
CON	0.261	0.058	4.510	0.000	1.000
INP	0.536	0.057	9.354	0.000	1.000

Std.all

0.567

0.524

0.524

0.445

0.750

0.467

0.506

0.449

0.826

0.676

1.000

1.000

Constraints:

	Slack
C1 - (5-C2-C3-C4-C5)	0.000
I1 - (5-I2-I3-I4-I5)	0.000
O1 - (0-O2-O3-O4-O5)	0.000
N1 - (0-N2-N3-N4-N5)	0.000

>

```

cpm.cfa.1 <- '#factor loading
+ CON =~ NA*cpm17 + C1*cpm17 + C2*cpm16 + C3*cpm15 + C4*cpm13 + C5*cpm3
+ INP =~ NA*cpm14 + I1*cpm14 + I2*cpm12 + I3*cpm11 + I4*cpm10 + I5*cpm4
+
+ C1 == 5 - C2 - C3 - C4 - C5
+ I1 == 5 - I2 - I3 - I4 - I5
+
+   #factor mean
+ CON ~ NA*1
+ INP ~ NA*1
+
+   #indicator intercept
+ cpm17 ~ O1*1
+ cpm16 ~ O2*1
+ cpm15 ~ O3*1
+ cpm13 ~ O4*1
+ cpm3 ~ O5*1
+ cpm14 ~ N1*1
+ cpm12 ~ N2*1
+ cpm11 ~ N3*1
+ cpm10 ~ N4*1
+ cpm4 ~ N5*1
+
+ O1 == 0 - O2 -O3 -O4- O5
+ N1 == 0 - N2 -N3 -N4- N5

```



```

+
+   #residual correlation
+ cpm11 ~~ cpm12
+ cpm16 ~~ cpm15
+ cpm4  ~~ cpm10'
>
>
> cfa.1 <- cfa(cpm.cfa.1, data = cp,
+ test = "satorra.bentler", se = "robust")
>
> summary(cfa.1, fit.measures = TRUE, standardized = TRUE)
lavaan (0.5-23.1097) converged normally after 62 iterations

```

	Used	Total
Number of observations	248	250

Estimator	ML	Robust
Minimum Function Test Statistic	85.811	70.906
Degrees of freedom	31	31
P-value (Chi-square)	0.000	0.000
Scaling correction factor		1.210

for the Satorra-Bentler correction

Model test baseline model:

Minimum Function Test Statistic	982.536	476.596
Degrees of freedom	45	45
P-value	0.000	0.000

User model versus baseline model:

Comparative Fit Index (CFI)	0.942	0.908
Tucker-Lewis Index (TLI)	0.915	0.866
Robust Comparative Fit Index (CFI)		0.946
Robust Tucker-Lewis Index (TLI)		0.921

Loglikelihood and Information Criteria:

Loglikelihood user model (H0)	-2939.556	-2939.556
Loglikelihood unrestricted model (H1)	-2896.650	-2896.650
Number of free parameters	34	34
Akaike (AIC)	5947.111	5947.111
Bayesian (BIC)	6066.568	6066.568
Sample-size adjusted Bayesian (BIC)	5958.787	5958.787

Root Mean Square Error of Approximation:

RMSEA	0.084	0.072
90 Percent Confidence Interval	0.063 0.106	0.052 0.092
P-value RMSEA \leq 0.05	0.005	0.036
Robust RMSEA		0.079
90 Percent Confidence Interval		0.055 0.104

Standardized Root Mean Square Residual:

SRMR	0.046	0.046
------	-------	-------

Parameter Estimates:

Information	Expected
Standard Errors	Robust.sem

Latent Variables:

		Estimate	Std.Err	z-value	P(> z)	Std.lv	Std.all
CON =~							
cpm17	(C1)	1.091	0.169	6.470	0.000	0.557	0.656
cpm16	(C2)	0.961	0.092	10.408	0.000	0.491	0.688
cpm15	(C3)	1.252	0.122	10.229	0.000	0.639	0.690
cpm13	(C4)	1.004	0.094	10.646	0.000	0.513	0.748
cpm3	(C5)	0.692	0.147	4.710	0.000	0.353	0.498
INP =~							
cpm14	(I1)	1.221	0.083	14.647	0.000	0.870	0.697
cpm12	(I2)	1.097	0.086	12.722	0.000	0.782	0.745
cpm11	(I3)	1.152	0.073	15.808	0.000	0.822	0.770
cpm10	(I4)	0.659	0.102	6.457	0.000	0.470	0.361
cpm4	(I5)	0.871	0.097	8.976	0.000	0.621	0.524

Covariances:

	Estimate	Std.Err	z-value	P(> z)	Std.lv	Std.all
.cpm12 ~~						
.cpm11	0.193	0.089	2.161	0.031	0.193	0.405

.cpm16	~~					
.cpm15		0.112	0.052	2.152	0.031	0.112 0.323
.cpm10	~~					
.cpm4		0.301	0.085	3.529	0.000	0.301 0.246
CON	~~					
INP		0.291	0.046	6.289	0.000	0.291 0.799 0.799

Intercepts:

		Estimate	Std.Err	z-value	P(> z)	Std.lv	Std.all
CON		1.390	0.037	37.610	0.000	2.721	2.721
INP		2.316	0.054	42.697	0.000	3.248	3.248
.cpm17	(O1)	-0.092	0.219	-0.421	0.674	-0.092	-0.109
.cpm16	(O2)	-0.033	0.116	-0.288	0.773	-0.033	-0.047
.cpm15	(O3)	-0.176	0.155	-1.132	0.258	-0.176	-0.190
.cpm13	(O4)	-0.069	0.120	-0.573	0.567	-0.069	-0.100
.cpm3	(O5)	0.370	0.193	1.916	0.055	0.370	0.521
.cpm14	(N1)	-0.593	0.197	-3.010	0.003	-0.593	-0.475
.cpm12	(N2)	-0.727	0.199	-3.649	0.000	-0.727	-0.692
.cpm11	(N3)	-0.729	0.173	-4.226	0.000	-0.729	-0.684
.cpm10	(N4)	1.494	0.261	5.727	0.000	1.494	1.146
.cpm4	(N5)	0.556	0.229	2.422	0.015	0.556	0.469

Variances:

		Estimate	Std.Err	z-value	P(> z)	Std.lv	Std.all
.cpm17		0.410	0.088	4.634	0.000	0.410	0.569
.cpm16		0.268	0.052	5.150	0.000	0.268	0.527
.cpm15		0.450	0.075	5.990	0.000	0.450	0.524
.cpm13		0.207	0.035	5.856	0.000	0.207	0.441

.cpm3	0.379	0.094	4.013	0.000	0.379	0.752
.cpm14	0.801	0.111	7.240	0.000	0.801	0.514
.cpm12	0.491	0.115	4.277	0.000	0.491	0.445
.cpm11	0.462	0.100	4.614	0.000	0.462	0.407
.cpm10	1.476	0.106	13.931	0.000	1.476	0.870
.cpm4	1.021	0.100	10.183	0.000	1.021	0.726
CON	0.261	0.058	4.506	0.000	1.000	1.000
INP	0.508	0.057	8.914	0.000	1.000	1.000

Constraints:

C1 - (5-C2-C3-C4-C5)

0.000

I1 - (5-I2-I3-I4-I5)

0.000

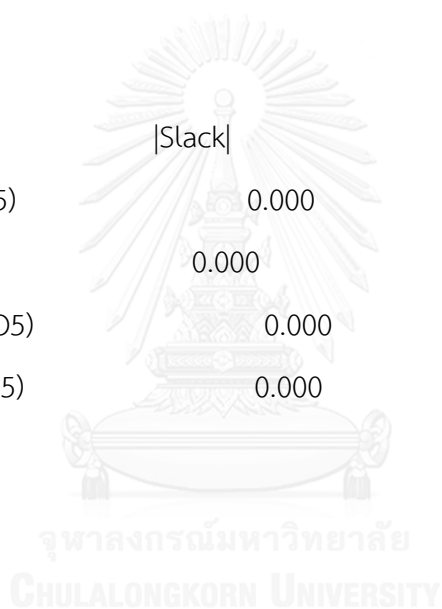
O1 - (0-O2-O3-O4-O5)

0.000

N1 - (0-N2-N3-N4-N5)

0.000

>

ภาคผนวก ช.

ผลการวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่าย

```
GET
FILE='C:\Users\User\Desktop\FINAL THEIS\REGRESSION.sav'.
REGRESSION
/DESCRIPTIVES MEAN STDDEV CORR SIG N
/MISSING LISTWISE
/STATISTICS COEFF OUTS CI(95) BCOV R ANOVA COLLIN TOL CHANGE ZPP
/CRITERIA=PIN(.05) POUT(.10)
/NOORIGIN
/DEPENDENT CPuse
/METHOD=ENTER F10.
```

Regression

Notes

	Output Created	19-...-2560, 01 32
	Comments	
Input	Data	C:\Users\User\Desktop\FINAL THEIS\REGRESSION.sav
	Active Dataset	DataSet1
	Filter	<none>
	Weight	<none>
	Split File	<none>
	N of Rows in Working Data File	350
Missing Value Handling	Definition of Missing	User-defined missing values are treated as missing.
	Cases Used	Statistics are based on cases with no missing values for any variable used.
	Syntax	REGRESSION /DESCRIPTIVES MEAN STDDEV CORR SIG N /MISSING LISTWISE /STATISTICS COEFF OUTS CI(95) BCOV R ANOVA COLLIN TOL CHANGE ZPP /CRITERIA=PIN(.05) POUT(.10) /NOORIGIN /DEPENDENT CPuse /METHOD=ENTER F10.
Resources	Processor Time	0:00:00.046
	Elapsed Time	0:00:00.032
	Memory Required	2076 bytes
	Additional Memory Required for Residual Plots	0 bytes

[DataSet1] C:\Users\User\Desktop\FINAL THEIS\REGRESSION.sav

Descriptive Statistics

	Mean	Std. Deviation	N
CPuse	.0906	.33431	276
F10	18.5846	6.46633	276

Correlations

		CPuse	F10
Pearson Correlation	CPuse	1.000	.145
	F10	.145	1.000
Sig. (1-tailed)	CPuse	.	.008
	F10	.008	.
N	CPuse	276	276
	F10	276	276

Variables Entered/Removed^b

Model	Variables Entered	Variables Removed	Method
1	F10 ^a	.	Enter

a. All requested variables entered.

b. Dependent Variable: CPuse

Model Summary

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.145 ^a	.021	.018	.33137

a. Predictors: (Constant), F10

Model Summary

Model	Change Statistics				
	R Square Change	F Change	df1	df2	Sig. F Change
1	.021	5.910	1	274	.016

ANOVA^b

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	.649	1	.649	5.910	.016 ^a
	Residual	30.087	274	.110		
	Total	30.736	275			

a. Predictors: (Constant), F10

b. Dependent Variable: CPuse

Coefficients^a

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	-.049	.061		-.807	.421
	F10	.008	.003	.145	2.431	.016

a. Dependent Variable: CPuse

Coefficients^a

Model		95.0% Confidence Interval for B		Correlations		
		Lower Bound	Upper Bound	Zero-order	Partial	Part
1	(Constant)	-.169	.071			
	F10	.001	.014	.145	.145	.145

a. Dependent Variable: CPuse

Coefficients^a

Model		Collinearity Statistics	
		Tolerance	VIF
1	F10	1.000	1.000

a. Dependent Variable: CPuse

Coefficient Correlations^a

Model		F10
1	Correlations F10	1.000
	Covariances F10	9.549E-6

a. Dependent Variable: CPuse

Collinearity Diagnostics^a

Model	Dimension	Eigenvalue	Condition Index	Variance Proportions	
				(Constant)	F10
1	1	1.945	1.000	.03	.03
	2	.055	5.927	.97	.97

a. Dependent Variable: CPuse

ภาคผนวก ฉ.

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

```

REGRESSION
  /DESCRIPTIVES MEAN STDDEV CORR SIG N
  /MISSING LISTWISE
  /STATISTICS COEFF OUTS CI(95) BCOV R ANOVA COLLIN TOL CHANGE ZPP
  /CRITERIA=PIN(.05) POUT(.10)
  /NOORIGIN
  /DEPENDENT CPuse
  /METHOD=ENTER F1 F2.
    
```

Regression

Notes

	Output Created	19-...-2560, 01 35
	Comments	
Input	Data	C:\Users\User\Desktop\FINAL THEIS\REGRESSION.sav
	Active Dataset	DataSet1
	Filter	<none>
	Weight	<none>
	Split File	<none>
	N of Rows in Working Data File	350
Missing Value Handling	Definition of Missing	User-defined missing values are treated as missing.
	Cases Used	Statistics are based on cases with no missing values for any variable used.
	Syntax	REGRESSION /DESCRIPTIVES MEAN STDDEV CORR SIG N /MISSING LISTWISE /STATISTICS COEFF OUTS CI(95) BCOV R ANOVA COLLIN TOL CHANGE ZPP /CRITERIA=PIN(.05) POUT(.10) /NOORIGIN /DEPENDENT CPuse /METHOD=ENTER F1 F2.
Resources	Processor Time	0:00:00.062
	Elapsed Time	0:00:00.093
	Memory Required	2332 bytes
	Additional Memory Required for Residual Plots	0 bytes

[DataSet1] C:\Users\User\Desktop\FINAL THEIS\REGRESSION.sav

Descriptive Statistics

	Mean	Std. Deviation	N
CPuse	.0906	.33431	276
F1	7.0217	2.89747	276
F2	11.5629	4.31149	276

Correlations

		CPuse	F1	F2
Pearson Correlation	CPuse	1.000	.077	.166
	F1	.077	1.000	.594
	F2	.166	.594	1.000
Sig. (1-tailed)	CPuse	.	.102	.003
	F1	.102	.	.000
	F2	.003	.000	.
N	CPuse	276	276	276
	F1	276	276	276
	F2	276	276	276

Variables Entered/Removed

Model	Variables Entered	Variables Removed	Method
1	F2, F1 ^a	.	Enter

a. All requested variables entered.

Model Summary

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.169 ^a	.028	.021	.33074

a. Predictors: (Constant), F2, F1

Model Summary

Model	Change Statistics				
	R Square Change	F Change	df1	df2	Sig. F Change
1	.028	3.991	2	273	.020

ANOVA^b

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	.873	2	.437	3.991	.020 ^a
	Residual	29.862	273	.109		
	Total	30.736	275			

a. Predictors: (Constant), F2, F1

b. Dependent Variable: CPuse

Coefficients^a

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	-.049	.061		-.810	.419
	F1	-.004	.009	-.034	-.457	.648

a. Dependent Variable: CPuse

Coefficients^a

Model		95.0% Confidence Interval for B		Correlations		
		Lower Bound	Upper Bound	Zero-order	Partial	Part
1	(Constant)	-.169	.070			
	F1	-.021	.013	.077	-.028	-.027

a. Dependent Variable: CPuse

Coefficients^a

Model		Collinearity Statistics	
		Tolerance	VIF
1	F1	.648	1.544

a. Dependent Variable: CPuse

Coefficients^a

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	F2	.014	.006	.186	2.515	.012

a. Dependent Variable: CPuse

Coefficients^a

Model		95.0% Confidence Interval for B		Correlations		
		Lower Bound	Upper Bound	Zero-order	Partial	Part
1	F2	.003	.026	.166	.150	.150

a. Dependent Variable: CPuse

Coefficients^a

Model		Collinearity Statistics	
		Tolerance	VIF
1	F2	.648	1.544

a. Dependent Variable: CPuse

Coefficient Correlations^a

Model			F2	F1
1	Correlations	F2	1.000	-.594
		F1	-.594	1.000
	Covariances	F2	3.304E-5	-2.918E-5
		F1	-2.918E-5	7.315E-5

a. Dependent Variable: CPuse

Collinearity Diagnostics^a

Model	Dimension	Variance Proportions				
		Eigenvalue	Condition Index	(Constant)	F1	F2
1	1	2.872	1.000	.01	.01	.01
	2	.076	6.134	.85	.46	.03

a. Dependent Variable: CPuse

Collinearity Diagnostics^a

Model	Dimension	Variance Proportions				
		Eigenvalue	Condition Index	(Constant)	F1	F2
1	3	.052	7.420	.14	.53	.96

a. Dependent Variable: CPuse

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายหัตถพันธ์ วงชารี เกิดเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม พ.ศ.2535 สถานที่เกิด จังหวัดขอนแก่น สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาจากโรงเรียนเทศบาลสวนสนุก เมื่อ พ.ศ.2549 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนขอนแก่นวิทยายน เมื่อ พ.ศ.2554 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ สาขาจิตวิทยา เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง เมื่อปี พ.ศ.2558

